

ஸ்ரீ:

சூழ்வாரொம்பெருமானார் ஓயர் திருவடிகளே சரணம்.

நர்மாழ்வாரருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி-ஏழாம்பத்து.

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதீபாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யார்த்ததீபிகை யுரையுடன் கூடியது.

(இரண்டாம் பதிப்பு.)

ஸ்ரீஸ்வாமியின்

ஷஷ்டி பூர்த்தி நினைவு மாலையின்

பன்னிரண்டாவது மலராக வெளியிடப்பட்டது.

ஸ்ரீகாஞ்சி ஸ்ரீ வேங்கடேசுவர அச்சுக்கூடம்.

கிடைக்குமிடம்:—

கரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

விலை 2—4—0

1952

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய புத்தக விளம்பரம்

(காஞ்சிபுரம் P. B. அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமிகளின்
கீர்த்தமாலா ஆபீஸ் பதிப்புகள்)

ஸ்ரீஸ்வாமி மூலமாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய நூல்கள் யாவும் எளிதான தெளிவான உரையுடன் தமிழ் தெலுங்கு ஹிந்தி ஸம்ஸ்கிருதம் ஆகியவற்றுக்கு பாஷைகளிலும் வெளிவந்திருக்கின்றன. வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆழ்வார்களின் காவிய நியம்பாபத் தங்கள் முழுமைக்கும் தீவிரத்தீரிகை பெண்கிற கிரிவான யுரை பூர்த்தியாக வெளிவந்திருக்கிறது. மொத்தம் கிளை 50 ரூ. தனித்தனிப் பகுதிகளாகவும் கிடைக்கும். தீவிரப்பத் தங்களுக்கு ஸம்ஸ்கிருத—தெலுங்கு—ஹிந்தி பாஷைகளிலும் ஸ்வாமியின் கிபாக்கியானம் அச்சாகி வருகின்றது. இதுவரையில் 500 பாஷைகளுக்கு வெளிவந்திருக்கின்றது.

ஸ்தோதாபாடங்களென்ற ப்ரஸித்தமாகியுள்ள ஸகல ஸ்தோதாங்களுக்கும் ஸ்வாமியின் மணிப்பாவ கிபாக்கியானங்களும் தமிழுரையும் தெலுங்கு உரைகளும் வெளிவந்திருக்கின்றன. முருகத்தாண்டி, ஆனந்தார் ஸ்தோதாம், பஞ்சஸ்தவம், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்இப்பாடிகளான ஸகல ஸ்தோதாங்களுக்கும் தெளிவான யுரை கிடைக்கும்.

பின்னை லோகாசார்பரானிச் செய்த ஸ்ரீ வசுபுஷ்பம் தத்வதாயம் முமுக்ஷுப்படி ரஹஸ்யங்களுக்குப் பூர்வாசார்ப கிபாக்கியானங்கள் தெலுங்கு ஸிபியிலும், ஸ்வாமியின் உரைகள் தமிழ் ஸிபியிலும் கிடைக்கும். ஆசார்பற்றதயமென்னும் அரித பெரித ரஹஸ்ய நூலுக்குப் பவவகைப்பட்ட உரைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. ஸதஸம்பா சாயார்த்த நிதிகளாக ஸ்வாமியினால் எழுதப்பட்ட பவவகையுபப்பாஸநூல்களும் பூர்வபகஷிராஸ பூர்வக ஸித்தார்த்த ஸ்தாபன நூல்களும் கிசேஷமாகவுண்டு. இவை பல துறைகளில்.

ஈடு முப்பத்தாசுபிரப்படியென்கிற பகவத்கிஷயம் நித்ய காலகேஷபத்திற்கு ஸௌ கரியமாகத் தமிழ் ஸிபியிலும் தெலுங்கு ஸிபியிலும் பதிப்பிக்கப்பட்டது ரூ. 25—0—0.

ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகனானிச் செய்த ஸகல க்ரந்தங்களும் தேவநாகா ஸிபியில் வெகு நேர்த்தியாக எட்டு ஸம்புடங்களாய் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. பயிண்டுடன் கிளை 46 ரூ. மற்றும் பவவகைப்பட்ட நூல்களுமுண்டு. கிரிவான கிபாட்டலாக் பார்க்க.

மாதப்பத்திரிகைகள்.

தமிழிலும் தெலுங்கிலும் ஸ்ரீராமா நுஜன் என்கிற மாதப்பத்திரிகையும், ஸம்ஸ்கிருதத் தீவ் வைதிகமகோஜா என்கிற மாதப்பத்திரிகையும் வெகு காலமாக நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. ஸத்க்ரந்தங்காசன ஸபா என்றொரு ஸபை ஸ்தாபிக்கப்பட்டு அதன் மூலமாக அநேக க்ரந்தங்கள் அச்சிடப்பட்டு வருகின்றன.

இப்படிக்கு,

ம. திருமலாசாரியர்,

கீர்த்தமாலா ஆபீஸ், சின்ன காஞ்சிபுரம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஸ்ரீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழி-ஏழாம்பத்து

(காஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய திவ்யார்த்ததீபிகை
யுரையுடன் கூடியது)

முதல் திருவாய்மொழி-உண்ணிலாவிய.

உரையவதாரிகை:—எம்பெருமான் கைதயிலே *கைதயி ஸ்ரீயேஷா குணமலி மம
மாயா துரதயயா* என்று சொல்லிவைத்து, உடனே *மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே மாயாம்
ஏதாம் தரந்தி தே* என்றும் சொல்லிவைத்தான். அதாவது—ஒரு குருகி பிணைத்த பிணை
ஒருவராலவிழ்க்க வொண்ணாதாப்போலே நான் பிணைத்த மாயப்பிறவிப் பிணையானது ஒருவ
ராலும் கழற்ற வொண்ணாதது என்று முன்னம் சொல்லிவைத்து, என் திருவடிகளையே தஞ்ச
மாகப் பற்றுவார் யாவரோ அவர்கள் அந்தப்பிணையை எளிதாகக் கழற்றிக்கொள்ள வல்லார்
கள் என்று பின்னைச் சொன்னான். அந்தத்திருமுகப் பாகரத்தில் நம்பிக்கையாலே ஆழ்வார்
கீழ்த் திருவாய்மொழியில் பெரியபிராட்டியபாசைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுத் திருவேங்கட
முடையான் திருவடிகளிலே ஆர்த்தராய்ச் சரணம் புருந்தார் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்து நித்ய
கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யம் பெறவேணுமென்று.

அந்த சரணுகதி பலித்ததில்லை. பாதாழ்வானுடைய சரணுகதிக்கு முன்னே தேவ
தைகளின் சரணுகதி கிடந்ததாய் அதற்குப் பலன் அளித்த பின்னரே பாத சரணுகதிக்குப்
பலன்தர வேண்டிஞாப்போலே—இங்கும் ஆழ்வானுடைய சரணுகதிக்கு முன்னே இவ்வுலகில்
சில ஸம்ஸாரிகள் சரணுகதி செய்திருப்பார்கள் போலும்; நாங்கள் வாழலாம்படி ஸர்வோத்
துங்கமானதொரு பிரபந்தத்தை உபகரித்தருள வேணுமென்று சிலர் சரணுகதி செய்திருந்
தார்களாகவேணும்; அதுதான் முந்தின சரணுகதியாகையாலே அதற்குப் பலனைளித்த பின்
னரே ஆழ்வானுடைய சரணுகதிக்குப் பலனைளிக்க வேண்டி எம்பெருமான் தாழ்த்தான்.

ஆழ்வானுடைய சரணுகதிக்கு முன்னே இப்படியொரு சரணுகதி யிருந்திருக்க வேணு
மென்னுமிடம் ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீஸூக்தியாலும் தெரியாகின்றது. ஆழ்வார் தாமே மேலே
“எண்ணாதனகளெண்ணும் நன் முனிவரின்பத்தலைச் சிறப்பப் பண்ணார்பாடலின் கவிகள்
யாலாய்த் தன்னைத்தான் பாடி” என்றருளிச் செய்பாசின்னார்; திருவாய்மொழி யருளிச் செய்
கைக்கு நிதானம் கூறுகிற பாகரமாயிற்றிது. “எண்ணாதனகளெண்ணும் நன்முனிவரின்பந்
தலைச் சிறப்ப” என்றவிடத்து ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் ஓடிக்கிடந்த பொருளாவது—

திருவாய்மொழி அவதரிப்பதற்கு முன்னே முனிவர்களெல்லாரும் திரள்கடி ‘எம்
பெருமானுடைய பெருமைகளையெல்லாம் வருணிக்கப் பிறந்த உபநிஷத்துக்களுங்கூட
பதொ லாதொ, திவததொ என்று பின்வாங்கிப்போயின; அப்படியன்றிக்கே பகவத் ஸ்வ
ரூப ரூப குண விபூதி சேஷத்தங்களைப்பெல்லாம் செவ்வனே பேசவல்லதொரு பிரபந்தம் அவ
தரிக்க வேணுமென்று பெருமானைப் பிரார்த்திப்போம்’ என்று நினைத்தார்களாம். பிறகு

திருவாய்மொழி அவதரித்தான பின்பு அம்முனிவர்கள் மறுபடியும் திரள்கடி 'எம்பெருமானுக்கு இன்னம் சில குணங்களும் இன்னம் சில விபூதிகளும் உண்டாக வேணும்' என்று நினைத்தார்களாம். இப்படியே சும்பின்னை அர்த்தமருளிச் செய்கிறார். *எண்ணுதனாக ளெண்ணும் நன் முனிவர்* என்கிற முலத்திற்கு இவ்வனை பொருள் சொல்லியே தீரவேண்டும். திருவாய்மொழியினால் எம்பெருமானுடைய குணவிபூதிகளெல்லாம் கபளீகரிக்கப்பட்டு விட்டன என்பது பரம தாற்பரியம்.

இப் பாகசாத்தின்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதி சேஷ்டிதங்களைக் குறையறப் பேசவல்லதொரு பிரபந்தம் திருவவதரிக்கவேணுமென்று ஏற்கெனவே சிலர் சரணாகதி செய்திருக்க வேண்டுகையாலே முத்துற முன்னம் அதற்குப் பலனளிக்கவேண்டி எம்பெருமான் ஆழ்வாருடைய சரணாகதியைப் பழுதாக்கினென்னலாம். இவருடைய சரணாகதிக்கு இப்போதே பலன் தந்தால் திருவாய்மொழி அரைகுறையாயன்றோ போயிருக்கும். முந்தின் சரணாகதிக்குப் பலன் முற்றிற்றுக்காதே. திருவாய்மொழி தலைக்கட்டவேண்டி ஆழ்வாரை இன்னமும் இவ்விபூதியிலே வைத்தாணியிற்று. முன்னமே இவர் "பாவிடேனைப் பலரீ காட்டிப் படுப்பாயோ" என்று வயிறெறிந்திருக்கிறாரே; அந்த வயிறெறிச்சல்தானே மேலும் தலையெடுத்து *அந்தோ வடியேனுனபாத மகலகில்லே னிறையுமே யென்று சொன்ன வடியேனை, இன்னமும் அகற்றாமவற்றின் நடுவேயிருத்தித் துடிக்கவைப்பது தருமமோ வென்று கூப்பிடுகிறார் இத் திருவாய்மொழியில்.

ஜிதேந்திரியரில் தலைவரான ஆழ்வார் இந் நிலத்தினிருப்புக்குத் துடிக்கவேண்டிய அவசியமுண்டோ? விஷயங்களும் இந்திரியங்களும் இருந்தாலென்ன? அவற்றில் ஆழ்வார் கலங்குகைக்கு ப்ராஸத்தியில்லையே, துடிப்பானேன்? என்னில்; இதற்கு ஆழ்வார் தாமே இதில் ஆறும் பாட்டில் ஸுஸ்பஷ்டமாக உத்தரமருளிச் செய்கிறார் "விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாசையும் செறும் ஐம்புவனினவ, மண்ணுனென்னைப் பெற்றால் என்செய்யா மற்று நீயும் விட்டால்" என்று.

*மாறன் பணித்த தமிழ்மறைக்கு ஆறங்கங் கூற அவதரித்த மன்னகயர்கோன் தம்முடைய பெரிய திருமொழியிலே இத் திருவாய்மொழியை விவரியா நிற்பாராய் இரண்டு திருமொழிகள் அருளிச் செய்கிறார்; [1. திருவுக்குந் திருவாவைய செல்வா. 2. மாற்றமுன.]

இங்கே கூட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின்;—"முடியானேயிற் காணங்களையுடைய இவர்க்கு இந்திரியவச்யதை புண்டென்னுமிடம் கீழோடு விருத்தமன்றோ என்னில்; அசல் அகம் நெருப்புப்பட்டு வேவாநின்றால் தந்தாம் அகம் பரிதாபியாதிருப்பாரில்லையிறே; புற்றி னருகே பழுதை கிடந்தாலும் ஸர்ப்பம் என்று புத்திபண்ணி ப்ராமிக்கக்கடவதாயிருக்குமிதே. அங்குத்தைக்கும் இங்குத்தைக்கும் பொதுவான வுடம்போடே விருக்கிறபடியைக் கண்டார்; நாட்டாரடைய இந்திரிய வச்யாசங்க் கிடந்து நோவுபடுகிறபடியையும் கண்டார்; இது நம்மளவும் வரில் செய்வதென்? என்று அச்சிக் கூப்பிடுகிறார்."

இந்தப் ப்ராக்குத மண்டலத்திலே விருந்தால் என்ன அகர்த்தம் விளையுமோ என்கிற அச்சம் மேலிட்டு நலமிடுகிறார் என்றதாலிற்று. *)

உண்ணிலாலியவைவரால்குமைதீற்றி என்னையுன்பாதுபங்கயம் *

நண்ணிலாவகையே நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய் *

எண்ணிலாப்பெருமாயனையுமையோர்களுத்தும் உலகம்முன்றுடை *

அண்ணலே யமுதே யப்பனே என்கையாள்வானே!

(க)

என் இலா பெரு மாயனே	அவ்விட முடியாத பர்க்குதி தத் வத்தை உபகரணமாக வுடை யவனே!	என்னை ஆன் வானே	என்னை சிர்வழித்துக் கொண்டு போருமவனே!
இனையோர்கள் ஏத்தம்	தேவர்களாலே துதிக்கப்படுபவ் னும்	என்னை உன் சிவாயிப ஐவ	உன்னே நிரந்தர வாலம் பண்ணு வால் குமைதீற்றி
உலகம் மூன்று உடை	மூவுலகக்களையும் சேஷமாக வுடையனுமான	உன் பாதபங்கயம் கண்ணிலா	உனது திருவடித்தாமரைகளை கிட்டாதபடியாகவே
அண்ணலே அமுதே அப்பனே	ஸ்வாமியே! பரமபோக்யனே! மேற்பாபகாரங்கள் செய்பவனே!	இன்னம் கவிவான் எண்ணென்றாய்	இன்னமும் ஹிம்ஸிப்பதாக எண்ணியிருக்கின்றாய் போலும்.

* * * [உண்ணிலாவிய.] பிரானே! உன் திருவடிகளையே சரணமாகப்பற்றின வென்னை இந்திரியங்களை விட்டு நலியப் பார்க்கிறாயே! இது தகுதியோ? என்கிறார். பகைவர் பாற்றிய சத்ருக்களென்றும் ஆந்தர சத்ருக்களென்றும் இருவகைப்படுவர்; ஆயுதங்க ளாலே நமது உடலுக்கு நலிவை விளைக்கும் பகைவர் பாற்றிய சத்ருக்களாவர். அப்படியன் றிக்கே கண்ணுக்குத் தெரியாதபடி உள்ளேயிருந்துகொண்டே நலிகின்ற பஞ்சேந்திரியங்கள் ஆந்தர சத்துருக்களெனப்படும்; இத்தன்மையை 'உண்ணிலாவிய வைவரால்' என்று ஆழ்வார் தெரிவிக்கிறார். அசேதநங்களான இந்திரியங்களை 'ஐந்தரால்' என்று சொல்லவேண்டுமிடத்து 'ஐவரால்' என்றது—இந்திரியங்களானவை அசேதநங்களைப் போலன்றிக்கே சேதநர்கள் போலவே நின்று நலியுந் தன்மையைப் பற்ற. திருமங்கையாழ்வாரும் "உடனின்ற ஐவ ரென்னுள் புகுந்தி" என்றருளிச் செய்தது காண்க.

குமைதீற்றி—குமைக்கும்படி. பண்ணி; குமைத்தலாவது ஸலிக்க வெண்ணுதபடி ஹிம்ஸித்தல். இந்திரியங்கள் ஹிம்ஸித்தால் அதற்காக எம்பெருமானை கொந்து பேச லாமோ வென்னில்; எம்பெருமானுக்கு நற்குஷிகேசனென்ற ஒரு திருநாமமுண்டு; நற்குஷிக மென்று இந்திரியங்களுக்குப் பெயர்; அவை தானிட்ட வடிக்காம்படியிருப்பவன் என்பது பற்றியே நற்குஷிகேசனென்று திருநாமமாயிற்றென்பதை ஆழ்வார் தாம் அறிந்தவராதலால் இங்ஙனே சொல்லுகிறார் போலும். பிரானே! உனக்கு விதேயமல்லவோ அவை; நீ ஸியமித் தால் கேவாலமோ அவை; கியேயன்றோ அவற்றை எளி நலிகின்றாய் என்கிறார்.

தமக்கு நலிவாவது இன்னதென்பவதக் காட்டுகிறார் "உன் பாத பங்கயம் கண்ணிலா வாகையே" என்று. திருவடிகளைக் கிட்டாதொழிகையே இவ்வாத்மாவைக்கு நலிவு என்றிருக்கி றார். நலிவான் இன்ன மெண்ணுகின்றாய்—"அகலநிலை னிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கை யுறைமார்பா! உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுத்தேனே" என்றபின்பும் என்னை இங்ஙனம் நலியப் பார்க்கிறாயே இது தகுமோ? என்கிறார்.

ஆழ்வார் இங்ஙனே யருளிச் செய்வதைப்பற்றி ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் சில ஆராய்ச்சி கள் தோன்றியுள்ளன; அதில் மூன்றாம் பிரகரணத்தில் "ஸ்வதேஷாநுஸந்தாகம் பயஜேறுது; பகவத் குணாநுஸந்தாகம் அபயஜேறுது; பயாபயங்களிசண்டும் மாறாடிஸ் அஞ்ஞாதயே ஸித்திக் கும்" என்று முத்துற அருளிச்செய்தார். சேதநன் தன்னுடைய தோஷங்களைப் பார்த்த வாறே பயப்படவும், எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை அநுஸந்தித்தவாறே அந்தபயம் தீரவும் நேரும்; இப்படியன்றிக்கே 'அநாதிகாலம் தனக்குப் பாதந்தரமான ஆத்மவஸ்துவை கர்மவ்யாஜத்தாலே ஸம்ஸரிக்கச் செய்து போந்தவனன்றோ, கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரான வன் இன்னமும் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்?' என்று அவன்படியை நினைத்து பயப்படுகை தி. 7.—2.

யும், 'முன்போலன்றிக்கே சமக்கிப்போது ஆத்ம குணங்களுண்டாகையால் பேற்றில் கண்ணழிவு இல்லை' என்று தன்படியை நினைத்து பயம் கெடுகையும் ஆகுமானால் அவிவேகமே வித்தித்து விடும்; தான் தனக்கு நாசகனென்று பயப்படுகையும் ஈச்வரனே நாசகனென்று பயம் கெடுகையுமாகிற விவேக வேஷம் இல்லாமையாலே அவிவேகமே வித்தித்துவிடும்—என்பதாக அருளிச்செய்தார்; இதற்குமேலே தோன்றக்கூடிய சங்கையை அதுவதித்துப் பரிஹாரமும் காட்டியருளிஞர் (பின்னை லோகாசார்பர்);

“ஆனால் *நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்* ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போலஞ்சுகின்றேன் என்கிற பாசாங்களுக்கு அடியென்னென்னில்; பந்துதுலக்தாகம். ப்ரஜை தேருலிலே இடறித்தாய் முதுகிலே குத்துமாபோலே நிருபாதிக பந்துவாய் சக்தனாயிருக்கிறவன் விலக்கா தொழிந்தால் அப்படிச் சொல்லலாமிறே. ப்ரஜையை கிணற்றின் கரையில் நின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்ளினாளென்னக் கூடவதிறே.”

என்றே குர்ணிகைகள் அருமகுந்தானவை. இவற்றின் கருத்தாவது—எம்பெருமான் படியை நினைத்து பயம் தீரவேணும் பல்ஐது பயப்படுகை கூடாதென்பது சாஸ்த்ரார்த்தமானால் தத்வ வித்துக்களில் தலைவரான ஆழ்வார்கள் *உண்ணிலாவிய வைவரால் குமை தீற்றி யெண்ணையுன் பாதபங்கயம் நண்ணிலாவகையே நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்* மக்கள் தோற்றக் குழிதோற்றுவிப்பாய் கொலென்று இன்னமொற்றங்கரை வாழ்மரம் போலஞ்சுகின்றேன் என்று அருளிச்செய்த பாசாங்களுக்குக் கதிபென்ன? என்று சங்கை; அதற்குப் பரிஹாரமாவது—பேறும் இழவுமான இரண்டும் அவனாலே பென்னலாம்படி நிருபாதிகாசுதகனான அவனோடு தங்களுக்குண்டான ஸம்பந்தத்தினுடைய அதுஸந்தானமே அப்படியருளிச் செய்கைக்குக் காரணம். ஸம்பந்தாதுஸந்தானத்தாலே இப்படி அவன் குறையாகச் சொல்லலாமோ வென்னில், வினையாட்டுக்காகத் தெருவிலே யோடித்திரிகிற ப்ரஜை, அங்கே இடறிக் கால் கொந்தவாறே அழுதுகொண்டு அகத்திலே வந்து தனக்கு இந்தவேதனை வந்தது தாயாலேயாக நினைத்து அவன் முதுகிலே குத்துமாபோலே, ஒழிக்க வெழிபாத உறவுடையாய் நலிவைத் தவிர்க்கைக்கு சக்தனுமாயிருக்கிறவன் நலிவுபடவிட்டு விலக்காதொழிந்தால் 'அவன் இவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறான்' என்னலாமன்றோ. விலக்காத மாத்திரமே கொண்டு அவன் செய்தானென்னலாமோவென்னில், கிணற்றின் கரையில் நின்றும் வாங்காவிட்டால் கிணற்றிலே ப்ரஜை விழுந்தவளவில் 'தாய் அப்போதே சென்று எடுத்தாளாகில் இந்த ஆபத்து நேருமோ? கிணற்றின் கரையிலிருப்பை இவன் இசைத்திருக்கையாலன்றோ குழந்தை விழுந்தது; ஆனபின்பு இவனன்றோ தள்ளினான்' என்று லோகம் சொல்லக்கூடவ தன்றோ.....இதற்கு மேலும் அறிந்துகொள்ள வேண்டிய அர்த்த விசேஷங்களை ஸ்ரீவசந பூஷண தத்வயாக்யானங்களில் அறிந்துகொள்வது.

இக் திருவாய்மொழியில் முன்னடிகளெல்லாம் அஞ்சிக் கதறுகிறபடியாயும், பின்னடிகளெல்லாம் அச்சந்திர எம்பெருமான் படிக்கைப் பேசுகிறபடியாயும் செல்லாநின்றது. பின்னை திருநிறையூரையார் “இப்பாட்டுக்களில் முன்னடிகளெல்லாம் புலியின் வாயிலே அகப்பட்ட ப்ரஜை தாய்முகத்திலே விழித்துக்கொண்டு புலியின்வாயிலே கிடந்து நோவுபடுமபோலேயாயிருக்கிறது” என்று பணிப்பாரம்.

எண்ணிலாப் பெருமாயனே!—எண்ணிறந்த மிகவும் ஆச்சரியமான குணங்களை யுடையவனே! என்பது ஒரு கிர்வாஹம். எண்ணிறந்த செயல்களைச் செய்யவல்லதான ப்ரக்ருதி எப்படி பரிகரமாக வுடையவனே! என்பது மற்றொரு கிர்வாஹம். ... (க)

என்னையாளும்வன்கோவோரைந்திவைபெய்து இராப்பகல்மோதுவித்திட்டு*
உன்னையானனுகாவகை செய்துபோதிகண்டாய்*
கன்னலேயமுதே கார்முகில்வண்ணனே கடல்ஞாலம் காக்கின்ற*
மின்னுமேயினாய் வினையெனுடைவேதியனே!

(உ)

கன்னலே அமுதே பரமபோக்யனே!
கார் முகில் வண்ணனே காளமேக நிறத்தனே!
கடல் ஞாலம் } கடல் குழந்த விலகல்களை
காக்கின்ற } ரகித்தருள்கின்ற
மின்னுமேயினாய் உஜ்ஜ்வலமான திருவாய்மொழியை
புடையனே!

வினையெனுடை } பாலியெனு வன் நிறத்திலே
வேதியனே } எட்டாதபடி வேத வேத்பனு
விருக்குமனே!

என்னை ஆளும் } என்னை அடிமை கொள்ளுகிற
என் கோ ஓர் } கொடிய அரசர்கள் போன்ற
நூத்து இவை } இந்த பஞ்சேந்திரியங்களை
பெய்து } எயிலைத்த
இராப் பகல் } இரவும் பகலும்
மோதுவித்திட்டு } பீடிக்கச் செய்து
என் உன்னை } காண் உன்னைத் திட்டாதபடி
அனுசூ வகை } பண்ணிப்போருகியாய்.
செய்து போதி } கண்டாய்

* * * [என்னையாளும்வன்கோ.] எனியெனுமப்பனான வென்னை இந்திரியங்களாலே
நோவுபடுத்தி அந்த நோவை அறிவிக்க முடியாதபடி கடக்க நிற்கிறாயே! என்கிறார். நச்
வசன் ஸர்வ சேஷியாயிருப்பவன்; அவனுக்கு ஜீவாத்மா அடிமைப்பட்டிருப்பவன்; அவனுக்கு
மனஸ்ஸு விதேயமாயிருக்கும்; மனஸ்ஸுக்கு இந்திரியங்கள் சேஷமாயிருக்கும்—என்றிப்
படி ஒரு முறையுண்டு; இந்த முறை கெட்டு என்னை இந்திரியங்கள் ஆளும்படியாவதே! என்
கிற பரிதாபத்தைக் காட்டுகிறார் “என்னையாளும் வன்கோ ஓரைந்திவை” என்பதனால்.
இந்திரியங்களுக்கு நான் ஆட்பட்டு அவற்றின் வழியே ஒழுகவேண்டும்படியான நிலத்திலே
என்னை வைத்தாயே! என்று சொந்து சொல்லுகிறபடி.

இப்பாட்டின் முதலடியைத் திருவுள்ளம்பற்றியே மக்கைபர்கோன் தமது திருமொழி
யில் * கோவாய் ஐவொன் மெய்குடியேறிக் கூறை சேறிலைதா வென்று குமைத்துப்
போகார், நானவரைப் பொறுக்ககிலேன் * (7-7-9) என்றருளிச் செய்தார்.

இவைபெய்து இராப்பகல் மோதுவித்திட்டு—துர்மார்க்க ப்ரவ்ருத்திக்கு அடியான இந்த
இந்திரியங்களை எனக்கு எதற்காகக் கொடுத்தாய்? இவற்றை என்னிடத்திலே உண்டுபண்ணு
திருக்கலாசாதோ? இரவு பகலென்ற வரையில்லாமல் இடைவிடின்றி என்னை நலிகைக்
காகவேயன்றோ இவற்றை நீ என் பக்கலிலே உண்டாக்கிற்று என்று நெஞ்சுறுத்துச் சொல்
லுகிறார்.

ஆழ்வீர்! இன்னிந்திரியங்களினால் உமக்கு என்ன பாதகம்? இதற்காக நீர் நெஞ்சு
நோவானேன்? செவி வாய் கண் மூக்குடல் என்கிற ஐந்து இந்திரியங்களாலும் நீர் நம்மை
அதுபவிக்கலாமன்றோ; செவிகளாலே என் கதைகளைக் கேட்கலாம்; வாயாலே என்னை வாழ்த்
தலாம்; கண்களாலே என்னையும் என் அடியார்களையும் காணலாம்; மூக்காலே என்னுடைய
பிரசாதமான திருத்தூழாய் முதலியன மோசலாம்; உடலாலே என்னைத் தழுவி முழுசிப்
பரிமாறலாம். இப்படி நல்லுபபோகங்களுக்கு உரியனவான இவற்றைப்பற்றி ஏதுக்கு இப்
படி நெஞ்சடைந்து சொல்லுகிறீர்? என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, அதற்கு உத்தர
மருளிச் செய்கிறார்—உன்னை கானனுகாவகை செய்து என்று. பிரானே! இந்த இந்திரியங்
கள் உன்னுடைய அதுபவத்துக்கே ஏகாந்தமாகில் வெறுப்பனோ நான்!, அப்படி ஆகமாட்
டாதே; * அகற்ற நீ வைத்த மாய வல்லிம்புலன்களாமவை நன்கறிந்தனன் * என்று ஏற்
கெனவே சொல்லியிருக்கிறேனே; விஷயாந்தரங்களிலே பார்த்தோடி உன்னருகு வாராமைக்கு
திட்ட இடைபூறுகளன்றோ இவை என்கிறார்.

ஆழ்வார்! அப்படியாகாது; ஒருகால் அப்படியானால் அப்போது எம்மிடமறிவித்தால் பரிஹரித்துத் தருகிறோம் என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, போதிகண்டாய் என்கிறார்; இவற்றால் பறம் எளிவரவை அறிவிக்கவொண்ணாதபடி கண்மறையப்போகிறாயே! எங்கு வந்து எங்ஙனம் அறிவிப்பது என்கை. இங்கே ஈட்டு பரிஸுத்தி காண்மின்;—“உன்னை அநுபவிக்க வேணுமென்று போந்த பிராட்டியை மாயமாணக் காட்டிப் பிரித்து ஏகாக்ஷி ஏகர்ணிசுள் ஈகயிலே காட்டிக்கொடுத்து உன்னைக் கொண்டகன்றாற்போலே கிடாய் இதுவும்.”

சன்னலேயுமுதே! உன்னுடைய பரம போக்யதைையை எனக்கு நீ காட்டிக்கொடாம லிருந்தால் இந்திரியங்களின் வழியே நான் ஓடித்திரிய ருசியுடையேனாவேன்; உன்னுடைய போக்யதையையும், கார்முகில் போலும் வடிவழகையும் காட்டிக்கொடுத்தாயாதலால் உன் அனுபவத்திற்கு விரோதியாக இவ்வித்திரியங்கள், என்ன பாடுபடுத்துமோ என்று அஞ்சா நின்றேனென்கை.

கடனஞ்ஞாலம்காக்கின்ற மின்னு நேமியினுப்!—‘காக்கின்ற’ என்ற விசேஷணம் நேமியி லும் அர்வயிக்கலாம், நேமியானிடத்திலும் அர்வயிக்கலாம். *அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனும் இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்* (திருவிருத்தம்) என்ற பாசரம் இங்கு நினைக்கத்தகும். கையுந் திருவாய்மொழி அழகைக்காட்டி என்னை யீடுபடுத் திப்புறம்பு தள்ளலாமோ! என்றவாறு.

வினையேனுடை வேதியனே—இவ்விடத்தில் ஈட்டு பரிஸுத்தி காண்மின்;—“* தேவா நாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமான்ய மதிதைவதம்* என்றும், * பொறுவின்ற பொன்னங்கழல் * என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஊர்ப்பொதுவாயிருக்கிற நீ, என்னளவிலே வந்தவாரே, வேதை கஸமதிகம்யனானாய்; இன்றிருந்து ஒலைப்புறத்தே கேட்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணுவதே நான்!” என்று. பிரானே! உன்னைப் பிரத்யக்ஷமாகக் கண்ணாக்கண்டு அநுபவிக்க வேண்டிய நான் அப்படி யநுபவிக்க ப்ராப்தமாகாமல் ‘சாஸ்தாக்களால் கேட்டறியத்தக்கவனத்தனை’ என்று நிற்கும்படியாவதே, இப்படியும் எனக்கொரு பாபமோ! என்றவாறு. மேலே உதா ஹரித்த ஈட்டு பரிஸுத்தியில் “என்னளவிலே” என்றிருப்பதைக்கொண்டு, சிலர் மூல பாடத்தை ‘வினையேனிடே’ என்று திருத்தவார்கள்; அதனேண்டா; ‘வினையேனுடை’ என்ற பாடத்திலும் விபாக்கியானம் பொருத்தம். வேதியன்—வேதவேத்யன் என்றபடி. (உ)

வேதியாநிற்ருமைவரால் வினையேனைமோதுவித்து* உன் திருவடிச்

சாதியாவகை நீதநேத்தென்பெறுதியுத்தோ *

ஆதிபாதிபகலிடம்படைத்து உண்மீழ்ந்துகடந்திடந்திட்ட *

சோதிநீன்முடியாய்! தொண்டனென்மதுகுதனனே!

(ங)

ஆதி ஆதி } காண்புதனாய்க்கொண்டு
அகல் இடம் } வின்தாமான ஐதத்தை ஸ்ருஷ்
படைத்த } டித்த
உண்டு } (பிராயத்னே) வயிற்றிலே வைத்
து கோக்கி
உமிழ்ந்து } பிறகு வெளிப்படுத்தி
கடந்து } (ஒருகால்) அணந்து
இடந்திட்ட } (வாழ்நாற்பியாய்) இடத்தவனே!
சோதி நீன் முடி } உற்றுநிலையாய் நீண்ட திருவடி
யாய் } வேதத்தை யுடையவனே!

தொண்டனேன் } என்னை யீடுபடுத்திக் கொண்ட
மதுகுதனனே } மதுகுதனனே!
வினையேனை } பாலியான வெண்ணை
வேதியா நிற்ருமும் } இடைவிடாதே சலியும் பஞ்சேக்
நவரால் } திரியங்களாலே
மோதுவித்து } பிடிக்கச்செய்து
உன் திருவடி } உன் திருவடிகளைக் கிட்டாத
சாதியாவகை } படி
நீ தடுத்தான் } நீ தடைசெய்து என்ன பயன்
பெறுதி } பெருகுகிறாய்,
அத்தோ } ஐயோ!

* * * [வேதியாகிந்தும்.] 'ஆழ்வீர்! உம்மை நான் இந்த பாக்ருதியிலே வைத்தது ஒரு பாயோஜனத்துக்காகக் காணும்' என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, பிரானே! என்னை இப்படி கலிவித்து என்ன பாயோஜனம் கொன்னப்பார்க்கொப்? என்கொர்.

'வேதியாகிந்தும்' என்ற சொல் 'வெய்' என்ற வட சொல்லுபாடிப் பிறந்தது. தசமீ வேயம், க்ருத்திகா வேயம் என்பது முதலான விபவஹாரங்களில் வேயபதப்பாயோகம் காண்க. வேதமாவது அடித்தல்; ஹிம்னித்தலென்று தாற்பரியம். இடைவிடின்றிக் கொலை பண்ணுவதைவே தொழிலாகவுடைய பஞ்சேந்திரியங்களினால் என்னை க்லேசப்படுத்தி உன் திருவடிகளுக்கு தூரஸ்தனும்படி செத்துவைத்து என்ன பாயோஜனம் பெறப் பார்க்கொ பென்கொர்.

முதலடிக்கு மிக அழகிய ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின்—“ * பாவஜ்ஜீவ மக்ரி நேறாத்ரம் ஜாஹுயாத் * என்றால் “ஸாயம் ப்ராது” என்று ஒரு காலங்களிலே ஒதுக்கா கின்ற திறே; அங்கானன்றிக்கே ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அடிமை செய்ப ஆகைப்பட்டுச் சொன்ன தெல்லாம் இவற்றின் பக்கவிலேயானபடி. போகத்துக்குப் பாரித்ததெல்லாம் க்லேசப்படு கைக்கு உடலாவதே!” என்று. இதன் கருத்தாவது—சாஸ்தாங்களில் பாவஜ்ஜீவம் அக்ரி நேறாத்ரம் செய்து போயேனுமென்று சொல்லிற்று. பாவஜ்ஜீவமென்றால் உயிருள்ள வகை யில் என்று பொருள். உயிருள்ளவனவும் இரவும் பகலும் முடுக்க அக்ரிநேறாத்ரம் செய்ப வேனுமென்பதாகத்தேதும்; ஆனால் அப்படியில்லை; அதே சாஸ்தாத்தில் மற்ருளிடத்தில் “ஸாயம் ப்ராதுமக்ரிநேறாத்ரம் ஜாஹுயாத் * என்று காலிலிலும் மாலைலிலும் அக்ரிநேறாத்ரம் செய்யும்படி விதித்திருக்கையாலே அதற்கு ஒரு காலவிபதி ஏற்பட்டுகிட்டது. எம்பெருமா னுக்குக் கைக்கர்யம் பண்ணவேனுமென்று பாரிப்புக்கொண்ட ஆழ்வார் “ஒழியில் கால மெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவினாவடிமை செய்பவேண்டும் நாம்” என்றார். பாவஜ்ஜீவம் அடிமைசெய்யவேனுமென்று பாரித்தபடி. கீழே விவரித்தபடி அக்ரிநேறாத்ரத்திற்குக் கால மாலை பென்று ஒரு காலவிபதி ஏற்படுத்தினுப்போல இங்கும் கைக்கர்யத்திற்கு ஒரு காலவிபதி ஏற்படுத்த வேண்டியதுண்டோ வென்னில், அது கைடயாது; ஒரு கணப்பொழு தும் இடைவிடின்றியே கைக்கர்யம் செய்யவேயாபிற்று இவருடைய பாரிப்பு. ஐயோ! அந்தப் பாரிப்பெல்லாம் கிபரீதமாசெறதே! ஒருகொடிப்பொழுதும் ஒய்வின்றி இந்திரியங்களின் பக்க விலே ஹிம்னஸப்படுவதே பவனாகத் தேதாய்போயிருக்கிறதே! நான் பாரித்த பாரிப்பு இப் படியா ஆவது! என்று கிலேசிக்கிறபடியாக நம்மின்னை விவரித்தருளினாராயிற்று.

[ஆதியாகி இதுபாதி.] பிரானே! உன்னுடைய சேஷுதங்களை ஆராய்ந்தால் காழிப்ப தொன்றே உன் தொழிலாகக் காண்டொது; * படைத்திடந்துள்ளுமிழ்ந்தளந்து தேர்ந்து உலகளிக்கும் முகற்பெருக் கடவுளாயிருக்கின்ற நீ என்னை இவ்வினை கலியவேனுமென்று திருவுள்ளம் பற்றலாமோ? என்றவாறு. சோதிகீண்டமுடியாது—காழிப்பதற்கென்றே முடிகளித் திருப்பவனல்லோ? ... (க.)

குதுகானநிபாவகை சுழற்றிஒராவணாக்சனட்டி * உன்னடிப்
போதுகாணனுராவகை செய்துபோதீரண்டாய் *
வாதும்பாவருடின்னரின்னசம்பாலோடுகீ ஒராலன்னிலை *
மீதுசேர்குழவி! வினைவேல்லினைதீர்மருக்தே! ... (ச)

யாதும் யாவரும்	சேதாசேதனப் பொருள்	ஓர் ஐவரை காட்டி	பஞ்சேந்திரியங்களைக் காட்டி
இன்றி	சொன்னொழியாமல்	கான் குற அறியா	கான் உறுவது அறியாதபடி
கின் அகம் பால்	உன் திருவயிற்றின் ஏக தேசத்	வரை	
ஒருக்கி	திலே ஒதுங்கும்படி பண்ணி		
ஓர் ஆலின் நீள்	ஓர் ஆலமாத் தினுடைய சிறிய	சுழற்சி	என்னை மருளப்பண்ணி
இலை மீது	இலையின்மீது	உன் அடி போது	உன் திருவடி மலர்களை கான்
சேர் குழவி	குழல்வையாய்க் கண்வளர்ந்தரு	கான் அணுகா	கிட்டாதபடி பண்ணி
	வினவனே!	வரை செய்து	
வினையேன் வினை	பாலியேனான வென்னுடைய	போதிகண்டாய்	கண்காணாதபடி கடக்க நிற்கின்
நீர் மருந்தே	பாவங்களைத் தீர்க்கும் மருத்		ருயே!
	தானவனே!		

* * *—[குது நானறியாவகை.] பிரானே! உன் திருவடிகளைப் பெறுவதற்கு உபாயம் உன் திருவடிகளே பென்றிருக்கிற இந்த என்னுடைய அறிவுக்கூட அழியும்படி இந்திரியங்களைக்கொண்டு என்னைக் கலக்கி உன் திருவடிகளைச் சேராதபடி பண்ணவா நினைத்திருக்கிறாய்? என்கிறார்.

குது என்பதற்கு க்ருத்ரிமம் என்கிற பொருள் உலகில் ப்ரஸித்தமானாலும் அந்தப் பொருள் இங்கு விவகரிதமன்று; * தொழக் கருதுவதே துணிவது குதே * குதாவதென் னெஞ்சத் தெண்ணினேன் * என்ற விடங்களில் போல இங்குப் பொருள் கொள்க. குது—உறுவது. 'இவ்வாத்மாவுக்கு விஷயப் ப்ராவண்யம் விகாச நேறது, எம்பெருமானை யறுபவித் தலே உஜ்ஜீவநம்' என்றறிவதன்றோ உறுவது; அப்படி நான் அறியாதபடிக்கு சப்தாதி விஷயங்களைக் காட்டி பிரமிப்பித்து உன் திருவடிமலர்களை நான் கிட்டாதபடி பண்ணிக் கண்ணுக்குத் தோற்றாமே கடக்க நிற்கிறாயே! இது தகுதியோ வென்கிறார்.

போதிகண்டாய் என்ற விடத்திற்கு நம்பின்னை யருளிச்செய்வது—“கூட நிற்கில் இதெல்லாம் படவல்லேன் கிடார்; கூட நிற்கில் கண்ணோட்டம் பிறக்குமென்று கடக்கப் போவாரைப் போலே.” (இதன் கருத்தாவது) கொலைப்பாதகர்களான இந்திரியங்களோடே என்னைவைத்து எவ்வளவு வதைசெய்தாலும், நீ அகன்று போகாமல் கூடவே யிருப்பாயாகில் எந்தக் கஷ்டமும் பொறுத்துக்கொள்ளத் தவடியிராது. ‘கூடவேயிருந்தால் தயை பண்ண வேண்டிவருமே’ என்று நினைத்து அகன்று போவாரைப்போலே நீயும் அகன்று போவதனால் வருத்தம் பொறுக்கக் கூடியதாக இல்லையே! என்றவாறு.

[யாதும் யாவருமின்றி இதுபாதி.] பிரானே! ஆபத்துக்களைப் பேசுக்கிக் காத்தருள்வது உன்பணியே யன்றி ஆபத்தை விளைப்பது உன் பணியன்றே; பிரளயங்கொள்ளாதபடி உலகங் களைத் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி ஓர் ஆலந்தளிரிலே சிறு குழவியாய்க் கண்வளர்ந்தருளு மவனான நீ என்னுடைய ஆபதஸகத்வத்தை ப்ரஸித்தப்படுத்திக் கொண்டவனாயிருந்து வைத்து இப்போது எனக்கு ஆபத்தை விளைக்கப் பார்ப்பது தகுதியோ? என்றவாறு.

வினையேன் வினைதீர்மருந்தே!—பாபமே நிரூபகமான என்னுடைய பாபங்களைப் போக் கும் மருந்தாகவல்லவனே! என்றபடி.. ஏற்கெனவே எனக்கிருந்த பாவங்களைப் போக்கி விஷய ப்ராவண்யத்தில் நின்றும் மீட்டு உன்னளவிலே யிடுபடுத்திக்கொண்டு இவ்வளவு செய்த நீ மறுபடியும் நான் விஷயப் ப்ராவணனும்படி வழிதேடுவது தகுதியோ? இங்கிலத்திலே வைப்பது விஷயப் ப்ராவணனாகக்கு இட்ட வழியன்றோ. ... (ச)

தீர்மருந்தின்றிவைத்துகூடும் செக்கிலிட்டுத்தீர்க்குமைவரை *

கோர்மருங்குடைத்தாவடைத்து செகிழ்ப்பானெனக்கின்றாய் *

ஆர்மருந்தினியாகுவார்? அடலாழியேத்தியகார்வன்குலம் *

வோர்மருங்குத்தாய்! விண்ணுளாள்பெருமாளேயோ!

(இ)

அடல் ஆழி எத்தி	தேச பொருந்திய திருவாழி	ஐந்து கோய் அறம்	ஐந்து வைக்கப்பட்ட சப்தாதி
அரை வஞ்சுவம்	அரைவின் பிரபலமான உடல்	செக்கில் துட்ட	செக்கிலை தன்னி
மருங்கு வேர்	பக்கவாளோடே அறத்தகனே!	சேர் மருங்கு	சேரினும் பக்கவாளினுமாக
அறத்தாய்		உடைத்தா	கிறத்தி
ஒ விண்ணுளார்	ஒ நித்யவாசினியாதனே!	செகிழ்ப்பான் ஒக்	செகிழ் விறகான் போலேயிரா
பெருமாளே		கிஞ்சுப்	கிஞ்சுப்
தீர் மருந்து துன்றி	யாற்று மருந்தில்வாதபடி	துணி மருந்து	துணி மருந்தாகக்கூடியவர்
	[அபரிதாபமாக]	ஆருகார் ஆர்	யார்?

* * *—[தீர் மருந்தின்றி] நான் ஒரு மனதானம் செய்துகொண்ட முடியாதபடி விஷயங்களும் இந்திரியங்களும் என்னை நலிந்து நீ கை விட்டால் சகலகாலமும் வேறு உளவோ வென்கிறார். என்னை நலிவிப்பவர்களும் ஐவர்; நலிவிக்கப்பட்டுப் பரிசுமான வஸ்துக்களும் ஐந்து என்கிறார். சப்தாதி விஷயங்களாகிற ஐந்து கோய்களாலே பஞ்சசெத்திரியங்கள் நலிவின்றமைவைச் சொன்னபடி. தீர்மருந்தின்றி என்றது—வேறொரு பாதிக்ரியை பண்ணுவொண்ணாதபடி என்றவாறு. ஸர்வசக்திபான ஸர்வேச்வரானும் போக்கப் போகாதவை பாதலால இவ்வளவே சொல்லுகிறது. சரிசத்தை இங்குச் செக்கு என்கிறது. செக்கானது சுழன்று கொண்டேயிருப்பது, தன்னிடத்தில வந்து விழுகிறது என்ப முதலிய வஸ்துக்களை ஒரு கணப்பொழுதில் உருமாய்க்குமதுமாயிருத்தலால் இது சரிசத்திற்குப் பொருத்தமான திருவுட்டர்ந்த மென்க.

கோர் மருங்கு உடைத்தா அடைத்து—கோர்—எதிர்; மருங்கு—பக்கம். என்னுடைய எதிர்வரிடமும் பக்கவரிடமும் இந்த ஐந்து சத்துருக்களை உடைத்ததாய்ப்படி நெருக்கி என்றபடி. எங்குப் பார்த்தாலும் இவையெய்யாய்ப்படி செய்து என்னை. இவகே ஈடு;—“அபரிதாபம் என்றொரு மனதின் நலிவைக்கு அதிகமான மனதாக்கங்கடங்கலும் ஆழப்போந்தாப்போலே இந்திரியங்களைக் கைவடைப்பாக்கி.”

செகிழ்ப்பானெனக்கின்றாய்—பஞ்சபூதி நவான் போலே பிராநின் அய்; உன்பக்கத்தில் உண்டாகியிருக்கிற விச்வானமும் சூரியும் போலே பிராநின்றது என்று தாறுபரிபம். இதுவரையில் உன்னை சக்திகளென்று கம்மொருத்தனை : சக்திகளல்லன், பக்திகன்போலும் என்று இப்போது நினைக்க வேண்டியதாகிறதே! என்கிறது.

இப்படிச் சொன்ன ஆழ்வாரை நோக்கிச் சம்பருமான ‘ஆழ்வார்! உம்முடைய கஷ்டத்திற்கு நீசே ஒரு மருந்து தேடிக்கொன்னப்பாரும்’ என்ன, ஆர்மருந்தினியாகுவார்? என்கிறார். மருந்து என்றும் மருத்துவனென்றும் பரிசுத்தான நீயே கைவிட்டால் இனி வேறொரு மருந்து தேடப்போமோ? என்னை. மருந்து என்பது அசேதநமாகையாலே ‘எது மருந்தாகும்’ என்று சொல்லவேண்டுவது முறையையாயிருக்க ‘ஆர் மருந்தினியாகுவார்’ என்று உபாதிஷையாகக் கூறினமையால் ஆர்வானுடைய மருந்து ஒரு பரமசேதநனாகவே யிருக்க

வேணுமென்னுமிடம் பெறப்படுகிறது. *நிர்வாணம் பேஷஜம் பிஷக்* என்ற ஸஹஸ்ரநாமம் இங்கே அதுஸந்திக்கத்தக்கது.

அடலாழியேக்தி யகரர் வன்குலம் வேம்ருங்கறுத்தாய்—இங்கு அகரர் என்னும்சொல் அஸுரர்களென்கிற வதத்பவருப்பினரை மாத்திரம் சொல்லுவதன்று; ஆஸுர ப்ரக்ருதிக ளாயுள்ளவர்களை யெல்லாம் சொல்லுகிறது; ஆகவே ராக்ஷஸர்களும் இச் சொல்லில் அடங்கு வர்கள். ஸுதர்சனசதகத்தில் *காசீ விப்லோஷ சைத்யகஷபண* என்பது முதலான கலோ கங்களில் அடலாழியின் அதிகபம் அறிபத்தக்கது.

விண்ணுளார் பெருமானேயோ!—இவ்விடத்தில் பரமபோக்யமான சுட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின்;—“ஒருத்தன் சிறையிருக்க, பிராவும் மாதாவும் ப்ராதாக்களுமாய்க் கல்யாணம் செய்பக்கண்டு தான் கூடப்பெறுதே கோவுபடுமாபோலே, நித்யஸூரிகளும் பிராட்டியும் அவ னுமாகப் பரமபதத்திலே யிருக்கிறபடியை அதுஸந்தித்து அங்கே கேட்கும்படி கிடந்து கூப்பிடுகிறார். ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண! ஹா ஸுமித்ரே* என்று பிராட்டி தனியே கிடந்து கூப்பிட்டாப்போல, பரமபதத்திலிருப்பும் அணிகலங்குப்படி கூப்பிடுகிறார்.” ... (தி)

விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமைசெய்வாரையும்செறும் ஐம்புலனிலை *
முண்ணுள்ளென்னைப்பெற்றால் என்செய்யாமற்றநீயும்விட்டால் ? *
பண்ணுளாய்கவிதன்னுளாய் பத்தியினுள்ளாயபரிசனே! * வந்தென்
கண்ணுளாய்கெஞ்சளாய் ! சோல்லுளாய் ! ஒன்றுசொல்லாயே. (சு)

விண் உளார்	விண்ணுலகில் உன்வர்களுய்க் கொண்டே	பண் உளாய்	(என்னுடைய) ஆர்த்த ஸ்வரத் தை அறியுமவனே!
பெருமாற்கு அடிமை செய்வா ரையும்	பராத்பரான உனக்கு அடிமை செய்பவர்களான நித்ய ஸூரிகளையும்	கவிதன் உளாய்	(என்னுடைய) ஆர்த்தியே வடி வெடுத்த சொற்களை யறியு மவனே!
முண்ணுள் செறும்	இச்சிலத்திலே மேலிட்ட கலியக்கடிய	பத்தியின் உன் ளாய்	என்னுடைய ஆதரூபமையை அறியுமவனே!
ஐம்புலன் இவை	இத்த பஞ்சோதிரியவகன்	பரம் ஈசனே	பராத்பரனே!
என்னை பெற்றால் என் செய்பா	(இவற்றை வெல்லத்தற்குரியவலி மையற்ற) என்னிடம் வந்து சோர்தால் இவை என்னதான் செய்யமாட்டா;	என் கண் உளாய் கெஞ்ச உளாய் சொல் உளாய்	என்னுடைய கண்ணோரும் கெஞ் சோலும் வாடிதிரியத்தா டும் வாசியற உன்னை ஸந்தி பண்ணியிருப்பவனே!
மற்று நீயும் விட்டால் (என் செய்பா)	அதற்குமேலே சகதனான நீயும் கைவிட்டால் என்ன செய்யமாட்டா; (எது வும் செய்பகடமன்றே.)	வந்து ஒன்று சொல்லாய்	என்னவில வந்து (அபாயக) ஒரு வார்த்தை யரு விச செய்யவேணும்.

* * *—[விண்ணுளார் பெருமாற்கு] நம்மிற் காட்டில் எவ்வளவோ மேம்பட்டவர்கள் என்று ப்ரஸித்தி பெற்றவர்களையும் நலியக்கடவ இந்திரியங்கள் என்னை என்னபாடு படுததா? என்கிறார். விண்ணுளாருடைய பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வாரையும் செறும் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; விண்ணுளார்—விண்ணுலகத்திலே யிருப்பவர்களாய்க் கொண்டு, பெருமானுக்கு அடிமை செய்வாரையும் செறும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அடிமை செய்வார்—அடிமைசெய்ய ருதியுடையார் என்றும், அடிமைசெய்து கொண்டிருப்பவர்கள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஸ்வர்க்கலோக வாஸிகளான இந்திராதி தேவர்களைக் கொள்ளவுமாம்; பரமபதவாஸிகளான கருதமான் முதலிய நித்யஸூரிகளைக் கொள்ளவுமாம். இருவருப்பினர் விஷயமாகவும் இரண்டு இதிறாஸங்களை ஆசாரியர்கள் எடுத்துக்காட்டி இவ்வார்த்தத்தை முதலிக்கின்றார்கள்.

நரகாஸுரனென்பவன் ப்ராக்ஜோதிஷமென்னும் பட்டணத்திலிருந்துகொண்டு ஸகல ப்ராணிகளையும் நலிகது தேவலித்த கந்தர்வாதிகளுடைய கன்னிகைகளையும் பற்பல ஸைப் பலாத்காசமாய் அபஹரித்துக் கொண்டுபோய்த் தான் மணம் புணர்வதாகக் கருதித் தன் மானிகைபிற் சிறைவைத்து, வருணனது குடையையும் மந்தரகிரிசிகரமான ரத்னபருவ தந்தையும் தேவமாதாவான அதிதி தேவியின் குண்டலங்களையும் கவர்ந்துபோனதுமன்றி இந்திரனுடைய ஐராவத பாணையையும் அடித்துக் கொண்டுபோகச் சமயம் பார்த்திருக்க, அஞ்சிவந்து பணிந்து முறையிட்ட இந்திரன் வேண்டுகோளால் கண்ணபிரான் கருடனை வர வைத்து ஸத்யபாமையுடனே தான் கருடன்மேலேறி அந்நகரத்தைபடைந்து போர்செய்து நரகனைக்கொன்று, அவன் பல திசைகளிலிருந்து கொண்டுவந்து சிறைப்படுத்தியிருந்த பதினா யிரத்தொருதூறு கன்னிகைகளையும் ஆட்கொண்டு, நரகனால் முன்பு கவரப்பட்ட (இந்திர மாதாவான அதிதி தேவியின்) குண்டலங்களை அவளிடம் கொடுக்கும்பொழுட்டு ஸத்யபாமை யுடனே கருடன் தோள்மேல் ஏறிக்கொண்டு தேவலோகத்துக்குச்செல்ல, அங்கு இந்திராணி ஸத்யபாமைக்கு ஸகல உபசாரங்களைச் செய்தும் தேவர்க்கே உரிய பாரிஜாத புஷ்பம் மானி டப்பெண்ணாகிய இவளுக்குத் தகாதென்று ஸமர்ப்பிக்க வில்லைபாதலின், அதனைக்கண்டு பாமை விருப்புற்றவளாய் நாதனை நோக்கி 'பிராணநாதனே! இந்தப் பாரிஜாத தருவைய த்வாரகைக்குக் கொண்டுபோக வேண்டும்' என்றதைக் கண்ணபிரான் திருச்செவி சார்த்தி உடனே அந்த வ்ருஷத்தை வேரோடு பெயர்த்துக் கருடன் தோளின் மேல் வைத்தருளி த்வாரகைக்குக் கொண்டுபோக, அப்பொழுது இந்திராணி துண்டியிட்டதனால் இந்திரன் தேவஸைன்பங்களுடனே வந்து மறித்துப் போசெய்தான்; கண்ணபிரான் அவனை ஸகல ஸைன்பங்களுடன் பங்கப்படுத்திப் பின்பு அம்மாதத்தைக் கொணர்ந்து ஸத்யபாமையின் வீட்டுப் புழைக்கடைத் தோட்டத்தில் நாட்டியருளினான் என்கிற மேல்கதை விருக்கட்டுப்; தனக்கு மஹோபகாரம் செய்தருளின பகவான் திறத்திலே இந்திரன் த்ரோஹியானானென் பது திவ்வரலாற்றினின்று அறியத்தக்கது. "விண்ணுளாரையும் ஐம்புலன் செறும்" என் னத் தட்டுண்டோ?

சுட்டில் மற்றொருகதையை எடுத்தருளிச் செய்கிறார்—அதாவது; "ஸுமுகமென்ற ஸர்ப்பலிசேஷம் திருவடிகளிலே சென்று கிட்ட, பெரிய திருவடி ஒடிச்சென்று 'எனக்கு ஆமிஷமாயிருக்கிற இத்தைக் கைக்கொண்டு நோக்குவதே!' என்று வெறுத்து 'தேவரீசையும் நாய்ச்சிமாரையும் நெடுங்காலம் வயர்த்துக்கொண்டு திரிந்தேன், நான் என் பெற்றேன்' என்றுனிதே. இதிறே ஸம்ஸாரஸ்வபாவமிருக்கும்படி."

இங்கு அறியவேண்டிய கதைபாவது—தேவேந்திரனுக்கு நண்பனும் மந்திரியும் ஸார தியுமான மாதலியானவன் அழகிலும் துணக்கிலும் மிகச் சிறந்த தன் புதல்வியான குணகேசி யென்னுப கன்னிகைக்குத் தக்க வரனைத் தேடுபவனுப்ப் புறப்படடு வழியில் நாரதமுனி வரைச் சந்தித்துத் துணையாகக் கொண்டு பலவுலகங்களிற் சென்று பார்த்துத் தக்க வரனைக் காணாமல் மாதாளலோகத்தில் ஸாஸுநியினுல ஆளப்படுகின்ற போகவதி யென்னுஞ் சிறந்த நகரத்தை யடைந்து அங்கேயிருக்கின்ற அனேக குமாரர்களைப் பார்க்கின்றபொழுது ஸுமுகனென்னும் நாககுமாரனை நோக்கி அவனுடைய ரூபலாவண்யங்களினைப்பட்டு அவனுக்குத் தன் மகனைக் கொடுக்கக் கருதி அவனது பாட்டனாரைக் கண்டுபேச, அவர் மகிழ்ச்சியோடு துயரமுன் கொண்டவராய் 'இவனது தந்தையைக் கருடன் பகழித்து இந்த ஸுமுகனையும் ஒரு மாதத்திற்குள் பகழிப்பேனைன்று சொல்லியிருக்கின்றானுதலால் இவ

னுக்கு மணஞ்செய்தல் ஏற்றதன்று' என்று தெரிவித்தார். அதுகேட்ட மாதலி 'என்னால் மருமகனாக வரிக்கப்பட்ட உனது பெளத்திரன் எங்களுடன் வந்து தேவேந்திரனைக் காண்பனாயின் அவனுக்கு ஆயுளைத் தந்து கருடனைத் தடுக்க முயல்வேன்' என்று சொல்லி ஸுமுகனை யழைத்துக்கொண்டு இந்திரனிடஞ் சென்றுசேர, அங்கு இந்திரனுடனே உபேந்திர மூர்த்தியான திருமாலும் வீற்றிருக்கையில், கிகழ்ந்த செய்திகளை பெல்லாம் நாரதமுனிவர் சொல்லக்கேட்ட திருமால் இந்திரனை நோக்கி 'இவனுக்கு அமிர்தத்தைக் கொடுக்கலாம்; அதனால் இவர்கள் இஷ்டனித்தி யடைந்தவராவர்' என்று சொல்லியருள, இந்திரன் கருடனது பராக்ரமத்தை ஆலோசித்துத் திருமால் நோக்கி 'தேவரீரே அவனுக்கு அமுதத்தையும் ஆயுளையும் தந்தருள்க' என்றதற்கு, திருமால் 'ஸகல லோகாதிபதியான நீ கொடுப்பதே போதும்; அதனை மாற்றுபவர் யார்?' என்றுகூற, பிறகு இந்திரன் ஸுமுகனுக்கு அமுகமுண்டியாமல் நீண்ட ஆயுளை வரமளிக்க, உடனே மாதலி ஸுமுகனுக்குத் தன்மகனை மணம் புரிவித்தான். இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற கருடன் கோபங்கொண்டு இந்திரனோடு மாறுபட்டு, தனது இரையை அவன் தடுத்து விட்டதற்காகப் பலபல நிஷ்டிர வார்த்தைகள் கூறுகையில் ஸுமுகன் தான் நீண்ட ஆயுளை வரம் பெற்றிருந்தாலும் கருடனுடைய கறுவுதலைக்கண்டு அஞ்சிப் பாம்புவடிவாய்த் திருமாலினருகிற் சேர்ந்து அப்பெருமானது கட்டிலின் காலைக் கட்டிக்கொண்டு சரண்புக, பின்பு கருடன் திருமால் நோக்கி 'ஸகல தேவர்களினுள்ளும் மஹா பலசாலியான வுன்னைச் சிறிதும் சிரமமின்றி இறகு முனையாற் சுமக்கின்ற என்னினும் வலிமையுடையார் யார்? இதனைச் சற்று ஆலோசித்துப்பார்' என்று செருக்கிப் பேச, அக்கடுஞ் சொற்கேட்ட திருமால் கருடனை நோக்கி 'மிகவும் துர்ப்பலனான நீ உன்னைத் தானே மஹா பலசாலியாக எண்ணி எனது முன்னிலையில் தற்புகழ்ச்சி செய்து கொண்டது போதும்; மூவுலகமும் எனது உடம்பை வலிக்க முடியாவே; யானே எனது சக்தியால் என்னை வலித்துக்கொண்டு உன்னையும் வலிக்கின்றேன்? எனது இந்த வலக்கை யொன்றை மாத்திரமாவது நீ தாக்கவல்லியாகில் உனது செருக்குமொழி பயன் பட்டதாகும்' என்று சொல்லிக் கருடனது தோளில் தனது வலக்கையை வைத்த மாதிரத்தில் அவன் அதன் அதிபாரத்தைத் தாக்க மாட்டாமல் வருந்தி வலிமையொழிந்து மூர்ச்சித்து விழுந்து, பின்னர் அரிதில் கெறித்து திருமால் வணங்கிப் பலவாறு பணிமொழி கூறி 'என் பிழையைப் பெறுத்தருள வேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, திருமால் திருவுள்ளமிரங்கி அவனுக்கு ஸமாதானங்கூறித் தனது திருவடியின் பெருவிரலால் ஸுமுகனை யெடுத்துக் கருடன் தோளிலிட்டு 'இவனை நீ உனது அடைக்கலமாகக் கொண்டு பாதுகாக்கக் கடவாய்' என்று குறிப்பிக்க. அதுமுதல் கருடன் ஸுமுகனோடு நட்புக்கொண்டு அவனைக் தோளில் தரிக்க, அவனும் அசசமின்றி 'கருடா! ஸுமுகமா?' என்று கேட்கும் விகாரிப்பவனாயினன்— என்பதாம்.

இன்னமும் சுட்டு புரி ஸங்கீதிகள் காண்பின்;—'அவன் தான் அவதரித்து சோகிப்பது மோஷிப்பதானப் போலேயாயிற்று இவர்களும். அன்றிக்கே, * அயர்வறுமமரர்களதி பதியாயிருக்கிற ஸர்வேசவரனுக்கு, ஸம்ஸாரத்திலே முழுகூறுக்களாய் கைக்கர்யத்திலே அவகாஸித்திருக்கக் கடவாணவாக்ளபம் செருக்கக்கடவ இந்திரியங்களிலை. ஒரு விச்வா மிக்ர ஸுக்ரீவாதிகளைக் கண்டோரிதே. த்ஞானாதிகனான விச்வாமித்ரனகப்பட ஒரு விஷயத்தின் காற்கடையிலே நெடுக்காலம் கிடந்தானிதே. பெருமானுக்குப் பரிவரான மஹாராதர், பெருமானை மின்னுக்கும் இடிக்கும் இசையாக விட்டுவைத்து நாலுமாஸம் இந்திரிய பரவசரார் அன்றிபென்ற நினைத்திரிதே.'

“மண்ணுள்ளைப் பெற்றால்” என்ற சொல்பத்தால் ஆழ்வார் தாம் விண்ணுளரில் ஒருவர் என்பது தோன்றுமென்ப.

பின்னடிகளின் உட்கருத்தை கம்பினை வெகு அழகாகவும் உருக்கமாகவும் எடுத்தருளிச்செய்திற்படி பார்க்க;—“[பண்ணுளாய்] என் ஆர்த்தஸ்வரம் கேளாதிருக்கிறாயல்லியே. [கவி தன்னுளாய்] என்னுடைய ஆர்த்திகர்ப்பமான உக்தி கேளாதிருக்கிறாயல்லியே. [பத்தியினுளாய்] இப்படி சொல்லுகிற ஆற்றமை அறிபாதிருக்கிறாயல்லியே. [பரமீசனே] உனக்கு முடியாததொன்று உன்டாயிருக்கிறாயல்லியே. உன் சேஷிதவம் ஏறிப் பாயாத இடமுண்டோ?”

ஒன்றுசொல்லியொருத்தினில் கிற்கிலாத ஒரையர்வன்கயவரை*
என்றுயான்வெல்கிற்பன் உன் திருவருளில்லியேல்? *
அன்றுதேவரகரர்வாங்க அலைகடலரவமளாலி * ஓர்
குன்றம்வைத்த எக்தாய் கொடியென்பருகின்னமுதே!

(எ)

அன்று தேவர் அகரர் வாங்க	பண்டொரு காலத்திலே தேவர்களும் அகரர்களும் வலிக்கும்படியாக	கொடியென் பருகு தின் அமுதே உன திரு அருள் இவ்வை எவ் ஒன்று சொல்லி ஒருத்தினில் கிற் கிலாத ஓர் ஐவர் அன் கயவரை யான் எனற வெல் கிற்பன்	பாலியேனான காலும்பருகும் படியான இன்னமுதமே உன்னுடைய திருபை இவ்வை யாவில், ஆறியிருக்கமாட்டாத பஞ்சேச் திரியங்கனாகிற பிரபலக் கொடியவர்களை
அலை கடல் அரவம் அளாலி	அலைபெயறின கடலிலே வானாடு பெய்கிற பாம்பைச் சுற்றி		
ஓர் குன்றம் வைத்த எக்தாய்	மந்தர மலையை காட்டின பெருமானே!		அடியென் என்றைக்கு வெல் கவலவனுவேன்?

* * * [ஒன்று சொல்லி] அடியார்கட்கு அருக்தொழில் செய்தும் அபேகநிதம் தலைக் கட்டுவதையே இயல்வாக வுடையனான உன்னுடைய கருணையில்லையாகில் பிரபலமான இந்திரியங்களை நான் வெல்லுவதென்றொரு பொருளுண்டோ வென்கிறார்.

ஒன்று சொல்லி ஒருத்தினில் கிற்கிலாத—ஒரு விஷயத்திலே சாபலத்தைப் பண்ணி அது கை புறும்வதையில அதிலே நிகலில்லாத என்றபடி. ஒருத்து—ஒருமைப்பாடு. இன்—சாரிலைய; இல்—ஏழாறுபடி. கயவர்—கொடியர். “ஓர் அர்த்தத்திலே கிற்கக் கடவதல்லாத” என்றாட்டு பரிஸூக்தி காண்கையாலே அதற்கிடாக “ஓரத்தனில்” என்று பாடமிருக்கலாம் என்றார் ஒரு பெரியார். அர்த்தம் என்பது ‘அத்தன்’ என்று திரியலாம்; மகரனாக ரப்போலி. ஆனாலும் “ஒருத்து—ஒருமைப்பாடு” என்று விபாக்கியானவர்கள் காண்கையாலே பாடத்திடுத்தம் வேண்டா வென்க.

பின்னடிகளிற் குறித்த வரலாறு:—முன்னொரு காலத்தில் இவ்வண்ட கோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணுலோகத்துச் சென்று திருமகளைப் புகழ்க்துபாடி அவளால் ஒரு பூமாவைப் ப்ராஸாதிக்கப்பெற்ற ஒரு வித்யாதர மகன், மகிழ்ச்சியோடு அம்மாவையைத் தன் கை விண்ணில் தரித்துக்கொண்டு பிரமலோக வழியாய் பீண்டுவருகையில் தூர்வாஸமஹாமுனி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித் துதிக்க, அவ்விஞ்சையகன் அம்மாவையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டான்; அதன் பெருமையையுணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம்முனிவன் ஆனந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஸ்ராவத யானையின்மேற் பவனி வந்தகொண்டிருந்த இந்திரனைக்கண்டு அவனுக்கு அம்

மாலைபைக் கைநீட்டிக்கொடுக்க, அவன் அதனை மாவட்டியினால் வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின்மேல் வைத்தவனளில் அம்மதயானை அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்திழுத்துக் கீழேறிந்து காலால் மிதித்துத் துவைத்தது; அதுகண்டு முனிவான் கடுங்கோபங்கொண்டு இந்திரனை நோக்கி 'இவ்வாறு செல்வச்செருக்குற்ற உன்னுடைய ஐச்வரியங்களெல்லாம் ஒளிந்துவிடக்கடவன' என்று சபிக்க, உடனே தேவர்களின் செல்வம் ஒழிந்தன; ஒழியவே அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர். பிறகு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமாலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளைபிட்டபடி அசுரர்களையுந் துணைக் கொண்டு மந்தரமலைபை மத்தாக நாட்டி வாஸுகியென்னும் மஹா நாகத்தைக் கடைகயி ராகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடைபலாவினர். அப்பொழுது மந்தாகிய மந்தாகிரி கடலி னுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமை வடிவ மெடுத்து அம்மலையின் கீழே சென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமல் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந் தருளியிருந்தனன். இப்படி ஸ்ரீமந்தாராயணன் அக்கடலினிடையே மஹா கூர்மமாய் மந்தர பர்வதத்திற்கு ஆதாரமாய் எழுந்தருளியிருக்க, வாஸுகியின் வாலைப் பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலைபைப் பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய இருதிறத்தாரும் அதனை வலியப்பிடித்து இழுத்துக் கடைபவல்ல வலிமையில்லாதவராய் நிற்க, அது நோக்கி அத்திரு மால் தான் ஒரு திருமேனியைத் தரித்து நெருங்குப்பின் பக்கத்திலேயும் நின்று வாஸுகி யின்வாலையும் தலையையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக இழுத்துக் கடைந்தனன். அப்பால் அந்த மஹாவிஷ்ணு த்வந்திரி யென்னும் தேவரூபத்தைத் தரித்து அம்ருதபூர்ணமான கமண் டலத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அந்த கரீசாமுத்திரத்திலிருந்து தோன்றினன். அப் பொழுது அசுரர்கள் த்வந்திரியின் கையிலிருந்த அம்ருத கலசத்தை பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக்கொள்ள அந்த எம்பெருமான் ஐகம்போவானமான ஒரு பெண்வடிவத்தைத் தரித்து அசுரர்களை மயக்கி வஞ்சித்து அமுதத்தைக் கைக்கொண்டு அமரர்களுடைய கோஷ்டிக்கு மாத்திரம் ப்ரஸாதித்தனன்.

[இப்படி எம்பெருமான் மோஹிநீரூபத்தால் அசுரர்களை மயக்கித் தேவர்களுக்கே அமிருதத்தைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்துவருகையில், ராஹுவென்னும் ஓர் அசுரன் தான் இருக்கவேண்டிய அசுரர் கூட்டத்தைவிட்டுத் தந்திரமாகத் தேவகோஷ்டியினிடையிலே புதுந்து கையேற்று அமிருதத்தை வாங்கியெண்ண, அதனை ஸூர்ய சந்திரர்கள் குறிப்பித்த மாத்திரத்தில், எம்பெருமான் அவனை அகப்பாபயாலடித்துத் தனவேறு உடல்வேறாக்க, அமி ருதமுண்டகனால் உயிர் நீங்காத அந்தத் தலையும உடலும் விஷ்ணுவின் அருகரஹத்தால் ராஹு கேதுக்கள் என இரண்டு க்ரஹங்களாகி ஸூர்யன் முகனிய ஏழு க்ரஹங்களோடு சேர்ந்து தம்மேற் கொள்சொன்ன ஸூர்ய சந்திரர்க்குப் பகையாய்ச் சிற்சில காலத்தில் அவர் களைப் பிடித்துக்கொள்ளுகின்றன; அதுவே க்ரஹணமெனப் படுகின்றது—என்பதும் இங்கு அறியத்தக்கது.] (எ)

இன்னமுதேனத்தோன்றி ஓரைவர்யாவரையும்மயக்க* நீவைத்த
முன்னமாயமெல்லாம் முழுவேர்த்து* என்னையன்
சின்னமும்திருமார்த்தியும் சித்திதேவத்திக் கைதொழுவேயருளெனக்கு*
என்னம்மா! என்கண்ணு! இமையோர்தம் துலமுதலே!

என் அம்மா என் கண்ணா இமையோர் தம் குலம் முதலே ஓர் ஐவர் இன அமுது என தோன்றி யாவரையும் மயக்க	என் ஸ்வாமியே ! எனக்கு எனியவனானவனே ! சித்யஸூரிகளின் திரளுகருத் தலைவனே ! சந்தாதி விஷயங்கள் ஐந்தம் இனிய அமிருதம்போல் போக யமாய்த் தோன்றி எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் மயக்கும்படியாக	முழுமேல் அரித்த என்னை உன் சின்னமும் திரு மூர்த்தியும் சொதித்து ஏததி கை தொழ எனக்கே அருள்	வாஸஸையோடே போகலி அடியேனை உனது அனாதாரண லக்ஷண ங்கனான சங்கசக்ரா திகளை பும் திவ்யமங்கன விக்ரஹத் தையும் கெஞ்சார கிளைத்து வாயாரத் துதித்து கையாரத் தொழும்படியாகப் பண்ணி எனக்கென்று விசேஷித்த க்ரு பையப் பண்ணவேணும்.
ஈ வவத்த முன்னம் மாயம் எவலாம	ஈ உணடாக்கி வைத்த அகாதிபான வமஸரத்தை யெவ்வாம்		

* * * [இன்னமுதேன.] எனக்குண்டான பாக்ருதி ஸம்பந்தததைபறுத்து, மன மொழி மெய்களாலே உண்டாயே கான் விரந்தாபாக அதுபகிக்கும்படி பண்ணியருளவேணு மென்கிருர். முன்னம் [அதுபகிக்குங்காலத்தின் அமுதம்போல் பாம்போக்கியமாகத் தோற் றுவதும், பிறகு பரிபாகத்தின் விஷமாயிருப்பதும் சந்தாதி விஷயங்களுக்குண்டான இயல்பு. இங்கு “ இன்னமுதேனத்தோன்றி ” என்று முன்னம் தோன்றுகிற ரீதி மாத்திரமே சொல்லப் பட்டது; பரிணாமத்தின் விஷமாகுமதென்னுமிடம் இங்குச் சொல்லிற்றிலையேயாகிலும் அது சொற்போக்கில் அர்த்தாதலித்தம்.

இத்திருவாய்மொழியில் பாசாத்நோதும் ஐவர் என வரும்து பஞ்சேந்திரியங்களைக் குறிக்கும்மதாலிலும் இப்பாசாத்தில் ஐவரென்பது சந்தாதி பஞ்ச விஷயங்களைக் குறிக்கும் நாக ஆசாரியர்கள் விபாக்கியானமருளி புள்ளார்கள். ௪௦ கான்மியன்;—“ [ஓரைவர்] தனித் தனியே ப்ரபலமாய் அந்நிதீபமான சந்தாதி விஷயங்கள் ஐந்தம்.” ஐரூபியமும் ஒன்பதி னாயிரமும் இருபத்தினாலாயிரமும் இப்படியே. பன்னாயிரவுகாகார மாத்திரம் ‘ஐவர்— ஐந்த இந்திரியங்களாலே’ என்று உகையிட்டார்.

சந்தாதி விஷயங்களானவ முகப்பில் பாம்போக்கியம் போலத் தோற்றி எப்படிப் பட்டவர்களையும் மதிக்கெடுக்கும்படியாக ஈ பண்ணிவைத்த பழையதான இந்த ஸபலாபந் தததை விச்சேஷமாக விடுவித்து உந்துடைய பஞ்சாயுதாதி திவ்ய சின்னங்களையும் அவற்றால் போலியும் திருவேனியையுமே இடைபகுது கித்திகவும் துதிக்கவும் கைதொழவும் பாங் கான திருவருளைச்செய்யவேணுமென்று பிரார்த்திக்கிருப்பிற்று. சின்னம்—வடசொல் லிகாரம். (அ)

குலமுதலும் தீவ்ணைக் கோடுவன்துழியினில் வீழ்க்குமைவரை *
வட முதல்கெடுக்கும் வாயேத்தருள்கண்டாய் *
கலமுதலினியேவ்வுலகுக்கும் நிற்பனசெல்வனவென * பொருள்
பலமுதலபடைத்தாய் என்கண்ணா' என்பரஞ்சுடரே । (க)

கிலம் முதல் இனிய எவ்வுலகத் குலம் நிற்பன செல்வன என பொருள் பல முதல் படைத்தாய் என் கண்ணா என் பாய் கடியே	பூமி முதலாக மற்றும் ஸகல பிஷகக்களாகும் ஸ்தாவிர ஐகம ரூபமான பொருள்கள் பலஉத்ததைபுற முன்னம் படைத்தருளே என் கண்ணா என் பஞ்சேந்திரியங்களை	குலம் முதல் அறிம தீவ்ணை கொடு உன் குழி னில் வீழ்க்கும் ஐவரை உலம முதல் கெடு கரும வலமே தாதருள்கண்டாய்	குலத்திறத கேரோடே முடிக்கவல்ல பாபங்களை வினைக்கவல்ல (சந்தாதி விஷயங்களாகிற) பற குழியிலே தன்னகடிப்ப பஞ்சேந்திரியங்களை குல பலததோடே முடிக்கும் படியான மீழ்க்கை அதகாவித்தருளவேணும்.
--	---	--	--

* * * விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத் தள்ளும் இகதிரியங்கள் என்னை வலியாதபடி பண்ணவேண்டும் என்று இரக்கிரர்.

குலமுதலுத்தீவீனை—ஒருவன் பண்ணின பாவம் அவனொருவனோடே போகையல் லாமல் குலமாக முதலற முடிக்க வல்லவையான பாவங்களை வினைக்கக் கூடியதாய், கொடியதாய், அதுபவித்து முடியவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற குழியிலே தள்ளி ஹிம்ஸிக்கின்ற வர்களாம் ஐவர்; அவர்கள் தாம் பஞ்சேந்திரியங்களென்ற பேர்பெற்ற மஹாநுபாவர்கள். அதைப் பெருமிடுக்காளருடைய மிடுக்கை முதலிலே முடிக்கக் கடவதான உன்னுடைய அதுகாற்றத்தைப் பண்ணியருள வேணுமென்கிராரிற்ற முன்னடிகளில். இங்குக் குழி பென்றது சப்தாதி விஷயங்களை.

இவ்விடத்து ஈடுமுப்பத்தாளுவிரத்திலும் இருபத்தினுலாயிரத்திலும்—“ * ந ஹி தாம் விருத்தேஷு பஹ்வபாயேஷு கர்மஸு, மூலகாதிஷு ஸஜ்ஜந்தே புத்திமந்தோ பவதவிதா:.. என்னு னிரே மாஸ்யவான் ராவணனுக்கு ” என்கிற ஸ்ரீஹிகதி காண்கிறது. இந்த ச்வேராகம் மாஸ்யவாஹுடைபதாக ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் இப்போதள்ள பதிப்பு ஒன்றிலும் காணப்பட வில்லை; திருவடியின் வார்த்தையாகக் காண்கிறது. ஆகவே இங்கு கோர்த்திருக்கும் பிறழ்வு குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

நிலமுதலினி இன்பாதி. பிரானே! நீ ஐகத் ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றைச் செய்கிறபோது உனக்கு ஆரேனும் துணைபுரிந்ததுண்டோ? ஸங்கல்ப மாததிரத்தையே துணைக்கொண்டன்றோ செய்தாய். ஸ்ருஷ்டிக்கு பாயோஜனம் மோகஷமன்றோ. அது பெறவேண்டாலோ? பூமி முதலாக மற்றும் இப்படியுண்டான எல்லாவகங்களிலும் ஸ்தாவராஜங்கங்களான பல பசார்த்தங்களையும் முன்பே யுண்டாக்கினாய்; அப்படிப் பொதுவான ரக்ஷணம் செய்தது மாததிரமே யல்லாமல் கண்ணிரானாய் வந்தவதரித்து ஒருகூடாக உடிவழகை அதுபவிப்பித் தாய்; அவ்வழகை காணொருவனே அதுபவிக்கும்படியும் உதனினாய்; இத்தனையுஞ் செய்த வுனக்கு இந்தப் பஞ்சேந்திரியப் பாலிகளிடத்திலின்ற மீட்டு ரக்ஷிக்கை அரிதாயிற்றோ? என்றாராயிற்று.

இரண்டாமடியில் “வலமே தத்து” “வாமே தத்து” என்பன பாட பேதங்கள். (௭)

என்பரஞ்சுடரேயெனறுன்னையவற்றி உன்னினைத்தாமரைகூட்டு *

அண்டருகிசிற்குமதுநிற்கச் சுமடுத்தாய் *

வனபரங்களேதேதைவாதிசைதிசை வலித்தெற்றுநின்றனா *

முன்பரவைகடைத்து அமுகுட்கொண்டழார்த்ததியோ !

(௮)

முன்	முன்பொரு காலத்திலே		
பரவை கடைத்து	கடலைக் கடைத்து		(அதற்கு விரோதமாக)
அமுதம் கொண்டு	அமுதத்தை யெடுத்த உதவிய	சுமடு தத்தாய்	(சீரமாகிற) சும்மாட்டைத் தத்
மூர்த்தி	ஸ்வாமியே!		தாயே! (அதனால்)
என்பரம் கூடரே	எனக்கு விதேயனான பாலோ	வன்பரங்கள்	பாவவான விஷய பாரங்களைச்
என்று உன்னை	தியே! என்றப்படி உன்னை	எடுத்தது	சுமத்தி
அவற்றி	கோக்கிக் கூப்பிட்ட	ஐவர்	பஞ்சேந்திரியங்கள்
		திசை திசை	ஒவ்வொரு மூலையாக
உன் துணை	உனது உபய பாதங்கள் விட	வலித்த	தீமதது
தாமரைகூட்டு	யத்திலே	உதறவின்றனா	பீடிக்கின்றனா ,
அ-அ, உருவி நிற்	அன்பினாலே உருவ இருக்க		தீவ பொறக்கமுடியாவிடவே.
குமது தீதது	வேண்டியது பரார்த்தமாயிருக்க		

* * * பிரானே! உன் திருவடிகளிலே அடிமை செய்கைக்கு இடைபூரூப் கிஷயாறு பவங்களுக்குப் பாங்கான- உடம்பை எனக்குத் தந்தாய்; அதனே ஹேதுவாகப் பஞ்சேந்தி ரியங்களும் பொறுக்கவொண்ணாத ஜிம்மையைச் செய்கின்றன; அவற்றைப் பரிஹரித்தருள் வேணும் என்று ஆர்த்தியோடே பெருமிடற செய்து கூப்பிடுகிறார்.

முதலில் 'என்பாஞ் சுடரே' என்று ஒருவிளி யிருப்பது அதபேரன்ற பங்காயிரம் விளிகளுக்கு உபசாஷணம்; "ஸ்ரீராத காராயண காக-தேவ ஸ்ரீக்ருஷ்ண பக்தப்ரிய சக்ர பாணே, ஸ்ரீபத்மகாபாச்யுத ககடபாஜே ஸ்ரீராம பத்மாசு ஹரே முராரே; அகந்த கைருண்ட முருத்த க்ருஷ்ண கோகிந்த தாமோதர பாதவ....." என்றிப்படி ஒப்பின்று எப்பெரு மானது திருமாமக்களையே சொல்லிச் சொல்லிப் பேர்துபோக்குவதென்று ஒன்றுண்டே; அதுதான் இங்கு முதலடியில் விவகிதம்; என்பாஞ்சுடரே! என்ருற்போலே பண்பல திரு மாமக்களை வாயாச் சொல்லியவற்ற் கீராயுருகி சிற்றகையன்றோ என் ன்வருபத்திற்குச் சேருவது; பிரானே! அந்த சிற்றகையின்றோ என்னை நீ சிறுத்தவேண்டும்; அஃதொழிய அதற்கு எதிரான சிற்றிடிலே வைத்திருக்கின்றாயே; அதாவது கிஷயாறுபவங்களுக்கு உபகா ணமான பாக்ருதிகைத் தந்துவைத்திருக்கிறாயே! என்ருர் முன்னடிகளில். கமடு—இத்திரி யங்கள் சுமத்தின சுமைகையெல்லாம் சுமக்கக்கூடாது சீரமாதிரை சும்மாடு என்றபடி.

இங்கே சுட்டு ஸ்ரீஸூகந்தி காண்மின்;—"ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாயிருப்பன இரண்டு செய்கிப் பூப்போலேயிருக்கிற உன் திருவடிகளில் போப்பகையை அதுகத்தித்த ப்ரேம பாசனாப் செகிழ்த்த கீராய் சிற்றகை இவ்வாத்மாவுக்கு ன்வருபமாகக் கடவது. [அது சிற்றகச் சுமடு தந்தாய்] ன்வருபயிதவாயிருக்க உன்பக்களில் சின்றும் அகற்றி கிஷயங்களிலே கொடுபோல மூட்டக்கடவதான சீராதைத் தந்தாய்; உன்னைபறுபிக்கைக்கு உறுப்பாக தேதரதைத் தந்தாயானாய் நீ; அதனானே எனக்கு இழவுக்கு உடலாயிற்று. ராஜபுத்ரன், தலையின முடிவை வாய்கிச் சும்மாட்டைக்கொண்டு வழியிலே சின்றுங் அ வறிபாதார் சுமைபெடுத்திக்கொண்டு போய்போலேயாயித்த பகைதறுபவத்துக்கீடாகக் கொடுத்த சீராய் இத்திரியங்களுக்குப் பணி செய்யப்படியாய் விட்டது."

மூன்றாமடி பரிதாபமே வடிவெடுத்தது. ஒரு எலியெதுப்பன் தலையிலே அளவு கடந்த சுமைகையெடுத்து வைத்துச் சினர் சுற்றும் சின்று மூலிக்கொருவராக இழுத்தாய் "என்ன பாடு படவாருமென்பது சொன்னப்போமோ! என்னால் தாங்கவொண்ணாத சுமைகைய என் தலைமேலே வைப்பது; ஒருவரிருவான்றிக்கே ஐவர் வலிப்பது; அதுதானும் ஒருவழியாக வலிக்கையன்றக்கே திகைதோதாம வலிப்பது; இப்படியானால் இது பொறுக்கக்கூடிய கிஷயமோ பிரானே! எவ்விருள். சுற்றடியினால், சுமுதம் கொடுப்பது சிவர்க்கு; கிஷம் கொடுத்த உய்கை மாயப்பது சிவர்க்கு எனறிப்படி ஒரு கிரகம் கொண்டிருக்கிறாயே? என்று கேட்கிறபடி. (40)

கொண்டபூர்த்தியோர்சூரவராயக் குணங்கள்படைத்தளித்துக்கேடுக்கும்* அப் புண்டரீகக்கொப்பூழ்ப் புனாபளளியப்பனுக்கே *
தொண்டர்தொண்டர்தொண்டர்தொண்டன்சடகோபன் சோல்லாயிரத்துளிப்பத்தும் *
கண்டுபாடவல்லார் வினைபோம்சங்குலும்பகலே. (41)

குணங்கள் } சுதவம் ஸ்ரீஸூ தமஸ் என்ற | ஸூரத்தி ஓர் ஸூரர் } முமஸூர்த்திகளுமாய
கொண்ட } மூன்று குணங்களைக்கொண்ட | ஆய் }

படைத்து அளித்து கொடுக்கும் அபுண்டரீகம் கொப்பூழ் புனல்பனளி அப் பனுக்கே தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் சடகோபன	} ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஸாரங்களை } கடத்துகின்ற } அப்படிப்பட்ட பத்மசாபனாய் } காரண ஜலத்திலே கண்வளர்ந்த } பெருமானுக்கு } தாஸாநுதாஸரான ஆழ்வார்	சொல் ஆயிரத்தன் அருளிச் செய்த ஆயிரத்தினுள் இப் பததும் இப்பததப் பாகரங்களைபும் கங்குலும் பகலும் வதாகாலமும் கண்டு பாட வவலர் } பொருள்கண்டு பாடவல்லா } குடைய கினை போம் பாவங்கள் தொலைத்துபோம்.
--	---	--

* * *—இததிருவாய்மொழியைப் பாடவல்லவர்க்கு இத்திரியங்களால் கலிவுபடவேண்டிய பாவங்கள் தொலையுமென்று பயனுடைத்தத் தலைக்கட்டுகின்றார். “கொண்ட மூர்த்தி போர் மூவாய்க் குணங்கள்” என்றதை “குணங்கள் கொண்ட மூர்த்திபோர் மூவாய்” என்று அவ்வயித்துக் கொள்வது. ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்கிற மூன்று குணங்களுக்கும் தருதியாக மூன்று திருக்கோலங்களைப் பரிசுஷித்தான் எம்பெருமான். ஸத்வகுணம் கொண்ட மூர்த்தி—தானான மூர்த்தி; ரஜசுகுணம்கொண்ட மூர்த்தி—பிரமணான மூர்த்தி; தமோசுணம்கொண்ட மூர்த்தி—உருத்திரான மூர்த்தி. பிரமணுக்கு அந்தர்பாயிபாய்ப் படைத்தல் தொழிலைச் செய்தும், ருத்ரனுக்கு அந்தர்பாயிபாய் ஸம்ஸாரத் தொழிலைச் செய்தும், தானான தன்மையிலே சின்று காதல் தொழிலைச் செய்தும் பேருமவன் என்கிறது முதலடி.

அப்புண்டரீகக் கொப்பூழ்—எம்பெருமானே முதல்வன் என்பதைத் திருவாரிக்கமலமே மூலமித்துக் கொடுக்கும். இவ்வாழ்வார்தாமே பெரிய திருவந்தாதியில்* முதலாக திருவுருவம் மூன்றென்பர், ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்கு மென்பர் முதல்வா,| விகரிவரு காகருவா ரிள்ளைகத்ததன்றே புகரிலகு தாமரையின் பூ* என்ற பாசாத்தினுள் வெளியிட்டருளின அத்தததை பட்டர் ஸ்ரீரங்காஜந்தவததிலே “சுபோ டேவாஜா-ஹதா” என்கிற ச்வேகததிலே “விவேகததா-வீகததா, விவிபரிவததா-தம் மதவதா: ததததத” மூ-உமமீவா-வததி வரிவா-பதி தா” என்பதனால் விவரித்தருளினார்.

புனல்பனளிபபனுக்கே—ஐகததையெல்லா முண்டாக்குகக்காக ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்த்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறது. அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்குத் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர்க்குத் தொண்டாய் ஆழ்வார். இங்கே கப்பின்னை அருளிச் செய்யும்படி பாரீர்;—“விஷயங்களையு இந்நிரியங்களையும் அதுகந்தித்த கொஞ்சமறவந்திர சேஷத்தவததினுடைய எங்கு சிவத்திலே போய் சிற்கிறார், கார்பார்த்தன் மடுவிலே ஆழ்விழிய மாப்போலே.”

தாஸாநுதாஸசாமாவதி தாஸரான ஆழ்வாரானிச் செய்த ஆயிரத்தினுள்ளே இத்திருவாய் மொழியைக் கண்டு பாடவல்லாருடைய கினைகள் தொலைத்தும்.

“கங்குலும் பகலும் கண்டு பாடவல்லார்” என்றம் அவ்வய்க்கலாம்; “கண்டுபாட வல்லாருடைய கங்குலும் பகலும் கினைபோம்” என்றம் கொள்ளலாம்; இரவும் பகலுமுண்டாகிற கினைகளெல்லாம் போர் என்றபடி.... (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

கப்பின்னை திருவடிகளே சாணம்.

வடக்குத திரு. கப்பின்னை திருவடிகளே சாணம்.

பு இரண்டாந்திருவாய்மொழி-கங்குலும் பகலும்.

உரையவதாரிகை:—கீழே ஆளும்பத்தின் ஈற்றத் திருவாய்மொழியில்—பெரிய பிராட் டிபார் முன்னியாகத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே கிழந்து சாணம் புருத்த விடத்திலும் ஆழ்வார் தாம் எம்பெருமானுடைய திருவடிவாரத்திலே சென்று சிற்சக் கண்டி லார். இன்னமும் இந்த பாக்ருதி மண்டலத்திலேயே தம்மைக்கண்டார். சந்தாதி விஷயங் களும் இத்திரியங்களும் கையாடுகிற எம்மவாரத்திலே வைத்தபோதே தன்பக்கலில் நின்றும் தம்மை அகற்றப்பார்த்தானன்றோ வென்று கருதிப் புலியின் வாயிலே அகப்பட்டாப்போலே கூப்பிட்டார் கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே.

இந்த ஆர்த்தியை எம்பெருமான் அற்பாதவனன்னன்; “எப்படியும் இவர்க்கு தாம் பேறுபெறுவிப்பது நிண்ணம்; இவர் அங்கே வந்து செய்யும் காரியத்தை இங்கேயிருந்து தான் செய்ப்பட்டுமே” என்றிருந்தானவன். மக்களைப் பட்டினியிட்டு வைத்தும் வந்த கிருத் தினளைப் பேணுவாணாப்போலே ‘இவ்வாழ்வார் தாம்’ ஈழனான் கோவுப்பட்டாராகில் படுகி ஞர்; இவருடைய நிவ்வுப் பிரபந்தத்தைக் கொண்டு காட்டை வாழ்கிப்போம்’ என்றிருந் தான். இவர் ஒரு கோடிப்பொழுது இங்கிருந்தாலும் எம்பெருமான்றன்னாலும் திருத்த வொண்ணாத ஈம்மாம் எவ்வளவோ திருத்தவாமும்படியாயன்றோ கிருப்பது. அதற்கா கவே இவரை இங்கு வைத்தான் அவன். “அந்தோ! இக்கொடுவுகத்தில் இருப்புப் பொருந்தாத தம்பைக்கொண்டோ இவன் காரியம் கிர்வழிக்கப் பார்ப்பது! இந்நிலத்தில் இருப்புப்பொருந்துவார் பகருண்டே; அன்னவர்களில் ஆரோணமொருவரைக் கொண்டு காரியம் பார்க்கலாகாதோ!” என்று தடிக்கெஞர் ஆழ்வார். இங்கு இருப்புப் பொருந்தா தாரைக் கொண்டே காரியம் பார்க்கவேணும் என்பதே எம்பெருமானுடைய பிடிவாத மாயிற்று.

இப்படி எம்பெருமானைப் பிரித்து தடிக்கவேண்டியதாயிற்றே பென்று நிகைகென்களை ஆழ்வார் தாமான தன்மைவை பிழந்து தமது பரிதாபத்தைத் தம் வாயாலே சொல்லுகின்ற தாய் தாய் சொல்லவேண்டுப்படியான தனர்த்தியுண்டாக, திருத்தாயார் பாசாமாகச் சென்றுகிறது இத்திருவாய்மொழி.

திருத்தாயார் இப்பாங்குச நாயகியைப் பெரிய பெருமான் [ஸ்ரீரங்காதர்] திருவடி களிலே யிட்டு வைத்துக்கொண்டிருந்து இவன் அழுவது தொழுவது மோஷிப்பது பிரலாபிப் பது அடைவுகெடப் பேசுவது செடுமூச்செறிவது அதுவும்மாட்டாதொழிவது ஸ்தப்தையா யிருப்பது முதலியவற்றை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துச் சொல்லி இவன் திறத்திலே கீர் என் செய்வதாகத் திருவுள்ளப் பற்றியிருக்கிறீர்? என்று கேட்கிறபடியாய்ச் சென்றுகிறதுதாயிற்று.

கப்பின்னையீடு; —“இத் திருத்தாயாரும் எர்வபாங்கையும் அவர் தலைலே பொகட்டுப் பெண்பின்னையைத் திருமணத்துணுக்குள்ளேயிட்டு அவருடைய அசாண்ய சாண்பத்வாதி குணங்களை விண்ணப்பஞ் செய்பாரின்றுகொண்டு, ஒரு காலகியதிராதல் ஒரு தேசகியதி யாதல் அதிகாரிகியதிராதலின்றிக்கே எர்வளமாச்சாயனியாயிருக்கிறபடியை பதுளந்தித்தத் தன் பெண்பின்னையினுடைய தகைசையைத் திருவுள்ளத்திலே படுத்துகிறான் இத் திருவாய்மொழி யாலே.”

“பட்டர் இத்திருவாய்மொழி அருளிச் செய்யும்போதென்னாம் ‘ஆழ்வார்க்கு ஒடுகிற
நீசைபறியாதே அவருடைய மாவங்குததியுமின்றிக்கே யிருக்கிற நாம் என் சொல்லுகிறோம்!
என்று திருமுடியிலே கூகைய வைத்துக் கொண்டிருப்பா.” ... (*)

கங்குலும்பகலும் கண்டயிலறியாள் கண்ணீர்கைகளாலிறைக்கும் *
சங்குசக்கரங்களேன்றுகைகூட்டும் தாமரைக்கண்ணென்றேதாரும் *
எங்கனேதரிக் கேணுண்ணைவிட்டென்னும் இருநிலம் கைதுழாலிருக்கும் *
சேங்கயல்பாய்நீர்த்திருவறங்கத்தாய் இவள்திறத்தென்செய்கின்றயே. (க)

செம் கயல் பாய் நீர் திரு அரங் கத்தாய்	அழகிய மீன்கள் துன்பி வினை யாழமிடமான திருக்காவேரி குழந்த கோயிலில் சயனித தருணபலனே!	என்று வை கூட்டும்	என்று சொல்லி அஞ்ஜலி பண்ணி நின்றான்; (என்னைக் கடாத்தித) தாம ரைக் கண்களையே இவை! என்று சொல்லித் தளரின் ருள்.
(இப் பெண்பிள்ளையானவன்)	இரவும் பகலும் கங்குலும் பகலும்	தாமரை கண என்றேதாரும்	(பிரானே) உண்ணைவிட்டெப் பிரி ந்து தரிகளவும் முடியுமோ?” என்றிருள்.
கங்குலும் பகலும் கண துயில் அறி யாள்	கண்ணுறங்கப் பெறுகின்றி வன்;	உண்ணை விட்டு எகவனே தரிக கேள் என்னும்	விஸ்தீர்ணமான புதலத்தை கைகளாலே துழாவா நின்றான்: (பிரயங்காதனே!)
கண்ண நீர் கைக ளால் இறைத் தும்	கண்ணீரைக் கைகளாலே இறைக்க வேண்டும்படி தாரை தாரையாய்ப் பெருக விடா நின்றான்;	இரு நிலம் கைதுழாலிருத் தும்	இப் பெண்பிள்ளை விஷயத்தில எது செய்வதாகத் திருவுணனம் பற்றியிருக்கொய்?
சங்கு சக்கரங்கள்	திருவாய் திருச்சக்கரகளை இடே வேவை வாதிகளினதன்	இவள் திறத்த என் செய்கின்றாய்	

* * *—பேச்சுக்கு விவரமல்லாதபடி நன் மகளுக்குண்டாயிருக்கிற நிலைமையைப்
பெரியபெருமாளுக்கு அறிவித்து இவள் விஷயமாக நீர் செய்துள் கினைத்திருக்கிறதா
என்னோ? என்று கேட்கிறாள் ஸ்ரீபாங்குச கையியின் திருத்தாய்.

கங்குலும் பகலும் கண்டயிலறியாள்—*கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும்
உண்டோ கண்கள் தஞ்சாதலே * என்று (திருவிருத்தத்தில) அருளிச் செய்தவர் இவ்வாய்
வாயேயாதலால் இவ்வோடு பகலோடு மாதியறக் கண்டயிலாதே இவர்க்கு. எம்மையினிகள்
உறக்கமே பாத்திரையாயிருப்பார்கள். ஆழ்வார்க்கு இந்நிலத்திலிருந்தவைததே இடையேயோ
படியாயிருப்பர். கிசாமுள்ளவர்க்குக் கண்ணுறங்குமோ. *என்றுகொல் சேர்வதத்தோ*
என்றும் *என்றாள் யாழுவனையினிவரது கூடுவனே* என்றும் இடையறாத கிசாம்கொண்ட
விவர்க்குக் கண்ணுறங்க விடவ்விடனே. *கண்டயில் கொள்ளாள்* என்னுதே *கண்
துயில் அறியாள்* என்றதன் கருத்ததா பிள்ளை கட்டியருளுகிறார்—*எம்ச் சேவத்தில
அவன் உறங்குவொட்டான்; கிசவேவத்தில கிளவ்வளவும் உறங்குவொட்டாத; ஆகை
யாலே இவளுக்கு இவ்விடையாது உறக்கம்கலையையாலே அறியாளென்கிறத.”

கண்ணீர் கைகளாலிறைக்கும்—*தாமரைக்காதல் தொண்டா தங்கள் குழாய்
குழமித திருப்புகழுகள் பலவுற்பாடி ஆரக மனக்களிப்போடமுத கண்ணீர் மழைசேர்*
என்றும், *எறடாதததும் எனமைய விவகண்டதம் முன்னிராமனாய மாறடர்த்ததம் மண்
னளக்கதும் சொல்லிப்பாடி வண்பெண்ணிப் போரது போவ்வுருக் கண்ணீர் கொண்டு அங்க
கன் கோயில் திருமுற்றஞ் சேறு செய் தொண்டர்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெரு
மா னுடைய ஒவ்வொரு குணசேஷத்தங்களை நினைத்துத் தாரைதாரையாய்க் கண்ணீர் பெருக

கைக் கொண்டுசென்ற திருக்காவேரியிலே போடவல்லார் ஆதேனுமுண்டோ! என்ற அந்
பாய்வதாகக் கருத்துத் தோன்றும். திருக்காவேரியிலே கொண்டுவந்து போடுவானேன்?
தம் எண்ணெதிரே நாயிரபர்ணி இல்லைபோ? அதில் கிழவராதோவென்று கைர் கேட்கக்
கூடுமே; அதற்கு எம்பெருமானார் சொன்னார்—“திருப்பொருளில் நீர், பிரிந்தார்க்கு கிடைப்
போலே உபதந்தமாயிரா சிந்தைபோலே.” என்பது எட்டு ஸ்ரீனூத்தி. நம்முடைய நாயம்
நாயிரபர்ணியிலும் ஏறிப்பாய்த்த அதிலே அடிவைக்கவும் அணுகவும் போகாமையாலே
திருக்காவேரியிலே திருவுள்ளம் சென்றதென்கை.

வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து உருகும்—பிரிந்தவர்கள் பூவும் பல்வவமுமான செடி கொடி மாக்
களை அருகே கண்டால் ஆறியிருக்க மாட்டார்களே; *உலகமே தியானமென வருஷாநு
வஹுயபரணம்—தலைந்திய கிச்சவானை வருஷாநு பல்வவநாரணம்* என்று பிராட்டியான
வன் பல்வவத்திகழ் பூஞ்செடிகளை பெருமூச்செறித்த அழிக்க நினைத்தாப்போலே இப் பாக்
ருச காயகியும் * நீன்பொழிக்குருகரை உஷ்ணோஷ்ணமான பெருமூச்செறிதலாலே பங்கம்
செய்யப் பார்த்தான்போதும். உருகும் எங்கிறகிடத்த எட்டு ஸ்ரீனூத்தி கான்யின்;—
“உருகுதிறபடியே விற்குமத்தனை; இனி செடுமூச்செறிக்கக்கு தர்யியுமிக்கையோ வென்றும்
படி புருகும்; வெவ்விதாகப் பலகால் செடுமூச்செறித்த அவ்வுஷ்ணத்தாலே உருகாசிற்கும்.”

முன்செய்தலினையே முகப்படாயென்னும்—எம்பெருமான் என்னை இப்படி உபேகித்
ருப்படி என் என்ன பாவம் பண்ணிகிட்டேன்? அப்படி என்செய்த பாவம் ஏதேனுமுன்
டாகை அது என்னெதிரே வந்து சிந்தைட்டுமே என்கிறான். எம் முன்செய்த முழுவினையாக்
இழக்கிறேமேயல்லது அவன்மேலே பழிசொல்லிப் பயனென்க? என்று திருவுள்ளம்போதும்.
* உலகமே உலகமே தியானமென வருஷாநு பல்வவநாரணம்—மகமவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித் மஹதஸ்தி
நஸம்சய: * என்று பிராட்டி தான்செய்த பாவத்தின் பணிகத் தான் அதுபவிப்பதாகச்
சொன்னானே.

அப்படி என் பாவம் செய்திருத்தானென்ன? பாவமென்று ஒரு பெருமூட்டை
ஏதேனுமுண்டோ! உன் திருவுள்ளத்தில் உதிக்கின்ற சிந்தை எங்கெப்பத்திற்கேயன்றோ பாவ
மென்று பெயர். நீ திருவுள்ள மிரங்கினால் அந்த சிந்தை எங்கெப்பம் குடையாதோ! உன்
இரக்கம் எங்கே போயிற்றது? என்கிறானாயிற்று ‘முகில்வண்ணா தகவு இதோ’ என்றும். நீ
முனில் வண்ணனாகியோ? மேகததிற்குண்டான தன்மைபெல்லாம் உனக்குமுண்டே;
பெய்ய நினைத்த இடமளவும் சென்று பெய்யுமதன்றோமேகம்; அது கைம்மரது கருதுவது
முண்டோ? புண்ப பாவங்களைப் பார்த்தப் பின்வாக்குவது தானுமுண்டோ! என்கிறான்.
‘தகவு இதோ’ ‘தருவிதா’ என்பன பாடபேதங்கள்.

நம்முடைய ஸ்தார்பம் எங்கே பலிக்கக்கண்டு முகில்வண்ணா! என்கிற இவ்
வராததை சொன்னதென்று எம்பெருமான் கேட்க; அதற்குத் தாய் கிடை கூறுகின்றான்
போதார்; முனசெய்திவல்லகமுண்டுழ்த்தளந்தாய்! என்கிறான். முன்பு ஜகதஸ்ருஷ்டி முதலிய
வற்றை சித்தேந்திரமாகப் பண்ணினவனன்றோ நீ, காண்கனேபாக்களில்லாத சித்ததை
வெறும் உன் க்ருபையாலே உண்டாக்கினாயித்தனையன்றோ. உண்டாக்கியிட்டவளவேயோ?
ப்ரளபாபத்திலே வயிற்றிலே வைத்து கோக்கி, உன்னே கிடத்து கோவுபடாதபடி புறப்பட
கிட்டு என்னை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு வகலகித ரகணமும் பண்ணிவாழ்கையோ? என்று
ளாயிற்று.

இவ்வுக்கு முடிசின்றது என்கோலோ?—இவன் விஷயத்தில் என்ன செய்வதாகத் திருவுன் னத்தில் முடிததிருக்கிறீர்! இவளுடைய நிலைமை என்னுய் முடியுமோ? என்றமாம். (உ.)

வட்சிலளிற்றையுமணிவண்ணுவென்னும் வானமேகோக்கும்மையாக்கும் *

உட்குடையகரநயிரெல்லாமுண்ட ஒருவனையென்னுமுள்ளருகும் *

கட்கிலியுண்ணக்காணுமாறருளாய் காதத்தாகண்ணனையென்னும் *

திட்கொடிமதிள்குழ்திருவாங்கத்தாய் இவள்திறத்தென்செய்திட்டாயே. (ங.)

இறையும்	வட்கு	சிறிதும் வெட்கமில்லாதவனாகி	உன் உருகும்	உன்னை நீர்ப்பெண்டமாய் உருகப்
இவன்				பெறுகின்றான்;
மணிவண்ணு	என்	நீவ் மணிவண்ணே! என்று	வட்கு தில்	கண்களுக்கு விஷயமாகமாட்டா
மும்		உப்யிடா நின்றான்!		தவனே!
வானமே கோக்		(பாணக்கு உதவவந்தாப்போலே	காதத்தா கண்ண	நீராம் கருத்துவதாராய்கள்
கும்		சமக்கும் உதவ வரக்கூற	னே!	செய்த எல்லா கண்ணுக்
		மென்ற) வானத்தையே		கும் விஷயமானவனே!
		கோக்குகின்றான்.	உன்னை காணும்	உன்னை காண் கண்ணாரக்
மையாக்கும்		(எதிர்பார்த்தபடி வந்து நோக்	ஆறு அருளாய்	காணும் விதம் அருளவேணு
		தக் காணாமையினால்) மோழ	வெணும்	மென்கின்றான்.
		மடைகின்றான்.	தின கொடிமதிள்	திடமான கொடிதன் விளங்கும்
வட்கு உடை அச		கலிமையுடையவர்களான அச	குழ் திரு அரக்	மதின்களாலே குழப்பட்ட
ரர்		தர்களினுடைய	கத்தாய்	திருவாங்கத்தில் துயிலும்
உயிர எல்லாம்		பிரானான்களை யெல்லாம்		பெருமானே!
உண்ட		கவர்த்த	இவன் திறத்து	இப் பெண்பிள்ளை விஷயமாக
ஒருவனே என்னும்		அதிலீட்பனே! என்கின்றான்.	என் செய்திட்டாய்	நீ செய்தது என்னே!

* * *—இப்பெண்பிள்ளை இப்படிப்பட்ட நிலைமையை அடைந்தவளாம்படி. இவளிடத்தில் நீர் செய்திட்டது என்னோ வென்கிறான். இறையும் வட்சிலள்—'காண்மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு' என்னுமிவை காண்கும் மாதர்க்கு சிறுபகம்; இவற்றன், காண் (வெட்கம்) முந் துறமுன்னம் சொல்லப்பட்டநாதவாக் அது மிக முக்கியமாகும்; அதோ! அது சிறிது மிக்கியாவிற்தே பென்கிறான். வட்கு—வெட்கம்; வஜ்ஜை. காண்பறழப் போயிற்தென் பது எவ்வனே தெரிந்ததென்ன, [மணிவண்ணுவென்னும்] காணமுடையவளாயிருந்தால் கண வனுடைய காமத்தைச் சொல்லியழைப்பாளோ? பெற்றதாய் முன்னே வடிவழகைச் சொல் னுகின்றாளே. காண் கேட்டாறும் மறைக்கவேண்டியதைத் தானே வாய்கிட்டுச் சொல்லு கின்றாளே. காமிவி ஆசைப்படுவது வடிவழகையன்றோ தான் அகப்பட்ட துறையைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகின்றான்.

மணிவண்ணுவென்று ஈமான்மமாகவா கூப்பிடுகின்றான்; திருவாடனவும கேட்கும் படியாகவன்றோ கூப்பிடுகிறான். கூப்பிட்டவாறே ஸ்ரீகணேந்திராழ்வானுக்கு உதவ வந்தாய் போலே சமக்கும் உதவுகைக்காக ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் நின்றாய் வட்குமென்றெண்ணி [வானமே கோக்கும்] ஆகாசத்தையே பார்க்கின்றான். பார்த்தவனவிலும் வந்து கோன்றக் காணாமையாலே [மையாக்கும்] மயங்குகின்றான், அறிவு கெடுகின்றனென்கை.

சிறிது மயக்கம் தெளிந்தவாறே உட்குடையகரநயிரெல்லாமுண்ட வொருவனே! பென் கின்றான். தேவர்களுக்காக உடம்பு கோவக் காரியஞ்செய்து அசுரர்களோடே, பொருது வெற்றிபெற்று வருமவனே! என்கிறான். ஆண்புலிகளுக்கோ காரியஞ் செய்வது! பெண் பிறந்தார்க்குக் காரியம் செய்வவாகாதென்ற திருவுன்னமோ? பிரபோஜனாதா பார்களுக் கேபோ காரியஞ் செய்வது? அசுவ ப்ரபோஜனர்களுக்குக் காரியம் செய்வவாகாதென்ற

திருவுள்ளமோ? பெருமிடுக்கர்களுக்கேயோ காரியஞ் செய்வது? அபகைகளுக்குக் காரியஞ் செய்பவராகாதென்ற திருவுள்ளமோ? காரியமாகுமனவும் திருவடிபைப்பற்றிக்கிடந்து, காரியம் தலைக்கட்டினவாதே மார்பு செறித்த எதிரிடுமவர்களுக்கேயோ காரியஞ் செய்வது? அருளினபோதோடு அருளாதபோதோடு வாசியற உன் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருப்பார்க்குக் காரியஞ் செய்பவராகாதோ? என்கிற சிர்வேதங்கள் இந்த கிளியிலே தோன்றும். உட்கு—மிடுக்கு.

உள் உருகும்—அத்தனையினுள்ள திருக்குணங்களை மீறித்தும், தன்னுடைய மனோதம் கிறைவேறப்பெருமை பற்றியும் நீர்ப்பண்டம்போலே புருகுகின்றான்.

கட்கிலி! உன்னைக் காணுமாறு அருளாய் என்னும்—ஒருசாளும் கண்ணுக்கு இலக்காகாதவனென்று சான்றாங்களில் பேசப்பட்டிருக்கும்வனே! உன்னை நான் காணும் வகை அருளவேணுமென்றிருள். * தவஃஷமொ திஷ்டிர ஓவலலத ததகூஷ வஸதீ கஸு நெ ததடி * என்றும் * தவஃஷத கூஷா லிலிகூபததடி * என்றும் ஒருவருடைய கண்ணுக்கும் இலக்காகாதவனென்று ஒதிவிருக்கவானே கட்கிலி பென்றது. உட்கு—கண்ணுக்கு, இலி—விஷயமாகாதவன் என்றவாறு. கண்ணுக்கு இலக்காகப் பெருதவனென்று அறிந்து வைத்தி 'காணுமாறருளாய்' என்றான் இது அமைக்கதமன்றோவென்னில், * ந சககூஷா பச்சதி கச்சணைம் * என்ற ஒதின உபபிஷததே * தவெஷத ரூதா கிவண—தெ தத-ஓஷாடி * என்றும் ஒதிவைத்திருக்கவானே அப்பெருமான் தானே பாததன்விகாரமாகக் காட்டியருள் வது உண்டாகவாறும், அவன் தானே கைதயில் * கிவதஃ டிபாமி தெ தகூஷ வஸதீ நெ யெதநெஷுண—தில்பம் ததாமி தே சககூஷ: பச்ச மே யோகமைச்சவம் * என்று தில்ப சககூஷ்ணைக் கொடுத்துக் காட்டியருளினமை ப்ரஸித்தமாகவாறும் அது பற்றுகாகக் காணுமாறருளாய் என்னக் குறைவில்கூ. காருத்தனாயும் கண்ணனாயும் திருவவதரித்து அப்படி காட்டிக் கொடுத்ததில்கூயோ என்பது 'காருத்தா கண்ணனெயென்னும்' என்பதில் உறையும்.

ஆமாம்; கட்கிலியானவென்னைக் காட்டிக்கொடுப்பதற்கென்றே கிபவாவதாரங்கள் செய்வேன்; அப்போதுவந்து தோனருயல் இப்போது * காணுமாறருளாய் என்றான் எங்கனேபுருளும்படி? என்று அப்பெருமான் திருவுள்ளமாக, திட்ட கோடி மதிள் குழ் திருவாங்கத்தாய்! என்கிருள் திருத்தாய். அவதாரகாததில் இழந்தாருடையவும் இழவு நீர்க்கவன்றோ இங்கே வந்து சாய்த்தருளிற்றது. 'வருவாடெல்லாரும் வாகுங்கோள்' என்று கொடிகட்டிக் கொண்டன்றோ கிடக்கிறது.

இவள் திறத்து என் செய்திட்டாய—இவள் இங்ஙனே பிச்சேறுவதற்கு என்ன மருத் திட்டாய்? (௩)

இட்டகால்ட்ட கையளாய் நக்கும் எழுந்தலாமயங்கும் கைகூட்டும் *
கட்டமேகாதலென்று ஸூர்ச்சிக்கும் கடல்வண்ணாகடியைகாணென்னும் *
வட்டவாய்க்மேவலங்கையாவென்னும் வந்திடாயென்றென்றேமயங்கும் *
சிட்டனேசெழுந்திருவாங்கத்தாய் இவள் திறத்தென்சிக் தித்தாயே. (௪)

(இப் பெண்பின்னையானவன்)	(மற்றும் சில சமயங்களிலே)
இட்டகால் இட்ட கையன் ஆய் இருக்கும்	எழுத்து உலாம் மயங்கும்
(சில சமயங்களிலே) கையும் காணும் இட்டது இட்டபடியே பிராசினருள்;	எழுத்து உலாவுகின்றான், மயங்கா நின்றான்;

கைகூப்பும்	(அப்படி மயங்கின தசையிலும்) கைகூப்பதல் தவிர தின்று வன்;	வட்டம் வாய்கோமி	வட்டமான விளிம்பையுடைய
காதல் கட்டமே	(பகவத் விஷயத்திலே) காதலைத் தாங்குவது வெகு கஷ்டமென்று சொல்லி மூர்ச்சை வடைகின்றான்;	வலம் வாயா	திருவாய்வை வலத்திருக்கை
என்று மூர்ச்சிக்கும்		என்னும்	விழுண்டவனே! என்கின்றான்;
கடல்வண்ண கடி	கடல் கண்ணனே! என் விஷயை காண என்	வந்திடாய் என்று	வாராய் வாராய் என்று பலகாலம்
மயம்	யத்தில் நீ? சமையகொண்டிருக்கிறாயே என்கிறான்;	என்றே மயங்கும்	மறைத்தும் வரக்காணாது
		கிட்டனே!	மயங்குகின்றான்;
		செழுநீர் திருஅரம்	பரமபவத்திரானே!
		கத்தாய்	நீர்வனம் பொருத்திய கோடி
		இவன் திறத்த	விலே கண்வனார்த்தருளுமவனே!
		என் சித்தித்தாய்	இப்பெண்பிள்ளை விஷயமாக
			நீ சித்தித்திருப்பது என்ன?

* * * —அம்புகள் செய்பும் காரியமும் ருணங்கள் செய்பும் காரியமும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமென்பார்கள். ஸ்ரீராமசாங்கனானவை சிலரை மூர்ச்சிக்கப்பண்ணும்; சிலரைத் துடிக்கப்பண்ணும்; சிலரை ஓரிடத்தில் நிறத்திருக்கமாட்டாதே அங்குமிங்கும் பதறிப்போடப்பண்ணும். அவ்வனையாயிற்று பகவத்குணங்களும் படுத்துகிறபடி. இட்ட கால் இட்ட கையனாயிருக்கு மென்றது ஸ்தம்பித்திருக்கும்படியைச் சொன்னவாறு. “கைகளாயிருக்கும்” என்கிற பாடத்திற்காட்டிலும் ‘கையனாயிருக்கும்’ என்கிறபாடம் கன்கு பொருத்தம்.

எழுத்து உலகம்—ஸ்தம்பித்திருக்கிற நிலைமை நீங்கினவாறே எழுத்து உலகவுகின்றான். உலகம் என்றது ‘உலகவு’ என்றபடி. “உலகம் மயங்கும்” என்று சில பிரதிகளில் பதிப்பித்திருப்பது அச்சப்படுகையென்பர்.

மயங்கும்—உலகி அங்குமிங்கும் பார்த்து, வந்து நோன்றக்காணாமையாலே மயங்கும் படியாயிற்று. மயங்குமளவிலும் கைகூப்புகை தவிராமையாலே ‘கைகூப்பும்’ என்றது. இங்கு இருபதநிலையாயிரப்படி ஸ்ரீஸூக்திகள் வருமாறு;—“(கைகூப்பும்) உணர்த்தியின் றியேயிருக்க, பூர்வவாணகையாலே கைகூப்பும், மோஹித தசையிலும் தவிருகிறிலன். மயங்காநிற்கச் செய்தே உணர்த்தியுடையாளைப் போலேயாயிற்று அஞ்ஞனி பண்ணுகிறது” என்று. ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தியோவென்னில்; “(கைகூப்பும்) உணர்த்தியில் தொழுமவனல்லன்; மயங்கினால் தொழாநிருக்கவல்லனல்லன்.” என்றன்னது. தொழுநால் அதனை ஸாதனகோடியிலே கணக்கிட்டுக் கொள்வனோ என்கிற அச்சத்தாலே தொழுகையில் கூச்சமேயாயிருக்கும் ஸதஸம்பிரதாய சிஷ்டர்களுக்கு.

* காதல் கட்டமேயென்று மூர்ச்சிக்கும்—பகவத் விஷயத்தில் காதலைத் தாங்குவது மிகவும்கஷ்டமென்கிறான். பசியனுக்குச் சேரது கிடையாதொழிந்தால் பசிக்கு ஆற்றமாட்டாமே பரிதபிக்குமாயேபோலே ஆழ்வார் தமது காதலுக்குப் பரிதபிக்கிறார்களாம். அடியேன் *மயர்வற மதிநல மருளினன்* என்று பக்தியைக் கொடுத்தருளினமைக்கு உகந்து பேசினார்; இப்போது அந்த பக்திக்குத் தக்க இரை கிடைக்காமையினாலே ‘அத்தோ! கஷ்டத்தையன்றோ அவன் கொடுத்தது’ என்று வெறுத்துப் பேசுகிறார். ‘பகவத்விஷயத்தில் காதலை புருஷராதம்’ என்று பலகாலும் அறுதியிடுகின்ற ஆழ்வார், இப்போது ‘காதலுக்கு மேற்பட்ட ஆபத்து இல்லை’ என்று பேசுகிறபடி என்னே!

இந்த கஷ்டத்துக்குப் பரிஹாரமில்லாமையாலே [மூர்ச்சிக்கும்] ஆத்மா உள்ளவனாயில் இப்படி கஷ்டமே அதுபவிக்க வேண்டியன்றோ கம் கதியாயிற்று! என்று சொல்லி மோஹிபாசின்றான்.

கடல்வண்ணா! கடியை காண் என்னும்—கடலானது கை பதார்த்தங்களையும் தன் னுள்ளே படக்கி ஒன்றையொன்று கலிபாதபடி கோக்குமாபோலே நீயும் கோக்குமவன் என்பது பற்றிப் பிரானே! உன்னைக் கடல்வண்ண னென்கிறார்கள்; அப்படி கோக்குவாயல் லிபே நீ; கண்ணற்றவனாயிருக்கின்றாயே! என்கிறான். கடியை—கடியன் என்பதன் முன் னினை; நிர்க்குணனாயிருக்கின்றாய் என்றபடி.

வட்டவாய் மேலி வலங்கையாவென்னும்—கையுள் திருவாய்யுமான் அழகைக் காண வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு அதைப் பூர்த்தியாகச் சொல்லமாட்டாதே ஈடுவேயினைத்து அகாரூபையான சொல்லோடே முடித்து, வந்திடாபென்றென்றே மயங்குகின்றான். ஒரு கால் 'வந்திடாய்' என்று சொல்லி ஆறியிருக்கமாட்டாமையாலே, கிடாய்த்தவன் தாறம் திருமனவும் 'தண்ணீர் தண்ணீர்' என்றே வாய் வெருவுமாபோலே 'வந்திடாய் வந்திடாய்' என்றே ஊடுருவச் சொல்லுகின்றான்; அங்ஙனம் சொல்லிக்கொண்டே மயங்குகின்றான்; மயங்கினாலும் வரணகையானே வாய்ச்சொல் அதுவர்த்தியாகிற்றும்.

சிட்டனே—சிஷ்டனென்ற ஆசாரிஷ்டுக்குப் பெயர். இங்கு, சிஷ்ட பாவனை பண்ணியிருப்பவனே! என்று விபீத வசுநிஷயாகப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். உம்மைப் போலே காது சிஷ்டர்கள் இருந்தால் பெண்கள் கன்றாகக் குடிவாழ்வாம்! என்று பரிஹஸித் துச் சொல்லுகிறபடி. "பாற்றமஹத்தையகலைப் பண்ணிப் பூணாடு வெளுக்கவிட்டுக் கையிலே பவிதாந்தையுமிட்டு ஒத்துச் சொல்லித் திரிவாங்காப்போலே யிருந்ததி உம்முடையபடி." என்பது ஈட்டு முனைக்கி.

செழுகாத்திருவாங்கத்தாய்!—நீர்வாய்ப்பும் கிழல்வாய்ப்புக்கண்டு அழகிதாகக் கண் ணாறங்கவோ நீர் இங்கே வந்து சாய்த்தது? இவன் நிறத்திலே நீர் செய்தருளப் பார்த்தது என்கொல்? (ச)

சிந்திக்கும் திசைக்கும்தேறும் கைகூப்பும் திருவாங்கத்துள்ளாயென்னும் வந்திக்கும்* ஆங்கேமழைக்கண்ணீராமல்க வந்திடாயென்றென்றேமயங்கும்* அந்திப்போதவண்ணாடலிடந்தானே அலைகடல்கடைத்தவாரமுதே* சந்தித்துன்சரணம்சார்வதேவலீத்த தையலைமையல்செய்தானே. (இ)

அந்தி போது அவுணன் உடல் இடந்தானே	மாலைப்பொருதினே (காசிவகழாததியாய்த்தோன்றி) இரணியனது உடலைப் பிளந்தவனே!	திசைக்கும் தேறும்	அறிவு அழியா கின்றான், (திடீரென்று) தெளிவு பெறு கின்றான்,
அலை கடல் கடை நத ஆர் அமுதே	அலையெறிவின் தகடிலைத்தேவா களுக்காகக் கடைந்த கா வமுதமே!	கைகூப்பும் திரு அரங்கத்து உள்ளாயஎன்னும்	அஞ்ஜலி பண்ணுகின்றான், கோயிலிலே க. ஊனாந்தருளு மவனே! என்கிறான்,
சந்தித்து உன் சா ணமே சார்வது வலித்ததையலை மையல் செய் தானே	உன்னோடே கலந்து உன் திரு வடிவிலேயே வலிக்கவேணு மென்கிற திடமான அத்யவ ஸாயங்கொண்ட இப்பெண் பிள்ளையை மதி கொடுத்த வனே!	வந்திக்கும் ஆங்கே மழை கண் நீர் மல்க	தலைவணங்கா கின்றான், அவ்வளவிலே கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருக நின்று
(இப் பெண்பிள்ளையானவன்)	(எற்கெனவே விதிவசமாக கோக் திருத்த கவலியைப் பற்றிச்) சிந்தனை செய்கின்றான்.	வந்திடாய் என்ற என்றே மயங் கும்	(எம்பெருமானே!) வாராய் வாராய் என்ற பலகாலஞ் சொல்லி (வரக் காணாது) மோழிக்கின்றான்.

* * *—பழைய விஷயங்களை நினைக்கத் தொடங்கிவிட்டான்; அதாவது—“மாறி மாறிப் பணிதர்ப்பும் பிறத்து ஸம்ஸாரிகளிலே ஒருவனுப்க் கைகழித்து போய்க்கொண்டிருந்த வென்னை * பெருங்கேழுவார் தம் பெருங்கண்மலாப்புண்டரீகம் கம்மேமொருங்கே பிறழ வைத்தார் இவ்வகாவம் * என்று பேசும்படியாகத் தாகுவே மேன்மீழ்ந்து வந்து கடாஷித் துப்பொருளன்னாத வென்னைப் பொருளாக் பழமைகொண்டு கைவாய்பவ னெனத்தர்பத்தை யுக்காட்டி வீடுபடுத்திக்கொண்டு போத்தவன் இப்போது உபேஷித்திருப்பது என்னோ வென்று சிந்திக்கிறபடி.

நினைக்கும்—பழைய பரிமாற்றங்களை நினைத்தவாதே, (அத்தோ) அப்போதைய நிலைமை என்ன, இப்படியாயிற்றே 'என்று அறிவு கலங்கா சின்றுள். நேறும்—“இன்னுக காண்பேயாக, இனிச்சிறிது சின்றுக சின்னருளென்பாவதே” என்னுமாபோலே என்றேனு மொருகான் அருள் பளித்தே தீருமன்றோ வென்று தனக்குத் தானே தேறி நிற்கின்றான். கைகூட்டும்—தீழ்ப்பாட்டில் “மயங்கும் கைகூட்டும்” என்றது; இப்பாட்டில் “தேறும் கை கூட்டும்” என்கிறது. மயங்கியிருக்கும் போதோடு தேறிநிற்கும் போதோடு வாசியற எப் போதும் அஞ்ஞலிபத்தம் மாளுதேவிரூப்பது ஸ்வரூப மென்றதாயிற்று.

திருவாங்கத்துள்ளாய்! என்னும்—பாமபதத்தில சிந்தும் போத்த திருப்பாற்கடலில் சிந்தும் போத்த, சாமக்குஷ்ணாதி அவதாரங்கள் போலே காதாவே கேட்டிருக்கையன் திக்கே, அத்தர்பாயிபாய்க்கண்ணுக்குத் தோற்றதிருக்கையுமன்றிக்கே * மண்ணுப்ப மண் ணுலகில் மனிசரூப்பத் துன்பமிரு துபாகவ அபர்வொன்றில்லாத் கூகம் வளர அகமகிழ்ச் தொண்டர் வாழ அன்பொடு தென்நிசை கோக்கிப் பள்ளிகொண்டாநகைக்கு ஒரு பாயேஜ னாம் வித்தித்ததாக வேண்டாவோ வென்கிறான்.

வந்திக்கும்—வந்தித்தனென்று ஸ்தோத்தா பண்ணுகைக்குப் தொழுகைக்கும் பெயர். திருவாங்கத்துள்ளாய்! என்று சொல்லிக்கொண்டு முகம் முதுவல் முதலானவற்றைத் துதியா சின்றுள்; (அல்லது) திருவடிகளிலே விழுந்து கிடக்கின்றான் என்கை. ஆங்கே—அப்படிப் பட்ட நிலைமதன்னிலே. மழைக்கண்ணீர் மலக—குளிர்த்த கண்ணீர் ததப்ப; வந்திடாய் என்றென்றே மயங்கும்—தன் சூற்றுகை தோற்ற 'போனே! வாராய்; பெருமானே வந்தரு ளாய்' என்று பலகாலும் சொல்லி, வந்தருளக் காணையானே அறிவு கெடா சின்றுள்.

வந்திடாய் என்றான் வருகைதான் எனக்குப் பணியே! என்று அவனுக்குத் திருவுள் ளமாக, ஒரு சிறக்கனுக்கு உதவத துணிலே வந்து தோன்றினவனவகையோ நீ வென்று காலிம்மறாவதா கதைபயபெடுத்தப் பாடத் தொடங்கினுனென்கிறான். [அந்திப்போதவுண் ணுடலிடந்தானே!] இது தாயின் சொந்தப் பேச்சேயல்லது மகள் மச்சின் அதுவாதமன றெனினும், மகள் பேச்சே தாயின் உள்ளத்தின் ஊறியிருந்து சொல்லுகிறதாகையாலே இதை மகள் பேச்சின் அதுவாதமாகவக் கொள்ளலாம். தாய் காணே சொல்லுகிறதாகக் கொண்டாடும் குறையினை.

அலைகடல்கடைத்த ஆழமுதே—உன்னை அமுதமாத நினைவாதே உப்புச் சாற்றை அமுத மாக நினைத்து அதற்காக உன் திருமேனியை கோவுபடுத்துவார்களுக்கோ நீ உதவலாவது? * ஆராவமுதாயடியேனாலியகமே தித்திப்பாய்* என்றும், * அமுதிலுமாற்றினியன் * என் றும் இருப்பார்க்கு உதவலாகாதோ? சந்தித்து உன்சரணம் சார்வதே வலித்த னையகை மையல் செய்தானே!—உன்னைக்கிட்டி உன் என்னிதிலிலே முடியவேணுமென்று சின்னிதான அத்வ

வலாயல் கொண்டிருக்கிற இவனை இப்படி அறிவு கெடுப்பதே! என்கிறான். இங்கு ஆராய்
ரப்படியருளிச்செயல்;—“உன் திருவடிகளை ஒருகால் கண்டு ஸம்ச்சேஷிக்க வேணுமென்ன
மாசையானே தன்னை தரித்துக்கொண்டிருக்கிற இப்பெண்பிள்ளையை இப்பாடு படுத்த
வேணுமோ!” (6)

மையல்செய்தேன்னைமனம்கவாந்தானேயென்னும் மாமாயனேயென்னும்*
செய்யவாய்மணியேயென்னும் தண்பனல்கூழ்திருவளங்கத்துள்ளாயென்னும்*
வெய்யவாள்தண்சேங்குசக்கரம்விலேத்தும் விண்ணோர்முதலென்னும்*
பைகொள்பாம்பிணையலிவள் திறத்தருளாய் பாலியேன்செயற்பாலதுவே. (சு)

(இப் பெண்பிள்ளையானவள்)		
என்னை மையல் செய்து	என்னை விவாமோழத்தப்படுத்தி	வெய்ய வால் தண்டு சங்கு சக்கரம் வில் எட்டும்
மனம் கவாந்தானே யென்னும்	மனதைக் கொன்னை கொண்ட வனே! என்கிறான்,	(ஆச்சித விரோதி விஷயத்தில்) வெப்பமே கடிவெடுத்த பரு சாபுதக்கிரைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிற
மா மாயனே என்னும்	மிதப் பெரிய மாயக்கிரை புடை யவனே! என்கிறான்,	விண்ணோர் முதல் விண்ணோர் என்னும்
செய்யவாய் மணியே என்னும்	சிலகத அதர்சோபையை உடை யவையாக் கொண்டு நீயுமணி போனறவனே! என்கிறான்,	பை கொள் பாம்பு அணியாய்
தன் புனல் குழ்திரு அரங்கத் துள்ளாய் என்னும்	குளிர்ந்த நீர்த்தம குழ்த்த கோயிலில் கண்வளர்ந்தருள் பவனே! என்கிறான்,	இவள் திறத்த பாலியேன்செயல் பாலது அருளாய்
		(ஆச்சித விரோதி விஷயமாக) படவெடுத்த ஆதிசேஷன் மீது சயனித்தருளபவனே! இப் பெண்பிள்ளை விஷயமாக பாலியேனான கான் செய்யக் கூடியது திருத்தால் அதை அருளிச்செய்யவேண்டும்.

* * * * * உன் பக்கலிலே அளவுகடந்த விவாமோழத்தைப் பண்ணி என்னை அறி
வழித்து என்று மனத்தைக் கொன்னை கொண்டவனே! என்கிறான் என்மகன். கனக்கிற
போக அபரிமிதமான மாயச்செயல்களைச் செய்யுமவனே! என்கிறான். அப்படி ஸம்ச்சே
ஷிக்குமளவில் வார்த்தையருளிச் செய்யுமளவில் திருப்பவனத்திலும் திருவுட்பிடிலும் பிறக்கும்
அழகை நினைத்துச் செய்யவாய்மணியே! என்கிறான்; கோயிலில் கண்வளர்ந்தருளிறபடியை
நினைத்து இக்கிடை தனக்கு உபயுகதமாகிறதின்கையே! என்கிற பரிதாபம் தோற்ற விரிக்
கின்றான். அடியார்களுடைய ஆபத்துக்களைப் போக்குகைக்காகக் கொடியவைபான தீயபா
புதக்கிரை எந்திரிசுக்கின்ற நீ என்னுடைய ஓர்பெத்தகங்கை நீக்கி விண்ணோடே ஸம்ச்சேஷிக்கி
ருவல்லியே! என்று இன்னுப்புத தோற்றச் சொல்லுகிறான். பிரானே! அவனைப்பை விட்டு
நீ பிரியாதிருக்கிருப்போலே இவளையும் விட்டுப் பிரியாதிருக்க வேண்டுகோ? அப்படியில்லா
வமக்கு பாது காணாரோ! இவள் இவ்வளவு கிலேசப்படா நிற்க, இந்த கிலேசத்தைப்
போக்க வழிதோடாதே படுக்கை கிரித்துக் கிடத்தறங்குகதே! இஃது என்னே! இவளை
இப்படி காணவைத்த பரபந்தையுடைய நான் இவள் திறத்தைச் செய்வக்கூடியதை அருளிச்
செய்யவேணும் என்கிறான் நாய்.

“மையல் செய்தேன்” மனம் கவாந்தானே!” என்றவிடத்திற்குப் பின்னான்
அருளிச் செய்வது பாரீர்;—“அசேஷுதமான காகததின் பக்கலிலே ப்ரஹ்மஸந்தாததை
விட்டருளின உன்னுடைய ஸர்வ கரீகரணமான ப்ரணவித்வருணத்தாலே என்னுடைய
மகன்னை அபஹரித்தவனே!” என்று. ஒரு காகம் பிரட்டி திருமோனியிலே சிறிது நலிவை
உண்டுபண்ணிற்றென்று அதன்மேலே ப்ரஹ்மஸந்தாததை விட்டருளினமை ஸ்ரீராமாயண
ப்ரஸித்தம். அப்படியான அபராததிற்காக இப்படிப்பட்ட மஹத்தான செயலைச் செய்யுள்ள

கிம் “அந்தோ! எம் மீது இப்படியும் ஒரு கைபல் உண்டாவதே! கைக்காகவன்றோ இவ்வரிய பெரிய செயல் செய்தது!” என்று சொஞ்சைப் பறிகொடுக்க வேண்டும்படியாகுமென்றவாறு.

கலக்கிற கைபத்தின் தாழலின்ற கைகைக் காலைப் பிடித்த பரிமாற்றங்களை நினைத்து மாமாயனே! என்றது. (க)

பாலதுன்பங்களின்பங்கள்படைத்தாய் பற்றிலார்பற்ற நின்றுனே*
காலசக்கரத்தாய் கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணாகண்ணையென்னும்*
சேல்கொள்தண்டினைல்குழந்திருவாங்கத்தாயென்னும் என் தீர்த்தனையென்னும்*
கோலமாமழைக்கண்பனிமல்கவிருக்கும் என்னுடைக்கோமளக்கோழந்தே. (எ)

என்னுடை கோம	மிக மெல்லியலானான்	என்	கண்ணனே	என்	ஸ்ரீ கிருஷ்ண	என்கிருள்,
எம் கொழுத்து	மகன்		ஊம்			
பாலதுன்பங்கள்	அவ்வவிடங்களுக்குத் தருதி					
இன்பங்கள்	யாக இன்பங்களையும் தன்		சேல்கொள் தன்		மீன்கள் விரம்பிய குளிர்த்த	
படைத்தாய்	பங்களையும் படைத்தவனே!		புனல் குழ் திரு		தீர்த்தம் குழ்த்த கோயிலில்	
என்னும்	என்கிருள்,		அரங்கத்தாய்		வாழ்பவனே! என்கிருள்,	
பற்று இலார்பற்ற	அசரணிய சரணியனே! என்கி					
நின்றுனே	ருள்,					
ஊம்			என் தீர்த்தனே		என்னைப் பலிததிராசை ஆக்கு	
காலசக்கரத்தாய்	காலசக்கரத்திரு நிரவாழகனான		என்னும்		மவனே! என்கிருள்,	
என்னும்	வனே! என்கிருள்,					
கடல் இடம்	திருப்பாத்கடலை இடமாகக்		கோலம் மா மழை		அழகு பொருத்திப் பெருத்துக்	
கொண்டகடல்	கொண்டகடல் வண்ணனே!		கண்பனி மலக		குளிர்த்த கண்கள் நீர்பெருக	
வண்ணு	என்கிருள்,		இருக்கும்		நிதின்கிருள்.	

* * * எம்பெருமானுடைய ஸ்ரஷ்டிக்ரமத்தை நோக்கு மிடத்து இன்ப துணை பங்களை அந்தந்த ஆச்ரயங்களுக்குத் தருதியாக அமைக்கின்றபடியைக் காணுகின்றோம். அனுகூலங்கள் இன்பங்களை யதுபவிப்பதென்றும், பிரதிகூலங்கள் துன்பங்களை யதுபவிப்பதென்றும் வாய்புகட்டி வைத்திருப்பதென்றே; அந்த வாய்புக்கு நான் பற்றிப்பூசையோ என்கிருளென் மகன். இரண்டாமடியின் முடிவிலுள்ள ‘என்னும்’ என்பது விளிதோறும் அர்வயிக்கக் கடவது.

பால—பால் என்று இடத்திற்குப் பெயர்; பால என்றது அந்தந்த இடத்திற்குத் தருதியாக என்றபடி. அந்தந்த பதார்த்தங்கள் பொறுக்குமளவுகளிலேயன்றோ நீ ஸுகதுக்கங்களைச் சுமத்துவது; ‘நன் காய்பொருத கொப்பு’ என்னும்படியான ஸ்ரஷ்டி இவ்வியே. அகற்கு மாறாக இப்படி என்னைப்படுத்தலாமோ? என்கிருள்.

பற்றிலார் பற்றினின்றுனே!—அசரணிய சரணியன் என்று கிருதுதித்திரிகிருயே, என்னைத் துடிக்க கிட்டிருக்குமுனக்கு இந்த கிருது தருமோ? கள்ளிச்செடியை மாறா வ்ருஷமென்னுபாபோலே யாகுமன்றோ வென்கிருள்.

காலசக்கரத்தாய்!—இதற்கு இரண்டு படியாகப் பொருள் கூறுவர். கால சக்கரத்துக்கு நியாமகனானவனே! என்பது ஒரு பொருள். ‘உமக்கு அருள் செய்கைக்கு ஒரு கால நியமமுண்டு’ என்பார்களில், பிரானே! காலமென்று அப்படியொன்றுண்டோ? நீ எங்கள் பிக்குமதுவே காலமன்றோ? கால சக்கரத்தைத் தன்னிஷ்டப்படி கடத்தவல்லவனுக்கு இது வெளாரு வார்த்தையோ? என்பதாகக் கொள்க. காலன் என்று யமனுக்குப் பேராகையாலே, விரோதிக்கு மிருத்யுவான திருவாழியை யுடையவனே! என்பதும் ஒருபொருள்.

கடலிடங்கோண்ட கடல்வண்ண கண்ணனே!—*எடி கார்பண: ப்ரீமாத் க்ரீகர்ணவ
கிகேதா:; காகபர்பங்க முதஞ்ஞப ஸ்பாகதோ மதாரம் ப்ரீம் * என்றிற் பிரமாணத்தை
கோக்கிச் சொத்துறபடி. *வென்னை வென்னத்தின் மேனொருபாய்கை மெதலையாக
கிரித்து அதன்மேலே கன்ன சித்தனை கொள்கின்றபடியை கிட்டு இடைவாய்வுவந்து அறச்
தாய்; அவ்விருப்பையும் கிட்டுக் கோலிலே வந்து சாய்த்தருளினாய்; இதென்னாம் பழுதே
போகா சின்றதே பென்கின்றான் முன்னுமடியாம்.

"சேல்கோள் தன்புனல்குழி" என்றது ஸாபிப்ராயம். பிரானே! மீன்களில்படியை
நீ ப்ரத்பகநீலிக்கவண்ணியே; மீன் நீகாவிட்டுப் பிரிந்தால் துடிக்கும்படியை அறிவாயே. அப்
படியேகான் என்படியும் என்ற சொத்துமாபோகேயிருந்தது. இங்கே ஈட்டு ப்ரீகூகத்தி;
"ஐயகாணதவக்கன் ஐயத்தைப் பிரிந்து தரிக்கின்றேனே இவன் உம்மைப் பிரிந்து தரிக்கவண்ண
னாவது; அல்லரினே வர்த்திக்கிறவுமக்குப் போருமோ இவனுக்கு முகக்காட்டாதொழிநிற
கிடம்."

என நீர்த்தனே என்னும்! என்னவகில் மிக்க பரிசுததிகை புண்டாக்கினவனே! என்
ருள். அதாவது—நீ முகம் காட்டாதொழிந்தாலும் உன்னைப்பொழிய வேறிடம் கெஞ்சாலும்
நினைக்கமாட்டாதபடி செப்திருப்பவனே! என்றபடி. நீர்த்தமென்ற இழிந்தாடும் துறைக்
குப் போதனால் நான் இழிந்தாடும் துறைபாடுபெறப்படுவனே! என்றதாகவுமாம். மகானகாப்
போலி.

என்னுடைக் கோமளக் கோழுத்து கோலமாமழக்கண் பனிமல்கவிருக்கும்—கொள்
கொர்பினே சேர்த்த தரிக்கவேண்டுன் கொடியேயே உன்னோடே சேர்த்தாவல்லது தரிக்க
மாட்டாதவளான இப்பெண்பிள்ளை கண்ணுக்கண்ணீருமாயிருக்கிறபடி உண்டாயே; இவ்
கிருப்புக்கு க்ருஷிபண்ணின நீ பகித்தவனாகிலே இதைப்புகிக்கவாறும் வானாகாதோ?
என்று கருத்து. (ச)

கோழுத்துவானவர்குட்கொன்னும் குன்றேத்திக்கோரினாகத்தவனென்னும் *
அமுததோழுமாவியனவெவவயிரக்கும் அஞ்சனவண்ணனெயென்னும் *
எழுந்தமேல்கோக்கியமைப்பிலிருக்கும் எங்ஙனென்கோக்குகெனென்னும் *
செழுத்துடம்புனல்குழிதிருவாங்கத்தாய் என்செய்கெனென்றிருமகட்டுகே. (அ)

(இப்பெண் பிள்ளையானவள்)		(இக் கங்குலங்கோடே ஏய்சிபருமான் வாக்கெடுமென நினைத்தது)	
வானவாசுக்கு	நீதய வாலிகளுக்கருத தலையான	மேல் எழுந்தது	மேலே தலையெடுத்தப் பார்த்தது
கொழுகது வன்	வின்! என்ருள்,	கோக்கி	கோக்கி
ஹம்		இமைப்பு இவன்	இமைப்பாத கண்ணினதாய்
குன்று வாதி	கோவர்த்தன மலையையக் குடை	இருந்தும்	இருக்கின்றான்.
கோ நிலை காத்த	பகக்களின் கூட்டதயதக் காத்த	எங்குனை கோக்கு	எந்த பக்காததாலே உன்னைக்
வன் எனனும்	தருகின்றவனே! என்கிறான்.	கேன் என்னும்	காண்பென்! என்கின்றான்
அமுதம்	கண்ணல கண்ணீருமா இருக்கின்றான்	செழு தடம்புனல்	மிகச் சிறந்த தீர்த்தம் குழிந்த
தொழும்	அன்னல் பண்ணு கண்ணன்.	குடி திரு அரக்	கோலிலே கண வளாக்
ஆவி அனல வெவ்	அதமவையத் கொல்கதயபடி	கத்தாய	தருளுமனென!
வயிரகரும	வெப்பமகப் பேருதரசக	என் திரு மகட்டு	பிராட்டியோ பொத்த வன்
	விடா கின்றான்		பெண்மகன் விஷயத்திலே
அஞ்சனம் வன்	அஞ்சனமேவரியனே! என்கி	என் செய்கென்	எதைச் செய்வென்?
னனே என்னும்	கிருன்		

* * *—பிரானே! உன் னுடைய பாத்வத்தைப் பைனப்பதத்தையும் மாறி மாறி உறு
ஸத்திபா கின்றனென்மகன்; வானவர்கட்குக் கொழுந்தே! என்ற பாத்வத்தைப் பேசின
வாதே கோசிரை காத்தவனே! என்ற பைனப்பதத்தப் பேசுகின்றான்; துன்றேந்தினவனே!
என்று பின்னையும் ஒரு பாத்வத்தைப் பேசுகின்றான். பாத்வத்தைக்கண்டு இருபக்காபைக்
காக பைனப்பதத்தப் பேசுகையும், பைனப்பதத்தைக்கண்டு இகழாமையக்காகப் பாத்வத்
தைப் பேசுவதும் மாறிமாறிச் சென்றுமே மெய்ப்பண்பர்களுக்கு.

ஆழம் தோழம்—பக்தி பாவசாரப்போலே கண்ணும் கண்ணீருமாயிருக்கிறபடியும்,
ப்ரபங்காரப்போலே அஞ்ஞனிபத்தம் பண்ணாற்றிறபடியும் சொல்லிற்றாயிற்று. ஆவியனல
வேல்வயிர்க்கும்—கேதயினே ஆதம்வருபத்தைப் பேசும்போது * சுதேஷ்டாபலாஹைநா
யது—அச்சேத்யோபயம் அதாஹ்யோயம் * என்ற சொல்லிற்று. ஆவியானது தலிக்கவொண்
னாதது என்றபடி. அப்படிப்பட்ட ஆவியும் தலித்ததாய்ப்படி வெப்பமாகப் பெருமூச்சு விடு
கின்றான்—அஞ்சனவண்ணனே! என்கின்றான்.

அங்ஙனம் கூப்பிட்டவாதே நீ வாக்கடுமென்ற என்னி எழுந்த மேல் கோக்குகின்
றான்; ஒரு சுடினம் தோற்றி மறைத்து விடுவாயோவென்று இமைபாதே யிருக்கின்றான்.
[எங்ஙனே கோக்குகேனென்னும்] ௪௮;—“தான் பார்த்த திக்கில் வாக்காணாமையானே பின்
கோக்கிவந்து கட்டிக்கொள்ளாமென்று புரிந்து பாராசித்தும்.”

என் திருமகட்கு என் செய்கேன்—இவளுக்காக நான் ஏதேனும் உபாயம் அனுட்டிக்
கலாமோ? என்னவுபாயத்தை யனுட்டிப்பேன். பிராட்டி உம்முடைய திருமார்பிலே நிதய
வாணம் பண்ணுகொப்போலே இவளும் உம்மை அனகின்னாதே உம்மோடே பொருந்தியிருக்க
வேண்டியவளன்றோ? (அ)

என் திருமகளசேர்மார்பனெயென்னும் என்னுடையாலியெயென்னும்*

நின் திருவெயிற்றிலிடத்துநீகொண்ட கிலமகள்கேள்வனெயென்னும்*

அன்றுருமேழும் தழுவிக் கொண்ட ஆய்மகளன்பனெயென்னும்*

தென் திருவரங்கம் கோயில்கொண்டானே தெளிகிலென்முடிவிவள்தனக்கே. (க)

என் திரு மகள்	எனக்குப் புருஷன்.	புருஷ	உரு எழும்ம்	இடிப்பாவற்ற குரலின் புடைபா
சோ மார்பனே	யான பிராட்டி சேர்த்த திரு	மாணப வண்டி எனே! அச்	தழுவ	நிஷபங்கனேழையம்
என்னும்	கொண்ட.	செல்ல.	நீ கொண்ட	மதமொழித்.
என்னுடைய ஆய்	எனக்கு உயிரா அப்பகனே!		ஆய் மகள அன	மணத்தகொண்ட
யோ என்னும்	என்கின்றான்.		பனே என்னும்	சுப்பினாணப் பிராட்டிக்கு
நின் திரு மார்பிற்	உனா சோயப் பதகளாலே		தென் திரு அரங்	யானே! என்கொள்
றால் இடைய நீ	இடைய எத்துக்கொண்ட		கம் கோயில்	பிரங்ககாதனே!
கொண்ட			கொண்டானே	
கிலம் மகள் மகள்	புரிந்த பட்டிகை	கொண்டே!	இவன் தனக்கு	இவனுக்கு
வனே என்னும்	என்கின்றான்.		முடிவு தெளிவி	ஆர்த்தி முடியமாத அறிநின்ற
அன்ற	மன் பொருகால்		லென்	லென்.

* * * பெரிய பிராட்டியானைப் புருஷகாமமாகக் கொண்டவர்களுக்கும் பல
ளில் விபசாரமில்லாமையாலே, அந்தோ! நான் பெரிய பிராட்டியானைப் புருஷகாமமாகக்
கொண்டு பற்றியிருக்க என்கதி இங்ஙனையாவதே! என்கின்றான். என் என்பதைத் திருமகள்
சேர் மார்பினில் அடக்கித்தப் பொருள் கொள்ளவும் கூடுமானதும் இங்குத் திருமகளின் அந்

வயமே கிவகிதம். என்னுடைய திருமகன் என்றபடி. "அனந்தாழ்வான் தன் பெண்டினை என் திருமகனென்று திருமாமம் சாத்தினான்" என்பது ௪௦.

"என் திருமகன் சேர்மார்பனெயென்றும்" என்று ஒரு வாக்கியமாகவும், "என்னுடையாயியே பென்னும்" என்று மற்றொரு வாக்கியமாகவும் யோஜிப்பது தவிர, முதலடி முழுவதையும் ஒரே வாக்கியமாக யோஜிப்பதுண்டு. இங்கே ஈட்டிச் சூச்சரிபமானதோர் ஐகிஹயம் காண்க;—பெருமானுக்கு கிண்ணப்பஞ் செய்புமனை கேட்கக்கூக நஞ்சி பகையகழத்தருளித் தாம் அமுது செய்பா சிற்செய்தே இத்திருவாய்மொழியியனைக் கேட்டருளா சிற்ச, இப்பாட்டினையே கத்தவாதே "என் திருமகன் சேர்மார்பனெ பென்னு மென்னுடையாயியே பென்னும்" என்று இயனைச் சேர்த்தருளிச் செய்ப, அதனைக் கேட்டுக் கையைபுதறி 'ஸ்ரீரங்கராதி' என்று அனையினே சாய்த்தருளிஞர் பட்டர்" என்று அருளிச் செய்வர். அப்போது திருமேனியினே சிறந்த கிருதியைக் கண்டு இவர்க்கு பகவத்பார்ப்பி அணித்தாறதே வென்று அஞ்சியிருத்தேனென்று ஜீவானிச் செய்வர்."

பட்டர் * ஸ்ரீரங்கேச புரோஹிதாஸகையானே அடிக்கடி பகவத் ஸன்னிதியிலே உபக் யானங்கள் செய்தருள வேரும். அதற்காக முன்னாடி நஞ்சிபகையகழத்த அருளிச்செயல் பானங்களைச் சொல்லிட்டுச் செலிக்கினியதாகக் கேட்பது வழக்கம். அமுது செய்து கொண்டே ஒரு வான் கேட்டருளா சின்றுர். அப்போது இயல் ஸேலிக்கின்ற நஞ்சிபர் இப்பாசாதனை ஸேலிக்கும்போது "என் திருமகன்சேர் மார்பனெ பென்னும்" என்கிற கிடத்தில் சிறத்தாமல் ஏக ச்வாஸமாகவே முதலடியை முழுதுஞ் சொல்லி சிறத்தினாம். என்னும் என்பதற்கு 'என்று சொல்லுகினான்' என்கிற அர்த்தம் தவிர, 'என்று சொல்லப் படுகிற' என்கிற அர்த்தமும் உண்டாதலால் 'என் திருமகன்சேர் மார்பனென்று சொல்லப் படுகிற என்னுடைய ஆகியே என்கினான்' என்று கிவகித்த நஞ்சிபர் சிறத்தினபடி. பட்டர் அந்த இன்னகையை பறித்த திருவுன்சமுடை ருளிப்பட்டாசென்றதாயிற்று. "இவர்க்கு ப்ராணன் ஒரு வாயு கிசேஷமல்ல; ஒரு மிதுனமாயிற்று. திருமகன் சேர் மார்பனாய்க் கொண்டு எனக்கு தாக்கனாவனே! என்னார்."

என் திருமகன்சேர் மார்பனென்று சொல்லப்படுமதான என்னுடையே! என்று பெருஞ் கிவகிதமானபடி. ஆனதுபற்றியே "இவர்க்கு ப்ராணன் ஒரு வாயுகிசேஷமல்ல; ஒரு மிதுனமாயிற்று" என்றருளிச் செய்தது.

இரண்டாமடியில் வாரணாவதாதனை ப்ரந்தாசித்தது—ஈ பூமிப்பிராட்டி பகவத் முகம்பெற வேணுமானால் அவன் பரிசுமான எங்களை கேக்கியேபாக வேணுங்கான் என்ற கருத்தினாலாம். அன்றியே, * பாசிதூர்த்தக் கிடத்த பார்மகட்டுப் பண்டொருகான், மாசுடம்பில் ஈர் வாரமானமினாப்பன்றிபாக், தேசுடைய தேவர் திருவாய்கச் செய்வனார், பேசியிருப்பனகள் பேர்க்கவும் போலே.* (சாச்சிபார் திருமொழி 11-8) என்று ஆண்டானரு ளிச்செய்த கணக்கினே, பூமிப்பிராட்டிக்கு ஈ அருளிச்செய்த திருவாய்க்கு வெறுபனேயோ? என்று கேட்கிற கருத்தாகவுமார்.

முன்னாமடியில் சப்பின்னைப் பிராட்டியை பணந்துகொண்ட வாலாது அதுகந்திக்கப் படுகிறது. 'உரு' என்றதும் 'உரும்' என்றதும் இடிக்குப் பெயர். இடிபோலே பயங்கரமான ரூபையுடைய ஏது என்று சொல்லவேண்டுமிடத்து இடிபென்றே சொன்னவிது அந்த ரிஷபங்களின் பயங்கரத்தன்மையைக் காட்டும். தழுவிய பென்றது மங்கலவழக்கு; வதை செய்து என்பது தாற்பரியர்.

அங்ஙனம் அருதேழுடர்த்த மெயம் திருகைக்காகத் தென் திருவாய்க்கம் கோயில்
கொண்டானே! இவனைப்பற்றி கீர் வித்தாந்தம் செய்திருக்கும்து இன்னதென்று அறிகின்றி
லேன் என்றானாயிற்று. (க)

முடிவிலுள்தனக்கொன்றறிசிலேனென்னும் முவுலகாளியேயென்னும் *
கடிகமழ்கொன்றைச்சடைபனேயென்னும் நான்முகக்கடவுளேயென்னும் *
வடிவுடைவானோர்தலைவனேயென்னும் வண்திருவரங்கனேயென்னும் *
அடியடையாதாள்போலிவளனுதியடைத்தனள் முகில்வண்ணனடியே. (க௦)

இவள் தனக்கு முடிவு ஒன்று அறிவி லேன் என்னும்	இப்பெண் பிள்ளையானவள், தனது ஆர்த்திக்கு முடிவு ஒன் றும் தெரியவில்லையே! என் கொள்,	வடிவு உடைய வானோர் தலைவனே என்னும்	தன்னோடொத்த வடிவுடைய நான் நித்ய ஸூரிகளுக்கு காதனே! என்கொள்,
மூ உலகு ஆளியே என்னும்	முவுலகுக்கும் கடவுளான இத் திரனுக்கு அந்தர்யாமியே என்கொள்,	வண் திரு அரங்க னே என்னும்	ஸ்ரீரங்கராதனே! என்கொள்,
கடிகமழ் கொன் றை சடைபனே என்னும்	பரிமளம் மிக்க கொன்றைமாலையி லையச் சடையிலணிந்த வெ ணுக்கு அந்தர்யாமியே என்கொள்,	அடி அடையா தான்போல் தீவன்	திருவடிகளைக் கிட்டயாட்டான் போலும் என்னும்படி யிருந்த விவன்
நான்முகக்கடவு ளே என்னும்	பிரமதேவனுக்கு அந்தர்யாமியே என்கொள்,	முகில் வண்ணன் அடி	மேகவண்ணனான அனனது திரு வடிகளை
		அணுவி அடைந்த வன்	கிட்டியடையப்பெற்றான்;

* * * இவள்—இப்பாங்குச காயகிபானவள், தனக்கொரு முடிவு காண்
கிறதேனென்கொள் என்ற நாய் சொல்லுகிறபடி. தனக்கு முடிவாவது—நான் அதுப
விக்கும் கஷ்டங்களுக்கு முடிவு. நான் ஆத்மாவின்னதையும் இங்கனே கஷ்டப்பட வேண்
டியதாதானே! இதற்கொரு காரணம் பரிதாபமிக்கையோ என்கொள். தனக்கு முடிவுப் நான்
இல்லையோ வென்கொள் என்றமாய். [முவுலகாளியேயென்னும்] முவுலகாளியென்று இங்கு
தேவேந்திரனைச் சொன்னபடியாய், அவனுக்கு அந்தர்யாமியானவனே! என்றதாகிறது.
[கடிகமழ் கொன்றைச் சடைபனே!] கொன்றைமாலையினை அணிபவன் பரமசிவன்; அவனுக்கு
அந்தர்யாமியானவனே! என்றவாறு. நான்முகக் கடவுளே! என்றதும் அப்படியே. [வடி
வுடை வானோர் தலைவனே] எம்பெருமானை இடைவிடின்றி அதுபவிப்பதனுதலுண்டான
மகிழ்ச்சி வடிவிலே தோற்றப்படிவிருக்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு நாதனவனே! என்கொள்.
[வண்திருவரங்கனே! என்னும்] நித்யஸூரிகளே அதுபவித்துப்போகவயன்றிக்கே நித்ய எம்
ஸூரிகளும் இழுவாகாக்கன்கொரு திருவாய்க்கத்திலே வந்து திருக்கண்களிர்த்தருளுகிறது;
இங்குச் சாய்ந்தருளினதன் பணன் நான் பெற வேண்டாவோ வென்கொள்.

* நற்றடியின் கருத்து;—“இனிப் பெருமான் திருவடிகளைச் செர்ந்து முடியமாட்டான்,
போய் முடிந்தான் என்னும்படி துர்ந்தசாபங்கடையானவிகள்... இந்த துக்கபெல்லாம்
விண்மருதாரப்படி தான ஆசைப்பட்டபடியே பெரியபெருமான் திருவடிகளையே அப்சலே
ஷிக்கப் பெற்றாளென்று இவளுடைய திருத்தாயார் பரிதாபிக்கொள்” என்பது ஆசிரியர்
படியருளிச்செயல். (க௦)

முகில்வண்ணனடியையடைத்தருள் குடியும்க்தவன் மொப்பனற்பொருளில்*
துகிலவண்ணத்துநீர்ச்சேர்ப்பன் வண்பொழில்சூழ்வண்குருகர்ச்சடகோபன்*
முகில்வண்ணனடிமேல்சொன்னசொல்மாலையி ஆயிரத்திப்பத்தும்வல்லார்*
முகில்வண்ணவானத்திடையவர்சூழ்விருப்பா பேரிபவெள்ளத்தே. (கக)

முகில்வண்ணன் அடியை அடை ந்து	மேகவண்ணனான எம்பெருமா னுடைய திருவடிகளை யடை ந்து	முகில்வண்ணன் அடிமேல் சொன்ன	மேகவண்ணனான எம்பெருமா னது திருவடிகளை நோக்கி யருளிச்செய்த
அருள் குடி உயர் தவன்	அவனுடைய திருவருளைத் தலைக்கொண்டு உஜ்ஜீவித்த வரும்,	சொல் மாலை ஆயி ரத்து இப்பத் தும் வல்லவர்	சொல் தொடையான ஆயிரத்தி னான் இப்பதிகத்தை முதவல்ல வாகன
மொய் புனல் பொருகவ	உத்தமநீர்ததமான தாமிரப் பரி யிணுடைய	முகில் வண்ணம் வானத்து	முகில் வண்ணனுடைய நிழலீட் டாலே முகில் வண்ணமா யிருக்கின்ற பாம்பத்திலே
துகில் வண்ணம் து நீர் சேர்ப்பன்	துகிலின் நிறம்போலே பரிசுத்த மான ஜலத்தின் கரையிலே சேர்க்கிருப்பவரும்,	இமைபவர் குழ பேர் இன்பம் வென்றதே	நித்தியசூரிகள் புடைகுழ ப் பரந்தமானந்த ப்ரவாஹத்தில் மூழ்கியிருக்கப்பெறவர்கள்.
வண் பொழில் குழ வண குருகர் சடகோபன்	வனம்மிக்க கோலகன் குழந்த திருகடிக் குத் தலைவருமான ஆழ்வார்	திருப்பர்	

* * *—பெரியபெருமான் திருவடிகளைச் சேர்ந்த ஸர்வபாகா எம்ச்லேஷமும் பண்
ணப் பெறுகையாலே உஜ்ஜீவனம் பெற்றவராய் தாம்பானீ தீவாளியான ஆழ்வார் முகில்
வண்ணனடிமேற் சொன்ன சொல்மாலையாயிரத்தன் இப்பத்தும் வல்லவர்கள் திருவாட்டிலே
அபர்வத மமார்கள் குழ ஆனந்தக்கடலிலே ஆழ்ந்திருக்கப் பெறுவர்களென்ற பயனுரைத்
தத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

முகில்வண்ணனடிமேற் சொன்ன சொல்மாலையாயிர மென்றவிதனால்—திருவாய்
மொழியாயிரமும் ஸ்ரீரங்கராதன் க்ஷயமாகவே அருளிச்செய்த தென்பது விளங்குமென்பர்.
ஆனதுபற்றியே * வான்திகழுஞ் சோலை மதினாய்கர் வண்புகழ்மேல் ஆன்ற தமிழ்மறைக
ளாயிரமும்* என்று திருவாய்மொழித் தனியன் அவதரித்தபடி. இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தியுங்
காண்பின்;—“பெரியபெருமான் திருவடிகளிலே திருவாய்மொழியாயிரமூஞ் சொல்லிற்று.
* திருமோகர்க்கு ஈத்தபத்து* *திருவேங்கடத்துக் கிணைபத்து* என்று பிரித்துக் கொடுத்த
வித்தனை. பெருமான் திருப்பனகையில் அமுதபடி யிலே மற் றைத் திருப்பதிகள் எயன்மார்க்
கும் அளந்து கொடுக்குமாபோலே என்று பிள்ளையருளிச் செய்வர்.”

முகில்வண்ணவானத்து—முகில்வண்ணனான எம்பெருமானுடைய திருவாட்டிலே
பென்று பொருள் கொள்ளலாமாயினும், அங்கிருக்கிறவனுடைய நிழலீட்டாலே அவன்
படியாயிருக்கிற வானம் என்று பொருள் கொள்வது நிறக்கும். ஸ்ரீரங்கமிமானத்தை அநு
பவியாசின்றபட்டர் *கவி லுணிய திவ்யவாக் ஸாஸ்திர ஸ்ரீரங்கமீஸாயிரோ ஸாகதவாஹுரோ
ராமதவாஹுரோ—அபி பணிபதிபாவாத் கப்ரமந்தச் சயாலோர் மாதகஸுருமாசை:
ரங்கபர்த்தர்யபூகை:, கைகஜவதிபாசச்சாபஜ்ஜாதஜதாம் புலகபதி கிமாகம் பாவகம் லோச
நே ந:* என்றருளிச்செய்த ச்லோகம் இங்கே அநுசந்திக்கவுரியது. ஆதிசேஷனுடைய அவ
தாரமான ஸ்ரீரங்கமிமானம் வெண்ணிறத்ததாயினும் உள்ளுக்கிடக்கிற பச்சைமாமலைபோல்
மேளியனுடைய திருமேனிநிழலீட்டாலே சாமனமாகவே தமக்கு ஸேவைஸாதிப்பதாக
அருளிச்செய்தவாறு. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழியில் ஏழாம்பத்து இரண்டாக் திருவாய்மொழி
உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி-ஏழாம்பத்து-மூன்றாம் திருவாய்மொழி வெள்ளைச்சரிசங்கு.

உரையவதாரிகை:—மீழத் திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வாருடைய அநி பேச்சுக்கு நிலமல்லாமேயிருந்தது. பெரியபெருமானுடைய திருக்குணங்களையும் வடிவழகு முதலான வற்றையும் பாங்குசாப்பிடியான தான் வாய்வெறியும் திருத்தாயார் சொல்லக்கேட்டும் செறிது தரிக்கும்படியாயிற்று. மோஹமும் தெளிந்தது. பின்பு அவனைச்சென்று கிட்டியே தீர்வேன் என்னுமாற்றமுமை பிறந்து, தென்திருப்பேணாவில் வீற்றிருந்த மகாசெடுங்குழைக் காதனிடம் போகவேணுமென்று புறப்பட, பழையபடியே தோழிமாரும் தாய்மாரும் சூழ்ந்துகொண்டு 'உனக்கு இதனைப் பாவனையமாகாது; எமக்கு இது பழியாய் கிணையும்' என்ன, நீங்கள் தடை சொல்லுகிறவறாது ஒரு பயனுமுண்டாகமாட்டாது. நான் மகாசெடுங்குழைக் காதலானே செஞ்சு பற்துண்டேன்; ஆனபின்பு நானே போனதாகமே நீங்கள் என்னோடு உடன்பட்டு அங்கே கொண்டுவராய்ச் சேர்க்கப்பாருங்கள் என்று, பாங்குசாப்பிடி தனக்குப் பிறந்த துணியை அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறதாகச் சொல்லுகிறது இத்திருவாய்மொழி.

திருக்குருகைப்பிரான் என்னுடைய ஆளுப்படியில் அவதாரிகை பேசினப வெள்ளமாயிருக்கும். அந்த ஸ்ரீவைத்திகள் பாம்போக்கமென்று அவையே *ண்டு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன;—" இப்பிராட்டியோடே பெரியபெருமான் எம்ச்வேஷானத்தை யதுப வித்து அந்த எம்ச்வேஷானம் *ண்டவ்காதபடி பெருகினவாதே அது காதமிக்கைக்காகவும் ஆச்சரித பாதிகை மருக மருகபார்த்தமாகவும் தென்திருப்பேணாவிலே யெழுந்தருளத் திருவுள் ளத்தே கோலியருளி இவளுடைய மைவாதார்த்தமாக இவளிடத்திலே அதிமாதா எம்மா னத்தைப் பண்ணியருளி தென் திருப்பேணாவிலே வேட்டைக்குப் போய்வருகிறோமென் றருளிச் செய்ய, இப்படி பதிலைப் மாலிதைபானலிவன் அய்யநபக்கிச்வேஷையாகையாலும் இவனெழுந்தருளாக இவனைக் காணுதொழிகைக்கு தோதுவென்னுரிடம், ரீயாமையாலும் எழுந்தருள எம்வதித்து கிறுபத்தை ஆசானிதது தீய்பாயுதங்களைக் கொடுத்தருளி * ஆழ்வார் மதுவல்லாது மக்களாப்பித்ததாயி* என்னும் பாக்ரிபையாலே திருப்பகலாண்டு பாடிக் கொண்டு திருவணுக்கன் திருவாசனவமு பின்னே யெழுந்தருள, பெரியதிருவடி திருத் தோளிலே பேற்பருளி *ரு தாமரைத் தடாகம் மலர்க்காற் போலேயிருந்த திருக்கண்க ளாலே இவளைப் புரிந்து பார்த்தருளி இவனாலே அதுஐஞாதனாய்த் தென்திருப்பேணாவிலே யெழுந்தருள, இவன் அவனைக் காணாமையாலே அதயந்தம் அவனக்கையாய் அவனெழுத் தருளியிருந்த தென்திருப்பேணாவிலே யெழுந்தருள உதயோகிக்க, இவளுடைய திருத்தா யாரும் தோழிமாரும் மற்றுமுள்ள பத்துக்களும் இவளைப் பதிபத்திக்க, 'நான் போகை தவிரேன், தனியே போனானென்னும் பழி உங்களுக்கு வாராமே நீங்களே பெண்ணைத் தென் திருப்பேணாவிலே சிண்டெனக் கொண்டுவராய் சிடுக்கோனென்கிறாள்.' என்று.

வெள்ளைச்சுரிசங்கோடாழியேந்தித் தாமரைக்கண்ணன் என்னெஞ்சினுடே*
புள்ளைக்குடாகின்றவாற்றைக்காணீர் என்சொல்லிச்சொல்லுகேன் அன்னையீர்கள்*
வெள்ளைச்சுரிசங்கமவன்வீற்றிருத்த வேதவொலியும்விழாவொலியும்*
புள்ளைக்குழாவியோடொலியுமுத் திருப்பேரெயில்சேர்வன்கானே. (க)

அன்னையீர்கள் தாய்மாமானே!

வெள்ளை சுரி சங் கொடு ஆழி ஏந்தி } வெண்ணிறத்தையும் சுரியையும்
தாமரைக் கண் ணன் } முண்டிய பூபாஞ்சலுக்காய்ததை
என் கொஞ்சின் ஊடே எனது கொஞ்சினுள்ளே } பும் ஸுதாசுததையும் உச்
புள்ளை கருப்பறையைய } திக்கொண்டு
கடாகின்ற ஆற்றை கடத்திறப்படியை } செந்தாமரைக் கண்ணான
காணீர் நீங்கள் அறிகின்றீர்களில்லையே! } பெருமான்
என் சொல்லி } இவ்வறுபவத்துக்கு என்ன பாக }
சொல்லுகேன் } ரமிட்டு என் சொல்லுவேன்,

(இனி தான் செய்ய நினைத்ததாவது)

வெள்ளம் ககம் } ஆனந்த வெள்ளமே வடிவெழுத்
அவன் வீற்றிருத்த } தவனான பெருமான் வீற்றி
வேதம் ஒலியும் } ருக்கு மிடமாயும்
விழா ஒலியும் } வேதகோஷமும் உதஸவ கோஷ
புள்ளை குழாம் } மும் சிறு பின்னைகளின்
விளையாட்டு ஒலி } விழார கோ லா று வ மும்
பும் அரு } இடையருமலிருக்கப் பெற்ற
திரு பேர் எயில் } தாயுமுள்ள
கான் சேர்வன் } திருப்பேரெயில் என்னுந் திருப்
பதியிலே
கான் சென்று சேர்க்கடவேன்.

* * * பரங்குசகாயபிபானவன் தனது உள்ளத்தினுள்ளே ஒரு பெரியதிருவ
டித்திருவான் நடந்து சென்றுகிறபடியைப் பேசி, தென்திருப்பேரையிலே போகவேணு
மென்று தனக்குப் பிறந்த துணியைத் தாய்மாரிடம் கூறுகின்றான்.

கீழ்த் திருவாய்மொழியில் இவன் * சங்குசக்காக்களென்ற கககப்பும் * என்று
திருவாய் திருச்சங்கிலை பாலபந்தம் காட்டினபடியாலும், * தாமரைக்கண்ணனேற்ற
தளரும் * என்று தாமரைக் கண்களிலே பிடுபாடு காட்டினபடியாலும் அந்த திவ்யாயுதங்
களை ஏந்திக்கொண்டு * வா தழாவதாரவோடு தலைதடிகதாணுவேத—வாத்பா வ்யாவோலத்
கமல தடாக தாண்டவேந் [பிரைக்காஜஸ்தவம். 2—59] என்றும் * வன்காற்றறைய
வொருங்கே மறிந்து கிடந்தவந்த மென்காங்கமலத் தடம்போல் பொலிந்தன—எம்பிரான
தடங்கண்களே* என்றும் பேசலாம்படியான திருக்கண்ணமுருடனே வந்து உள்ளே
காட்டி தந்தனன்போதும்; அது முதலடியில் பேசப்படுகிறது. கீழே முகிள்வண்ணனென்று
பீரிந்தாதித்தான்; அந்த கிறத்துக்குப் பரபாகமான வெண்ப்பயலைத்தான் சங்கையும; ஒரு
கிசேஷனுமிட்டுச் சொல்லவேண்டாதபடியான அழகையுடைத்தான திருவாய்யையுமே
திக்கொண்டு தாமரைக்கண்கள் பிறழுவத்து பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே பேதச் சாரினை
வந்து என்னெஞ்சினுள்ளே ஈவாவுகி னபடியைக் காணுக்கோனென்கிறான்.

என்சொல்லச் சொல்லுகேன்—என்ன பாகாமிட்டு எத்தைச் சொல்லது என்கை,
"ங்கள் கண்ணுக்கு இலக்காகாதாப்போவே என் வாக்குக்கும் இலக்காகிறதில்லையே! என்
கிறான். "புள்ளைக் கடாகின்றவாற்றைக் காணீர்" என்று பேசியவிற்பிறே; இன்னமும் பேச
வேண்டியது என்ன இருக்கிறதென்னில்; அதைப்பற்றி ஒரு மஹாபாதம் பேசவேண்ட
டாவோ? அது மாட்டுகிறீர்களே என்கிறான்.

இனித தான் செய்ய நினைத்த காரியத்தைப் பின்னடிகளிலே கூறுகின்றான். வேத
வொலியும் விழாவொலியும் புள்ளைக்குழா விளையாட் டொலியும் கிரந்தாமாகச் செல்லாநிற்கிற
திருப்பேரையிலே சென்று சேர்வதே என்னுடைய பணி யென்கிறான்.

'வெள்ளைச்சுரிசங்கமவன்' 'வெள்ளைச் சுரிசங்கமவன்' என்று இருவகையான பாடங்களையும்
ஆசிரியர் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். முந்தின பாடத்தில் சுரி வெள்ளத்தை ஈடையவன்

என்ற பொருள். ஆனந்தவெள்ளத்தைத் தானடைபவன், (அல்லது) அதை எனக்கு அளித் தவன் என்க. பிந்தின பாடத்தில் வெள்ளை என்றது—மதுவற்ற என்றபடி. துன்பக் கவசாத இன்பமாயிருப்பவனென்றவாறு.

பிள்ளைக்குழாவியாய் டொலியுமறு என்றது இத்திருப்பதிக்குச் சிறப்பானதொரு கிசேஷணம். சிறுபிள்ளைகள் நின்று கிளைபாடுவதென்பது எங்குமுண்டு; இவ்வூரில் அப் பிள்ளைகள் கிளைபாடுவது கோயில் திருமுன்பேயாயிருக்கும். எம்பெருமான் தானும் அந்த கிளைபாட்டின் சுவையைக்காண ஆசைப்பட்டானும்; எதிரே பெரியதிருவடி என்னிதிரி ருந்தது இடைச்சுவராயிருந்தபடியாலே அந்த கிளைபாட்டைக்காண மறைவாயிருக்கிறதே யென்று வருத்தி 'கருடா! அப்பால்போ' என்ற பெருமான் வெறுத்துரைத்தாராம்! இந்த நிலைமை நாளைக்கும் காணலாம்.

இந்த திவ்ய தேசத்தின் திருநாமத்தைப் பற்றினவொரு ஆராய்ச்சி;—இப்பதிகத்தில் பாட்டுக்கோறும் 'தென் திருப்பேரை' என்றே பல புத்தகங்களிற் பதிப்பித்திருக்கக் காண் கிறோம். இத்தகத்தின் பரிபூர்த்தியான திருநாமம் 'திருப்பேரேயில்' என்பதாம். இப்ப திகத்தின் ஒன்பதாவது பாட்டில் * எர்வனவொண்கழனிப்பழனத் தென் திரும்பேரேயில் மாககரே* என்றிருப்பதும், அங்கு கிபாக்கிபானங்களில் "திருப்பேரேயிலாகிற மாககரிலே" என்று வ்யக்தமாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதும் காணத்தக்கது. அன்றியும், ஐந்து ஆறு ஏழாம் பாட்டுக்களில் 'பேரேயிற்கே' என்ற மூலம் அமைந்திருக்கின்றது. இவ்விடங்களில் 'பேரேயிற்கே' என்றே பலரும் பதிப்பித்துள்ளார்களானாலும் அது பொருத்தமாவென்று கிமர்சிக்கவேண்டாம். 'பேரை' என்ற தகத்தின் திருநாமமாய்கிட்பாள் அதனோடு வேற்றுமை யுறுபுசேர்ந்தால் "பேரைக்கு" என்றொருமேயல்லது இன்சாரியை வந்த 'பேரேயிற்கு' என்று காது. ஐகாயிற்றதாக சொல்லின் பக்கத்தின் இன்சாரியை வருவதில்லை. கங்கைக்கு, நங்கைக்கு, நாலைக்கு, காலைக்கு, வாழைக்கு, வாழைக்கு என்றிப்படி வருவதுண்டே யல்லது 'கங்கையிற்கு' 'நாலையிற்கு' 'காழையிற்கு' என வருவதில்லைபன்றோ. ஆகவே 'பேரேயிற்கு' என்கிற பாடம் உட்பாடிதமென்று தோன்றலில்லை. 'பேரேயிற்கே' என்றே ஆழ்வார் திருவாகடில் திருவவதரிதத பாடமென்று அறியிடத்தட்டில்லை. தென் திருப் பேரை என்ற ஐகாயிற்றதாக வழங்குவதும் திரும்புதும் குற்றயில்லை. காங்குரை காங்கை பென்றும், தஞ்சாவூரைத் தஞ்சை பென்றும், குடமூக்கரைக் குடந்தைபென்றும், அழூர் துரை அழூரைத் பென்றும், செல்வேலியை செல்லை பென்றும் அயிர்திப்புததை அயிர்தை பென்றும் இவ்வனே ஐகாயிற்றதாக்கி வழங்குவதும் முறைமையுண்டாதலால் திருப்பே ரேயிலுரைத் திருப்பேரையென வழங்குவந்தது ஒருகூர். நூற்றெட்டுத் திருப்பதியத்தாயி லும் ஈடு முதலிய கிபாக்கிபானங்களிலும் திருப்பேரை பென்று காண்பதில் குற்றமொன்று யில்லாமையினாலே திருத்தம் வேண்டா. திருவாய்மொழி மூலத்தின் மாதிரியும் பாசுரத் தோறும் 'பேரேயில்' என்பதே சுத்தபாடம். பேரை என்றில்லை.

இங்குச் சில மதறான்கள் கூறுவதாவது—இத்தகத்தின் திருநாமம் பேரேயில் என் பதே பென்றுவிடத்தில் கிவாதில்லை. ஆனாலும் இததிருவாய்மொழியில் ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, எட்டு, பத்து-ஆம் பாட்டுக்களில் 'தென்திருப்பேரேயில்' என்று பாடங் கொள்வதில் கிரோதமில்லாமையாலே இந்தப்பாட்டுக்களில் மாதிரியும் திருப்பேரையென்றே பாடங்கொள்ளலாமே பென்பதாம். இதை சிஷ்கர்ஷிப்பதில் பெரியார்களின் திருவுள்ளமே ிரமாணம்.

மணவாளமாமுனிகள் திருவாய்மொழி துற்றத்தாடியில் இத்திருவாய்மொழிக்கு இட்ட பாசுரத்தில் 'தென்னியமால் தென்பேரை சென்றுபுக' என்றருளிச்செய்யலாயிருக்கச் செய்தேயும் அவ்வணம் அருளிச்செய்யாது 'தென்னியமால் தென் திருப்பேர் சென்றுபுக' என்றருளிச் செய்திருப்பதும் உற்று கோக்கத்தக்கது. சோழாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றான அப்பக்குடத்தான் ஸன்னிதிக் கே தென் திருப்பேர் என்ற திருநாமம். இதுவோ பாண்டியநாட்டுத் திருப்பதி. இதையும் தென் திருப்பேரென்று மணவாளமாமுனிகளருளிச் செய்தது 'திருப்பேரேயில்' என்பதன் ஏகதேசக்ரஹணமாகவாயிற்று. ... (1)

நானக்கருங்குழல் தோழிமீர்காள்! அனலையர்காள்! அபற்சேரியோதாள்*
நானித்தனிகெஞ்சும்காக்கமாட்டேன் என்வசமன்றிது இராப்பகல்போய்*
தேன்மொய்த்தபூம்பொழில்தண்பனைகுழ் தேன்திருப்பேரேயில்வீற்றிருந்த*
வானப்பிரான்மணிவண்ணன்கண்ணன் செங்கனிவாயின் திறத்ததுவே. (2)

நானம் ஒரு குழல் } ஸுகத்தமணித்த கருங்குழலை	பேரய்	என்னை விட்டுப்போய்
தோழிமீர்காள் } உடைய தோழிகளே!	தேன் மொய்த்த	வண்டுகள் மொய்த்த பூஞ்சோ
அன்னையாகாள் } தாய்மாகளே!	பூ பொழில	நிலை உடைத்தாய்
அயல் சேரியோதாள் } (செய்தி வினவு வந்த) அக்கம்	தண பனை குழ்	குளிராத நீர் நிலங்கள் குழ்த்தி
		குத்தி
இத்தனி கொஞ்சம் } ஸுகத்திரமான இகத கொஞ்சை	தேன் திருப்பேரேயில் வீற்றிருந்த—	
நான காக்க மாட் } காண் அடக்கியான மாட்டுகின்	வானம பிரான்	பரமபத நிலபுறம்
டேன் } றிலேன்.	மணி வண்ணன்	நிலமணி வண்ணனுமான
இது என வசம } இகத கொஞ்ச எணக்கு விதேய	கண்ணன்	கண்ணபிரானுடைய
அன்று } மன்று.	செம் கனி வாயின்	நிலந்த கனிபேரென்ற அதரத்தி
இரா பகல் } இரவும் பகலும்	திறத்தது	வே படித்திட்டது.

* * *—தாய்மார் முகம் பார்த்துச் சொன்னான் கீழ்ப்பாட்டில்; அவ்வளவிலே இத் தலைமகளுக்கு ஓயிதஞ் சொல்லுகக்காகத் தாய்மாரும் தோழிமாரும் அபற் சேரியுள்ளாரா மாகத் திரண்டு வந்து சேர்கதா சிற்க, உங்களுடைய ஓயிதவார்த்தைகளைக் கேட்க அவகாச மில்லாதபடி மகாகொடுங்குழைக்காதன் பக்கனிலே அவகாஓயித்த என்னெஞ்சை மீட்கமாட்டு கின்றிலேன்காண்மின் என்கிறான். என்னெஞ்சைக் கடல் கொண்டது காண்மினென்கிறான்.

நானக்கருங்குழலென்கிற அடைமொழி தோழிமார்களிடத்துப்போல அன்னையர்க ளிடத்தும் அபற் சேரியார்களிடத்தும் அவ்விக்கக்கடவது. நானம்—ஸுகத்த நாவயங்களா லுண்டான பரிமளம். அது பொருத்திய கருங்குழலையுடையீர்காள்! என விளித்தது அவர்க ளைப் பழிக்கிறபடியாம். காண் எம்பெருமானைப்பிரிந்து தலை சருகாய் வாடி வருத்திசிற்க நீங்கள் பூ முடிதது நறுமணக்கமழுவத்து சிற்கின்றீர்களே! இதுவோ நகுதி பென்று பழி விட்டுப் பேசுகிறபடி.

இவளோடொத்த இன்பதுன்பங்களையுடையவர்களாயிருக்க ப்ரபந்தமாக, இவள் வாடிக்கிடக்கிற நிலைமையிலே அவர்கள் பூச்சுடி நறுமணக்கமழுவத்து சிறபது ஸம்பாவி தமோ வென்று இங்கே ஒரு சுவகையை எம்பின்னை நாமே எடுத்துக்கொண்டு இரண்டுபடி யாகப் பரிஹாரமருளிச்செய்கிறார் காண்மின்;—

(சட்டு ஸ்ரீஸூக்தி.) “ * ஏகம் துக்கம் ஸுகஞ்ச கேள * என்று இவளுடைய ஸுக துக்கங்களே தங்களுக்கும் ஸுகதுக்கமாய்படியிருக்கையிறே தோழிமார்களையாவது;

இவன் மயிர்முடி பேணுதே பரிமளம் காணில் முடியும்படியாயிருக்க, இவர்கள் குழல் பேணிப் பரிமளங்கொண்டு காரியம் கொள்ளப்போகுமோவென்னில்; கணியில் இவனோடு அவன் நெருங்க நெருங்க சாத்திக்கழித்தபடியே ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணுவது இவர்களுக்கே; அப்போது அவன் பண்ணின ப்ரணாதாதிசயத்தாலே, அது சருகானதும் அவர்கள் மாருதே வைத்துக்கொண்டிருப்பார்களே, அது இவனுக்கு ஸ்மாரகமாய் நளிகிறபடி. அன்றிக்கே இவர்கள் தாம் பரிமளங்கொண்டு காரியம் கொள்ளவும் வல்லவர்கள்: அதாவது தங்கள் தளர்த்து காட்டில் இவன் மிகவும் தளருமென்று ஒப்பித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். தந்தாமுடைப பொருமையும் பாராக்களாயிற்று இவனை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக.பெருமானிலும் க்ஞேசம் கிஞ்சியிருக்கச்செய்தே பெருமாளுடைய ஸுணத்தாக்காக இனையபெருமான் தம்மைப் பேணிக்கொண்டு தரித்திருந்தாப்போலே." இப்பாதி.

நான் இத்தனி நெஞ்சம் காக்கமாட்டேன்—உங்களுடைய ஹித வசனத்தை நான் கேட்க மாட்டேனென்பது இதனாலே காண்மின்; என்சொற் கேளாதே என்னைவிட்டகன்று திரிகிறானது நெஞ்சை நான் மீட்கமுடிந்தாலன்றோ உங்கள் ஹிதவசனங்கேட்கலாவது. 'உனக்கும் நமக்கும் இனி உறவில்லை' என்று ஸம்ஸ்பலித்து நெஞ்சு போகாசிற்கு, என்ன பரிகாங்கொண்டு நான் உங்கள் ஹிதவசனம் கேட்பது? என்கிறான். இவ்விடத்தில் ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி; —"ஸம்ஸாரிகள் சப்தாதி கிஷயங்களில் கின்றும் மீளமாட்டாதாப்போலேயே இவ் பகவத் கிஷயத்தில் கின்றும் மீளமாட்டாதபடி."

நெஞ்சம் காக்கமாட்டேனென்று சொல்லிவிடுவது ஒரு வார்த்தையோ? கிதேயமான நெஞ்சை வசப்படுத்திக்கொள்ள முயலவேண்டாலோ வென்ன, என்வசமன்று இது என்கிறான். நெஞ்சுக்கு நான் வசப்பட்டிருக்கவேண்டியதாயிற்றேயல்லது எனக்கு நெஞ்சு வசப்பட்டிருப்பதென்பதில்லை பென்றபடி.

நெஞ்சு வசமல்லாதபடி செய்கிற காரியம் ஏதென்னச் சொல்லுகிறது மேல் இராய் பகல் போய் என்று தொடங்கி. வண்டுகள் படித்த பூப்பொழியையும் குளிர்த்த நீர்நிலை களையமுடைய தென்திருப்பேணையில் கிறந்திருந்த எம்பெருமானது திருப்பவளத்தழகிலேயே இரவும் பகலும் ஈடுபட்டதன்றோ என்னெஞ்சு. இதை நான் மீட்டு ஹிதஞ்சொல்லி வசப்படுத்திக்கொள்ளலாமல்லவ் இல்லையே பென்கிறான். தென் திருப்பேணை பெம்பெருமான் திறத்திலேயே யீடுபட்டிருக்கின்ற நான் உங்களால் திருத்தமுடியாதவன் காண்மின் என்றவாறு.

செங்கனிவாயின்திறத்ததாயும் செஞ்சுடர்நீண்முடித்தாழ்ந்ததாயும் *

சங்கொசுக்கரம்கண்ணுகந்தும் தாமரைக்கண்களுக்கற்றுத்தீர்த்தும் *

திடிகளும்நாளும்விழாவருத தென்திருப்பேரையில்வீற்றிருந்த *

நங்கள்பிராணுக்கென்னெஞ்சம்தோழி! காணும் நிறையுமிழ்த்ததுவே.

(௩.)

தோழி	வராய் தோழியே,	தாமரைக்கண்க	தாமரை போன்ற திருக்கண்
என் நெஞ்சம்	என்று நெஞ்சானது	ஒருக்கு அற்று	ஒருக்கு அந்நயாஹமாகியும்
செம்கனி வாயின்	செவ்விய கனி போன்ற திருப்	தீர்த்தும்	
திறத்தது ஆயும்	பவளத்திலே அப்சிவேசம்	திடிகளும் நாளும்	மாளோதஸவங்களும் திடயோத்
	கொண்டதாயும்	வீழா அருத	ஸவககளும் இடையருத
செம்குடர் நீன்	செவ்விய குடையுடைய நீண்ட	தென் திருப்பே	தென் திருப்பேணைப் பதியிலே
முடி தாழ்ந்தது	கீட்டத்திலே ஈடுபட்டதாயும்	ரையில் வீற்றிருந்த	பெருந்தருளியிருக்கின்ற
ஆயும்		கங்கள் பிராணுகரு	எம்பெருமான விஷயத்திலே
சங்கொடு சங்கரம்	திருவாழி திருச்சுவடுகளைக்	காணும் நிறையும்	வேட்கமும் அடக்கமும் தொலை
கண்டு உகந்து	கண்டு உகந்ததாயும்	வித்தது	பப்பெதாது.

* * * கங்காய்! இப்படியும் காணமற்றுச் சொல்லுவது தருதியோவென்று தோழி கேட்க; தோழி காண் என்செய்வேன்! எனது செஞ்சானது தென் திருப்பேரை பெம்பெருமானுடைய திருப்பவளத்தழகிலே போய்ப்படித்தம் திருவபிஷேகத்தினழகிலே தாழ்ந்தம், திருவாழி திருச்சங்குக்கை பேந்தியிருக்குமழகுகண்டு உகத்தம், மற்றோழருக்கு உரித்தல்லாதபடி தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றத்தீர்த்தம் கங்கன் பிரானுக்கு காணும் நிறைவு மிழந்தது; இனி பெணக்கு காணும் நிறைவுமுண்டாவதற்கு வழி பேது! என்கிறான் தலைவி.

கீழ்ப்பாட்டில் “தோழியீர்கான் அன்னைபர்கான் அயற் சேரியீர்கான்” என்று எல்லாரையும் கிளித்துக்கூறியவன் இப்பாட்டில் தோழியைமாதிரி கிளித்துக் கூறுகை யாலே, மற்ற பேர்களைல்லாரும் இவனைத் திருத்த எம்மாலாகாதென்று கைவாங்கி அப்பால் போய்விட்டார்களென்பது தெரிகின்றது. தோழி அவ்வளவே போகமாட்டாதவளாகை யாலே உடனிருந்து ஹிதஞ் சொல்லவே, அவளுக்கு மறுமற்ற முரைக்கிறபடி.

செங்கனிவாய், திருமுடி, சங்கு சக்கரம், திருக்கண் ஆகிய என்னிலே செஞ்சு அகப் பட்டமை முன்னடிக்கிற் கூறப்படுகின்றது. செங்கனிவாய் முதலான என்னையும் ஒரு சேர்ச்சொல்லி இவற்றிலே பென்னெஞ்சு அடுபட்டது என்னுதே * செங்கனி வாயின் திறத்த தாயும் * என்று ஒரு வாக்விபமாயும் * செஞ்சுடர் கீண்முடித்தாழ்த்ததாயும் * என்று மற்றொரு வாக்விபமாயும் இங்கனே பல வாக்விபங்களாகச்சொன்னது என்னென்னில்; “தோன்கண்டார் தோனேகண்டார் தொடுகழறகமலமன்ன தான்கண்டார் தானே கண்டார் நடக்கை கண்டாரமன்தே” என்றாற்போல ஆழ்வார் திருவுள்ளமானது தனித்தனி வடிவுகொண்டு ஒவ்வொரு அவயவத்தன்னிலும் தனித்தனியே சுழிபாறப்பட்டதென்னுமிடம் இதனால் கிளங்கும். இங்கே உட்பின்னியிடு;—“மெனபரியென்பாறொருத்தன் ஒரு ஸூக்ருதமடியாக ஐம்பது வடிவுகொண்டானிறே; அவ்வளவல்லவிறே இவன் கலந்த விஷயம் பண்ண வல்லது. அவன் வ்யக்திதோறும் பரிணமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலேயாயிற்று இதுவும் அவயவங்கள் தோறும் தனித்தனி அகப்பட வல்லபடி.”

ஸௌபரி விருத்தாநதம்:—ஸௌபரி என்கிற ஒரு மாமுனிவன் கீர்த்தியிலிருந்து கொண்டு தீவர்புரியா நின்றவனில் அங்கு மீன்களெல்லாம் கூடிக்களித்து விளையாடா நின்றமைமேல் கண்ணுற்று “காமும் இப்படி குடும்ப வாழ்க்கையிற் கூடிவின்று நெற்றின்பம் நுகாந்து களிக்கவேணும்” என்று ஆவல் கொண்டு மாந்தாநா என்னும் அரசனுக்குப் பல பெண்கள் இருப்பதாக உணர்ந்து அவனிடம்சென்று தனக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்யு மீன்று வேண்ட, அரசன் இவருடைய கிழத்தனத்தையும் குரூபத்தையுங் கண்டு இசையகில் லாமல் ‘பெண் கொடுக்க முடியாதென்று எம் வாயாற் சொன்னால் முனிவர் முனிந்து சபிதது கிடக்கூடும்; பெண்களிருக்கு மிடத்திற்கு இவரை அனுப்புவோம்; இவரைக் கண்டு பெண் காமுற்றார்களாகில் கிவாஹம் செய்து கொள்ளட்டும்; இல்லையாகில் அவர்களே மறுத்து கிடட்டும்; எம் தலைபிற் பழி வேண்டா’ எனறெண்ணி முனிவரைப் பெண்களிருக்குமிட மனுப்ப முனிவர் அங்குச் செல்லும்போதே தமது தவ வலிமைமால் தீவர ஸூத்தரமான குரூபத்தை ஏன்றுகொண்டு போய் அவர்கள் முன்னே நின்றவனில் அங்கிருந்த ஐம்பது பெண்களும் ‘கானே இவரை மணத்துகொள்வேன, கானே இவரை மணத்துகொள்வேன்’ என்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு மேல்கிழந்தவாதே, முனிவர் அத்தனை பெண்களையும் மணத்து கொள்ள கிரும்பித் தமது தவவலிமைமால் ஐம்பது வடிவமெடுத்து அப்பெண்க ளனைவரையும் கிவாஹம் செய்துகொண்டு மகிழ்ந்திருந்தாரென்று புராணங்களில் இதிலாஸம்.

ஆழ்வார் திருவுள்ளம் முதலிலே செங்கனி வாயில் ஈடுபட்டதாம்; 'எங்காயி நான் உன்னோடு கூடியிருந்தாலென்ன? பிரிந்திருந்தாலென்ன? நான் உன் சரக்கன்றோ' என்று சொல்லத்தொடங்கி தழதழத்து வருகிற திருவாயிலே முத்தற முன்னம் அகப்பட்டதாயிற்று. அனந்தாம், பிரிவைப் பார்த்தித்துப் போகின்றபோது ஆதிராஜயணஸாகமாய் உபய விபூதிராதனென்று தோற்றம்படியிருக்கிற திருவயிலேகதக்கைக்கண்டு தரைப்பட்டதாயிற்று. பின்னை * இன்னொன்றறிவேன் அன்னையாழியொடும் பொன்னார்சார்க்கமுடைப வடிக்கை பின்னொன்றறிவேன் * என்று மதியவக்கவயல் திருவாயி திருச்சங்குகளினழகிலே மூண்டது. * பெருங்கேழலார் தம் பெருக்கன்மணிப்புண்டரீகம் எம்மேலொருங்கே பிறழ வைத்தார்.* (திருவித்தம்) என்னும்படி தம்மை இவ்வளவும் ஈடுபடுத்திக்கொண்டது திருக்கண்களையென்றறிந்து அந்தத் தாமரைக்கண்களுக்கு அன்பார்ஹமாயிற்று.

திங்களும் காளும் விழாவருத—சித்போதவை பசேஷாதவை மாஸோதவை மைவத்ஸ ரோதவைக்கனென்று திவ்யதேசங்களிலே ஸைபெறும் உத்வைங்களுக்கு எங்கிலிங்கிலேயே அப்படிப்பட்ட உத்வைங்கள் அங்கே குறைபற்றுச் செங்காசிற்க அங்கே வாழ்வதைவிட்டு இங்கே துயருற்றிருக்குமோ என்னெஞ்சு என்கிறான்.

"யிற்றிருத்த எங்கள் பிராணுக்கு" என்கிற சொற் சேர்த்தியழகைத் திருவுள்ளம்பற்றி நம்பின்னை யருளிச்செய்வது பாரீர்;—"இவ்விருப்பு எமக்காகக்கொண்டிருக்கிற உபகார கனுக்கு. பாதவம் சித்பமுத்தர்க்கு; வயுறும் முத்தப்ராயர்க்கு. விபவம் புண்ணியம் பண்ணினார்க்கு. இவ்விருப்பு பரபம் பண்ணின மைவாரிகளுக்காகவிறே."

என்னெஞ்சம் காணும் நிறையுமிழ்த்தது—சான் தன்னை யிழத்தேன்; தாய்மார் தேவழி மார்கள் என்னை யிழத்தார்கள்; செஞ்சு காணுகிறையுமிழ்த்தது. இப்படியெல்லாம் இழுவே யாயிருக்கிறது. (க)

இழந்தவெம்மாமைதிறத்துப்போன என்னெஞ்சினுமங்கேயொழிந்தார்*

உழந்தியியாரைக்கொண்டென்னுசாகோ? ஒதக்கடலொலிபோல * என்கும்

எழுந்தால்வேதத்தொலிநின்றேங்கு தென்திருப்பேரெயில்வீற்றிருந்த*

முழங்குசங்கக்கையன்மாயத்தாழ்த்தேன் அன்னையார்களா! என்னை யென்முனிகதே? (ச)

அன்னையார்கள்	தாய்மார்களே!,	ஒதம் கடல் ஒலி	அவையெறியும் கடலின் ஒலி
இழந்த எம் மாமை	ஏற்கெனவேயிழந்த எனதுமேனி	போல	போல
திறத்து போன	சித்ததைத் திருப்பிக் கொணர்	எங்கும் எழுந்த	எல்லாவிடத்திலும் லெளர்த்த
என் கெஞ்சினும்	வதாகப் புறப்பட்டுச் சென்ற	லை தேததது ஒலி	மாமவேத கோஷமானது
	எனது கெஞ்செனகிற பெரியா	கின்று ஒங்கு	கிரத்தாமாகக் கிளாந்து வருமிட
	ரும		மான
அங்கே ஒழிந்தார்	அத்தலைக்கே அதறுத் தீர்த்தார்,	தென் திருப்பேரெயில் வீற்றிருந்த—	
இனி	அததாய்கமான கெஞ்சைபுமிழக்	முழங்கு சங்கம	முழங்குகின்ற சங்கத்தைத்திருக்
	கப் பெற்ற பின்பு	கையன் மாயத்து	கையிலேபுடையான பெரு
உழந்து	வருகிற		மானது மாயச்செயல்களிலே
ஆரை கொண்டு	யாரைத் துணையாகக் கொண்டு	ஆழ்த்தேன்	அவளாழித்தேன்;
என் உசாரே	எந்த வாரததையைச் சொல்லித்	என்னை முனிகது	(இனி) என்னைச் சேறுவதனால்
	தரிப்பேன்	என	என்ன பலனுண்டாம்?

* * * தனது கெஞ்சு அங்கே போனதற்கு ஒரு காரணஞ் சொல்லுகிறான் முத லடியில். * கொங்கலர் தண்ணத்துழாய் முடியாணுக்கு என் மங்கையிழந்தது மாமை நி மமே* என்று ஏற்கெனவே என் தாய் வருத்திக்கிடத்தானன்றோ. இழந்த அந்த மாமை

சுன்னதுதானும் அங்கே கைபொழிந்து சின்றது. 'எம்பெருமானிடத்திலுள்ளதை எாம் கொள்
கைகொள்ளவேணுமெய்க்கு கம்பிடத்திலுள்ளதொன்றை அவன்கொள்கொள்ளுமகபாவ
தென்! இதோ என் போய் அதைக் கவர்த்த வருகிறேன் காணின்' என்று கிரவாதஞ்
செய்துபோன என்னெஞ்சு என்ன காரணமோ! அங்கே நகர்ப்புண்டது என்கிருள்.

கெஞ்சு என்ன வேண்டுமிடத்த ஸெஞ்சினார் என்று உபர்வாகக் கூறியது பகவத்
கிஷ்பத்திலே சிறுபட்ட அதிசயத்தைப் பற்ற. * அன்னஞ் செவ்வீரும்.....கண்ணன்
வைகுத்தனோடு என்னெஞ்சினாரைக் கண்டாலென்னைச்சொல்லி அவரிடை சீரின்னஞ் செவ்
வீரோ இதவே நகவென்றிசையின்களே * என்ற திருவிருத்தப் பாசாம் இங்கே நினைக்கத்
தரும்.

இழந்த மாமை சிறத்தை மீட்டுக்கொண்டு வருவதாகச் சொல்லி கெஞ்சு போயிற்று
என்கிறவிதற்கு ஒரு கருத்துச் சொல்லவேணுமே; என் சொல்லலாமென்னில்; மாமை
சிறத்தை அப்பெருமான் கவர்த்ததுபோலவே என்னெஞ்சத்தையும் கவர்த்தான்காணும்
என்பதுவே இங்குக் கருத்து.

உழந்தியாரைக்கொண்டு என் உளாகோ?—கெஞ்சு எம்மோடே யிருத்தானன்றோ
பாரோடாவது கைதபாவது பேசிப்போதுபோக்கலாம். கெஞ்சு பறிபுண்டார்க்குக் காண
சேஷபம் பண்ண கிரகண்டோ வென்கிருள். உழந்து என்றது வருத்தியென்றபடி.
சொம்பப்பட்டாலும் ஏவரோடேயாவது வார்த்தை சொல்லிப் போது போக்கலாமென்று
என் நினைப்பதுண்டு; கெஞ்சு விழந்த பின்பு இனி துக்கப்பட்டு ஆரோடேகூட எத்தைச்
சொல்லி என் காலம் போக்குவதென்கிருள். அசோகவனத்திலே பிரட்டிக்கு த்ரிஜடை
ஸாமை என்னுகிலும் சிலர் உசாத் துண்பாபினர்; கனக்காவார் இல்லத்தின் ஒருத்தருயில்
கூயே பென்கிருள். "ஆகாக்கொண்டு என்னுசாகோ" என்றவிடத்த கம்பின்னையிடு காண்
யின்;—"தேஹாத்மாபிமாசிகளான கங்காரிகளைக் கொண்டு போது போக்கலோ! ஈவரோஹி
மென்றிருக்கிற ப்ரதமேஸாசாசிகளைக்கொண்டு போது போக்கலோ! பகவததுபவத்தினே
அப்பபாரயிருக்கிற சிதபகாரிகளைக்கொண்டு போது போக்கலோ! இத்தனைப * உரிசுறை
கொண்டு போவனைக் கொண்டு போது போக்கலோ! ஆகாக்கொண்டு எத்தை
புசாவுவது?" [உரிசுறைகொண்டு—அகாத்துணியைபுமகப்படக் கொள்கொண்டு.]

தன்னுடைய காலசேஷபயிருக்கும்படிவைச் சொல்லுகிருள் ஒதக்கடலோலி பென்று
தொடங்கி. ஒதக்கினர்ந்த கடல்போலே இருதனன் வேதகோஷமானது என்கும் பாம்பா
சின்ற தென்றிருப்பேனாயின் கிற்திருத்த முழங்கு சங்கக் கையனா எம்பெருமானுடைய
கம்பித விசுநாதினிலே மீள வொண்ணாதபடி அகப்பட்டேன்; இவை இருக்கும்படியென்
என்று எப்போதும் நினைத்தருகியிருப்பதே என்னுடைய காலசேஷபம் என்னுளாயிற்று.

அனனையர்காள் என்னமுனிந்து என?—கவாதனை முனிந்தாலன்றோ ப்ரயோஜன
முன்னது; அவனுடைய மாயத்திலே ஆழ்த்தவென்னை முனிந்து ப்ரயோஜனமில்லையே. நீங்கள்
கடித்து சொல்லுஞ்சொல் என் செவியில் புருமனவிலே என் சிறகவில்கூயே பென்கை.

கல்வேத மென்றது ஸாமவேதத்தை; *வெடிதாஃ ஸாஸவெடிதாஃ—வேதாசாம் ஸாம
வேதோஸ்மி * என்று தீதையில் அப்பெருமான் தானே யருளிச்செய்தது காண்க. (ச)

முனிந்துசகடமுதைத்து மாயப்பெய்முலையுண்டுமருதீடைபோய் *

கனிந்தவிளவுக்குக்கனறேறித்த கண்ணபிரானுக்கென்பெண்ணைதோற்றேன் *

முனிந்தினியெனசெய்தீர்? அனைக்காள்! முனனியவன்வந்துவற்றிருந்த *

கனிந்தபொழில்திருப்பெரெயிற்கே காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமினே. (இ)

அன்னைமீர்கான் முனித்து சகடம் உதைத்து மாயம் பேய் முலை உண்டு	தாய்மார்தனை! கோபத்தினால் சகடாகரனை புதைத் தொழித்தவனும் வஞ்சகப் பேய்வடிவாக வந்த பூதனைவின் முலையை புண்டு அவனை முடித்தவனும்	இனி முனித்து என் செய்தீர்	இப்படியான பின்பு என்னைச் சேறவதனால் என்ன வாபம் பெறப் பார்க்கிறீர்கள்;
மருநிடை போய் கனிக்த வினவுக்கு கன்று ஏறிக்த கண்ணிரானுக்கு என் பெண்மை தோற்றேன்	இரட்டை மருதமாக்களினிடை யே தவழ்த்து சென்றவனும விளக்களியின் மீது வதனாஸு ரனை விசி யெறித்தவனுமான கண்ணிரான் விஷயத்திலே எனது பெண்மைக்குரிய அடத் தம் முதலானவற்றை தீரக் கப் பெற்றேன்;	அவன் முன்னி வந்து வீற்றிருந்த	அப்பெருமான் முற்கோலி வந்து எழுத்தருளியிருக்கருமிடமான
		கனிக்த பொழில் திரு பேரெயிற்கே	பரிபக்குவமான சோலைகளையு டைய திருப்பேரெயில் தலத் திற்கே
		என்னை காலம்பெற காட்டி மின்	என்னை காலதாமதமில்லாமல் கொண்டு போய்க் காணச் செய்யின்.

* * *—தென்திருப்பேரெயிலிலே என்னைக் கடுகக் கொண்டுசென்று சேர்ப்பதே தாய்மாரான வங்களுக்கு உற்றது என்கிறான். எம்பெருமானுடைய சில சேஷ்டிதங்களிலே நான் நடுபட்டமைபைய புனாக்கின்றான் முன்னடிகளில். அஸுரனால் ஆவேசிக்கப்பட்ட சகடத்தைத் தானே கிமிர்த்துச் சாடியதென்ன, நஞ்சு தீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்லவந்த பூதனையை முடித்ததென்ன, இரட்டை மருதமாக்களினிடையே தவழ்த்து சென்று செய்த சேஷ்டையென்ன, வதனாஸுரனைக்கொண்டு கபித்தாசுரனை முடித்ததென்ன ஆக இந்த அபநானங்களிலே நெஞ்சைச் செலுத்திப் பெண்மைபைய விழுந்த கான் உங்கள் முனிவுக்கு இலக் காகிப் பயனென்கொல்? என்கிறான். எம்பெருமான் அந்த சேஷ்டிதங்களைச் செய்தது தன்னை யிடுபடுத்திக் கொள்வதற்காகவே யென்றிருக்கிறான்.

என் பெண்மை தோற்றேன் என்றது—பெண்கள் நிற்கவேண்டிய நிலையிலே நிற்கமுடியாத படியாய்கிடட்டேன் என்றவாறு. நான் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னுமிவை நான்கும் பெண்டிர்க்கு உரிய இலக்கணமாதலால் இவை தவிரப் பெற்றேனென்கை. ப்பு தவிரப் பயிர் போகாநாகிலும் மற்ற மூன்றும் தவிர்த்தமைக்குக் குறையில்கை.

அன்னைமீர்கான்! இனி முனித்து என்செய்தீர்—இனியேன் என்னை மீட்கலாமென்றோ நீங்கள் கினைக்கின்றது? சகடமுதைத்தது முதலான அவனது திவ்ய சேஷ்டிதங்களிலே நான் நடுபடுவதற்கு முன்னம் முனித்தீர்களாகிலும் பயனுண்டாம்; இனி முனித்து பயனென்? நாங்கள் செய்யவேண்டுவது என்னென்ன; அதற்குச் சொல்லுகிறான் முன்னிடவன் வந்து வீற்றிருந்த வென்று தொடங்கி. தண்ணீர் பெருகிச்சென்ற பின் அணைகட்டப் பாராதே முத்துறமுன்னம் என்னை அத்தலத்திலே கொண்டு சேர்க்கப் பாருங்கோ என்கிறான். “அவன் முன்னிவந்து வீற்றிருந்த” என்றும், “என்னை முன்னிக் காட்டுமினே” என்றும் அந்வயிக்கலாம். “என்னைப் பெறுகைகரு அவஸர்பாதிசுனாய்க் கொண்டு அவன் முன்னடி வந்திருக்குமிடமான” என்பது முந்தின பேரஜனையில் பொருள். நான் முடிவதற்கு முன்னமே என்னைக்கொண்டு சேருங்கோனென்பது பிந்தின பேரஜனையின் பொருள் (ந)

காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமின்கள் காதல்கடல்நிகப்பெரிதால் *

நீலமுகில்வண்ணத்தேம்டெருமான் நிற்கும்முன்னேவந்தென்கைக்குமெய்தான *

ஞாலத்தவன்வந்துவீற்றிருந்த நான்மறையாளரும்வேள்விபோவா *

கோலச்சேநெற்களகவரிவீசும் கூடுபுனல்திருடபேரெயிற்கே.

(ச)

(அன்னைமீர்கான்) நீலம் முகில் வண்ண தது எம் பெரு மான்	தாய்மாராகனை! நீலமேக நிறத்தனை எம்பெரு மான்	முன்னே வந்து நிற்கும் என்கைக்கும் எம் தான்	என் கண்முன்னே வந்து நிற்ப தாக்க காண்கின்றான்; (ஆனால்) என்கைகரு எட்டாதபடி தானே தனாகவே காண்கின்றான்;
--	---	---	---

காதல் கடலின் மிக பெரிது	எனது காதலோடுவென்னிட விற காட்டினும் மிகவும் பெரி தாக வுளவது	காலம் செஞ்செந் கன் கவி வீசம்	அழகிய செஞ்செந்பயிரகன் கவி போலே அணையப் பெறததாய்
ஆவ் அவன் ஞாலதது வந்து வீற்றிருந்த	அத்தோ, அப்பெருமான் இவ்விலவுகததில் வந்து எழுந் தருளி யிருக்குமிடமாய்	கூடு புனல்	{ நீர்தத ஸம்ருத்தியையுடைய தான
கால் மறையாள ரும் வேள்வி ஒவா	என்கு வேதவசனையும் கரை கண்டகாதன் வகதிவதுவத் டானவனை நிரந்தாமக கிழத்ததுமிடமாய்	திருப்பேரொயிற்சே திருப்பேரொயிலதவத்திற்சே	
		காலம்பெற என் னை காட்டுமின் கன	{ சேவிரமாக என்னைக் கொண்டு போயக காட்டுகன்.

* * * தீழ்ப்பாட்டில் 'காலம்பெற வெண்ணைக் காட்டுமினே' என்றான். அது கேட்டவர்கள் 'எங்காய் அவர் இப்போதே பன்றோ வேட்டைக் கெழுந்தருளினது; இப் போது நீ பதறிப் பயனென்?' என்று சொல்ல, ஐயோ! எனக்கோ அபிவிவேசம் மீதுர்ந்த செவ்வா கின்றது; எனக்கு இங்குத் தரீப்பு அரிது; வினாக எதைபுஞ் சொல்லிப் போது போக்காதே இப்போதே வெண்ணைத் தென் திருப்பேரொயிலே கொண்டுபுக்கு மகா செடுங் குழைக் காதனைக் காட்டி ஸமாநாணப்படுத்துக்கோளென்கிறான். "[காலம்பெற வெண் னைக்காட்டுமின்கள்] குடிக்குப் பரிஹாசமன்றுகிலும் எனக்குப் பரிஹாசம் இதல்லதில்லை" என்பது கம்பினைவிடு. அப்பெருமானே கான் காலதாமதமின்றிக் காணும்படி செய்புங்கோ ளென்றபடி. அதற்குக் காரணம் கூறுகின்றது "காதல் கடலின் மிகப் பெரிதாய்" என்று. நீயே ஐந்தாம்பத்தில் * காதல் கடல் புனைய விளைவித்த காரமா மேனி* என்று தனது காதலைக் கடலோடொத்ததாகச் சொன்னான்; இங்குக் கடலினும் விஞ்சியதாகச் சொல்லு கின்றான்; மேலே எட்டாம்பாட்டில் * என்காதல்—மன்றினி ஞாலமுமேழ் கடலும் நீன் விசம்புக் கழியப் பெரிதாய்* என்கிறான்; முடிவில் *சூழ்த்ததனிற் பெரிய என்னவா* என்று ததவதாயத்தையும் விளக்குகிக்கொண்ட காதலென்கிறது. இப்படி கனத்தகாதலையுடைய கான் எவ்வளவு பதனது ஆறி யிருக்குப்படி வென்கிறான் போதும்.

எங்காய் கடலின் மிகப்பெரிதாக வளர்வின்ற காதலை ஒருவாறு அடக்கி அளவு படுத்த வேண்டியோ? எங்கள் சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கேட்டு எக்கனோடே ஒழுக வேண்டியோ? என்று தாய்மாரும் தோழிமாரும் சொல்ல, 'நீலமுதில் வண்ணத் தெம்பெரு மான் முன்னே வந்து நிற்கும்' என்கிறான். அழகிய வடிவைக்கொண்டு அவன்முன்னே வந்து நிற்க, காதல வளருகைக்கு வழியுண்டாயிருந்ததே யல்லது அளவு படுகைகரு வழி யுண்டோ? அவன் முன்னேவந்து கின்றவனுதிக் கான் காதலைபடக்கி உங்கள் வார்த்தையைக் கேட்க மாட்டேனா? என்கிறான்.

எங்காய் நீலமுதில் வண்ணத்தெம்பெருமான் உன் முன்னே வந்து கின்றானுதிக் அள வது கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அவன் பின்னே நீ போகவாமே, 'காலம் பெற வெண்ணைக் காட்டுமின்கள்' என்று சொல்லுவதென்? என்று தாய் தோழியர் கேட்க, 'என் கைகளும் எய்தான்' என்கிறான். உருவெளிப்பாடேயல்லது வேறொன்றில்லையே; வார்த்தை சொல்லு தல் அனைத்தவ செய்பாணமேயன்ற, என் கைக்கும் எட்டுகிறினை; ஆகையாலே சொல்லு கிறேனென்றான். எவகே கொண்டுபோய்க் காட்டச் சொல்லுகிறுபென்ன, அதற்குப் பின்னடிக்களாலே விடை கூறுகின்றான். வெறும உருவெளிப்பாடன்றியே கண்ணாலே கண் டதுபவிக்களாம் திருப்பதியிலே போகப் பார்த்தே நென்கிறான்.

அவன் ஞாலதது வந்து வீற்றிருந்த—செடுத்தாஞ் சென்று காலவேண்டாதே பாம பதத்துச் செவ்வமெல்லாம் இவகே தோற்றும்படி வந்து வீற்றிருக்குமிடமன்றோ தென் திருப்பேரை. அவ்வளவேயோ? நான்மறையாளரும் வேள்வி ஒவா—வேத வித்துக்களான

பரமபாகவதர்களின் ஸமாராதனமும் கிரந்தாமாகச் செல்லுமிடமன்றோ. இவையொன்று மில்லையாகிலும் திவ்யதேசத்தின் சிவவளமும் கீர்வளமுமே கண்ணாக்கண்டு கொண்டிருக்கப் போதுமெயென்கிறான் சுற்றடியால். (க)

பேரெயில்குழுகடல்தேன்னிலங்கை செற்றாரான்வந்துவீற்றிருந்த *

பேரெயிறகேபுக்கென்னெஞ்சம்காடிப் போத்துவரவேவரும்காணமாட்டேன் *

ஆரையினியிங்குடையம் தோழி என்னெஞ்சம்க வவல்லாருமில்லை *

ஆரையினிக்கொண்டென்சாதிக்கின்றது? என்னெஞ்சம்கண்டதுவேகண்டேனே. (ய)

பேர் எயில் குழுகடல்	பெரிய மதில்களாலே குழப்பட்ட	இனி இவரு	} இனி இங்கிலையையில் யாரைத் துணையாக வுடையோம்? (என்ன விட்டுப்போன) எனது செஞ்சை அழைத்துத் தரவல்லாருமில்லை, செஞ்சம் உதவாதே நீயும் தளராதபின்பு
தென் இலங்கை	தென்னிலங்காபுரியை	யாரை உடையம்	
செறற, பிரான	நீருக்கி யொழிந்த	என்னெஞ்சம்	} யாரை துணைகொண்டு என்ன பிரயோஜனம் ஸாதிகததக்க தாபிருக்கின்றது? (ஒன்று மில்லையே) (ஆனகயாயிலே.)
வசது வீற்றிருந்த	எம்பெருமான்	உவ வல்லாரும்	
பேர் எயிற்கே என செஞ்சம் புக்கு நாடி	வசது எழுந்தருளியிருக்குமிடமான	இனி	} என் சாதிக்கின்
		ஆவா கொண்டு	
பேர் து எங்கும் வர காணமாட்டேன்	திருப்பேரெயில் தவதிறகே எனது செஞ்சானது புக்கு அவனைத்தேடி மீண்டும் ஒரிடத்திற்கும் வரக் காணேன்.	என் செஞ்சம் கண்டதுவ	} எனது செஞ்ச கண்ட விஷயத் தைச் சொன்னும் கடைப்பிடித் தேன்.
தோழி	வாராய் தோழி.	கண்டேன்	

*** நங்காய் உனக்கு அவன் பக்கமுள்ள ஆசாபாசம் அளவுகடந்திருந்தாலும் அவனே பெழுந்தருளுமளவும் இங்கேயிருக்கப் பார்ப்தமேயல்லது அங்குச் செல்லுங்கை யுத்த மன்றென்று தோழி சொல்ல, அதற்கு விடையிறக்கிறது இப்பாசாய். இராவணனைக் கொன்ற கிழியலகையியோடே தென்திருப்பேரையிலே பெழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பைக் கண்ட செஞ்ச இன்னமும் மீண்டு வராதது; எனக்கு இங்கொரு துணையுமில்லை. துணையான எனது செஞ்சை அழைக்கவல்லாருமில்லை; இங்கு ஆணாக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தம் ஸாதிப்பது? இனி என்னெஞ்சு பேரய்ச் சோத்த தேசத்திலேயே நானும் பேரய்ச் சேருவதே தகுதியென்கிறானாயிற்று.

சட்டு பூ ஸூக்தி காண்மின்;—“சுதஹம் வசது உதவிஷ்டாதி லக்ஷணே ந ம தா ம தீ டு என்ற பெருமாளைப் போலே இப்பிராட்டியா என்னெஞ்சு தரிக்கைக்கு விரகு பார்த்துத் திருப்பேரையிலே புக்காப்போலே நானும் அங்கே புருமததனை யென்கிறான்” என்று. இராமபிரான் பதினொன்றாயிரம் திவ்யவிஷ்டியிலே பெழுந்தருளியிருந்து பிறகு சிதயவிஷ்டியேறச் செல்ல சினைதது முன்னம இவையபெருமாளைப் பரித்து பின்னம் தம்பி போனவழியே நானும் போகிறேனென்று உடனே புருமதருளினதாக உததா பூரிசாயணத்திலுள்ள கதை இங்கே அதுணத்தேயம்.

தேன்னிலங்கை செற்றாரான் வசது வீற்றிருந்த என்றது—பெருமான கிரோதினைப் பண்ணின விடாய் இங்கேவந்தா; அவருடைய விடாய்க்கேட * வததாஸம் வரிஷஷ்ணமே” என்றப்போலே அந்தத்து உபசாரங்கள் செய்ய என்னெஞ்சு எற்கெனவே பேரயிறறென்ற படியாய். இரண்டாமடிக்கு ராபின்னைபருளிச் செய்யுமது பாரி;—“மீன யொண்ணாத வங்கையிலே புக்க திருவடியும் மீன்மீவந்தான்; அணிததான இவ்விலே புக்க செஞ்ச மீண்டு வரக் காண்கிறிலேன. செஞ்சக்கூட வராத சின்பு அவன் வாராபை சொல்ல வேண்டா கிறே.” சிந்தனை நான் மீட்டுகக்கொணர்கிறேன் காண்கின் என்று சொல்லிப்போன செஞ்ச

எனது மீண்டு வரவிலை பென்றது தம திருவுன்னதின் ப்ரகண்டாதிசயம் சொன்னபடி.

எப்பெருமானுக்குத் தாதலிட வேண்டியதுபோக, தமது கொஞ்சக்கே தாதலிட வேண்டும்படியான விஷமையுண்டு ஆழவார்க்கு; திருவிருத்தத்தின் * அன்னஞ் செவ்வீரு மன்கிறபாட்டினை * எனனெஞ்சினுளை கண்டாணெண்ணைச்சொல்லி ...இதுவே நக வனநிசையினகளை * என்று கொஞ்சக் குறித்தது தாதலிட்ட படியமுண்டே; அங்கனே ஸ்ப்போதா தாதலிடப்பாரதது * ஆனாரீனியங்குடையம் தோழி * இக்காதி பணிததபடி.

தாது செவ்வா கிடத்தது கொஞ்ச இவரு மீண்டுவந்தாலும், அப்பெருமானும் இங்கு வந்து சேராதாலும், இங்கே வாதிக்கக்கூடிய பயன் எனகொல்! மாணாடாகவேனுமே; இவரு வெறுக்கையாடனறே கிடக்கிறது என்கொன் னறறடியின முற்பகுதியினும். ஆகவே கொஞ்ச போனவழியே மாணா போகப் பார்க்கிறேனென்ற தங்ககட்டினுளாயிற்று. (எ)

கண்டதுவேகொண்டெல்லாநும்கடிக் கார்க்கடல்வண்ணனோடென்றிறத்துக்

கொண்டு * அலாதுறநிறறதுமுதலாக் கொண்டவெனகாதலுணர்க்கில்தோழி *

மண்டிணிஞாலமுமேற்கடலும் நீளவீசம்பும்கழிய்ப்பெரிதால் *

தேண்டி னாகுந்தவன்வீற்றிருத்த தேனதிருப்பேரேலோவனசென்றே.

(அ)

கண்டதுவே கொண்டு	வெளியில் மாணாகடியுடைய பன்ன மேனி நிதம மததவ முதலிய வந்தறமே கொண்டு	எழ கடலும்	(அதைக்குறது) உபத வாகரம் கனும்
எவ்வாறும்	தாய்மா னாய்மா ஆயிவ எவ்வா றும்	நீள விகமபும	இதெவ்வாவற்றாகும் இடம் கொஞ்சரும் மறவாகாசமான ஆகாசமும் ஆயு இத்தனைக் கும்
கடிக்	ஒன்று சொல்லு	கழிய	அவருருபட்டதாய்
கார்க்கடல்வண்ண	கருங்கடல் வண்ணனை எம்	பெரிது ஆய்	பெருதநிராசினதது, (ஆனபின்பு)
பேரடி என திர	பெருமாளுகை உணககம்	தென திரை	தெனிரை அலகனாலே குழப பட்டு
தது கொண்டி	சொல்லா புண்டானதாகக் கொண்டு	தவன் வீற்றிருத்த	அப்பெருமன் வீற்றிருக்கும் மான்
அலா தாநிறாது	பரி தாந்நதவே மதவாக	தென் திரு பேர்	தென் திருப்பேரைப் பதியை
முதல ஆ கொண்	இடக்கொண்ட	எலிய	(எனது தாபம் திருப்படி)
என் காதல் உணர்க்	எனது காதலைப் பாகாநிட்டை	சென்ற சேவன	சென்ற சேக்கடவேன்.
கில்	செல்லிவப்பாகாது		
தோழி	தோழி		
...என காதல் எப்படியுமே தென்பாது மண் திணி ஞாலமும் மண் செறித புழியும்			

* * * — மாணா பது கொணவந்த பெருவாக எனக்கு வளந்துகொவதுகின்ற காத லானது வகவிலைக்கதனைப் பபளிச்சித்தது செவ்வாகின்றது; ஆனபின்பு அவனிக்குகிற திருப்பேரை வே சென் னகத திருக்க டே னென்கொள்

கண்டதுவே கொண்டி என ததது அப்பெருமானை நான கண்ணவே கண்ட பாததித னையே கொண்டு எனது பொருள் தோன்றக்கூடுபாதுதாய் அதவனது பொருள்; வெளி யில் காணுமா என்செயலகனையே கொண்டு எனது பொருள். அகாவது எனனெஞ்சினுள்ளே ஓடுகின்ற ஆனசப்பெருகதை அவருக்காணமுடியாதே, என வாயாற செவ்வாகிற நில வாததைக்கனையும் தொழுவது அழுவதான சிப்படிக்கையானறே இவவுலகா காண்பது; என் மேனி மெலிந்திருப்பதையும் இவர்கள் காணக்கூடும். ஆக இவர்கள் காணுமிவவளவையே கொண்டு எனவவாது. இந்த பாதபகை பாகாத நிமித்தங்களாலே அப்பெருமானுக்கும்

எனக்கும் சேர்த்தியுண்டானதாகக் கூற உரைப் பழிதாற்றுகின்றார்களே, இப்பழி தாற்றாதவே கிறீரோக என்காதல் வளரத் தொடங்கிற்று; அங்கனம் வளர்ந்த காதலானது ஞானமும் கடனும் விசம்பும் ஆகிய இவைபெயர்நாம் ஏகதேசமென்னும்படி வளர்ந்திட்டது; இப்படிப்பட்ட பரிசைக் கொண்டு நான் வந்தனே ஆறியிருக்கும்படி; தென்திருப்பேரையில் சென்று சேர்த்தே காதல் நீ அனுபவித்ததுக் கனிப்பேனென்றதாயிற்று.

கீழே (5-3-4) * ஊரவர் கவ்வையெருகிட்டு என்ற பாகாதின் உரையாம், இங்கே ரோக்கிக் கொள்வது. (அ)

சேர்வன்சென்றென்னுடைத்தோழிமீர்காள்! அன்னையர்காளென்னைத்தேற்றவேண்டா *
நீர்களுரைக்கின்றதென்னிதற்கு? நெஞ்சம்நிறைவுமெனக்கிங்கிலீயு *
கார்வண்ணன்கார்க்கடல்நூலுமுண்ட கண்ணபிரான்வந்துவீற்றிருந்த. *
ஏர்வளவொண்கழனிப்பழனத் தென்திருப்பேரேயின்மாநகரே. (ஆ)

என்னுடைத்தோழி மீர்காள் அன்னையர்காள் என்னை தேற்ற வேண்டா	எனக்கு ஹிதஞ் சொல்லுகின்ற தோழிமாராகனே! அப்படிப்பட்ட தாயமாராகனே! (எல்லா கடனத்) என்னைத் தேற் றவதில் நீங்கள் முயல வேண்டா.	கார் கடல் நூலம் உண்ட கண்ணபிரான் வந்து வீற்றிருந்த எர வளம் ஒண கழனி பழனம் தென் திரு பேர் யில் மா கார் சென்ற சேரவேன்	கருங்கடல் குமுத்த ஹததை (பாசையகொன்னாதபடி) அமு செய்தவனுமான நீர்க்குத்தண்பகலான் நிதய ஸகிநி பண்ணியிருக்கு மிடமாய் எரினுடைய மிகுதியை யுடைத் தாய அழகிய கழனிகளையும் நீர்நிலை களையுமுடைத்தான தென் திருப்பேரேயின்மென்நிற திருப்பதியை சென்ற சேரகடவேன்.
இதற்கு நீரான உரைக்கின் றது என் எனக்கு நெஞ்சம் நிறைவும் இவரு இவலை கார் வண்ணன்	எனது இந்த நிலைமைக்கு நீங்கள் சொல்ககடியவாராத தை என்ன இருக்கிறது? எனது நெஞ்சம் அடக்கம் முத விய குணங்களும் இவ்விலை யன்றோ, (ஆதலால்) நீவண்ணனும்		

* * *—கீழே தென்திருப்பேரேயின் சென்ற சேரவேனென்று கூறின தலைநிலைய ரோக்கித் தோழிமாரும் தாயமாரும் 'இங்கனே பதறவேணுமோ? அப்பெருமாளே சடக் கென இங்கு எழுந்தருள்வன் காண்; நீ புறப்பட்டுச் செல்லுக்க தானும் யுத்தமனது' எனது சொல்ல, அதற்கு 'நீங்கள் என்னை பெ'ன்றாய் தேறறவேண்டா; போகக்கரு நீங்கள் சொல்லுகிற கிரோதமென்? போனால் என்ன கிரோதம் கிறீயும்?' என்று இவன் சொல்ல, 'உன்னுடைய தைர்ப சாதர்யாதிகளாகுப் போராத' எனது அவர்கள் சொல்ல, அவனுடைய மெனந்தாய மெனசில்ல காரணயாதி குணங்களாலே என்னுடைய தைர்ப சாதர்யாதிகள அபஹரிக்கப்பட்டுப் போயின காதலால் உங்கள் வார்த்தை கேட்கும் நிலைமையின் நாளில்லை; என்னோடு கலகைக்காக அகன் வந்தெழுந்தருளியிருக்கி தென்திருப்பேரையே சென்று சேர்வேன் கான்யின் என்கிறான்.

கீழே 'சேர்வன் சென்ற' என்றாகையே இங்கு மீண்டும் அதுபாஷித்திருக்கையாலே தோழிமாரும் தாயமாரும் அகாத ஆரோக்கிகைக கூறினனா புலப்படும். என்னுடைத் தோழி மீர்காள் அன்னையர்காள் என்றது-சேஷித்ததச் சொல்லுகிறபடி. நீங்கள் எனக்குத் தோழிமாராக வும் தாயமாராகவும் வாய்த்தது அழகிகாபிருத்தது, இதுவே நீங்கள் எனக்கு ப்ரியமும் ஹிதமும் பார்ப்பது! என்று சேஷிக்கிறபடி. என்னைத் தேற்றவேண்டா என்னையாலே அவர்கள் இவனைத் தேற்றினது தெரிகின்றது; 'அம்மா! நீ இங்கனம் பதறலாகாத, வருந்த லாகாத, அவன்தானே சடக்கென வருவான்காண்; வந்தபோது னேகிக்கப்பட்டமென் றிருப்பதன்றோ தருதி' என்றிங்கனே பல சொல்லித் தேற்றினார்கள் போலும்; இங்கனே

தேற்றதல் வேண்டா வெங்குளாபிற்ற. காளு நிண்ணிப அப்பவகாபமுடையவன்; என்
திறத்தில் அறியலிகளான உங்களது பேசை பயன்படாதென்றவாறு.

இதற்கு கீர்களுணக்கின்றதேன்? என்னுடைய சினைம உங்கட்குத் தெரியாமலில்லை; எப்படிப்பட்ட சினைமக்கு எப்படிப்பட்டவார்த்தை சொல்லவேண்டுமென்பதுங்கூட அறிவாத நீங்கள் அந்தோ! என் சொல்லுகிறீர்கள்? என்கிறான். நீங்கள் சொல்லுமதைக் கேட்பதற்கு கெஞ்ச வேணுமே; மனனைஹகாமினாரதவாக்கு நீங்கள் பேசி என்ன பயன்? எனனெஞ்ச எங்கே புக்கதோ அங்கே போய்ச் சொல்லுங்கேளென்கிறான்.

அம்மா! நெஞ்ச இயக்கத்தைப் பெச்சுகுறே, கொஞ்சினையாகித் துத்த வார்த்தை தாலும்
நீ சொல்லமுடியாததன்றே; எங்களைக் கண்டித்து நீ இவையே பவவார்த்தைகள் சொல்லும்போ
தைக்கு நெஞ்ச உடனிருந்துதானே யாகவேண்டும் என்ற அவர்கள் சொல்ல நிறைவு எனக்
கிலலை என்கிறான். அடக்கம் குடியேயிறதென்கை. உங்களைப் பேசுவதற்குரிய நெஞ்ச
வேறு; உங்கள் பேச்சைக் கேட்பதற்குரிய நெஞ்ச வேறு பேசுகைக்குரிய நெஞ்ச இருத்
தாலும் உங்கள் பேச்சைக் கேட்குகைக்குரிய நெஞ்ச இங்கு காண்மினென்கிறான் என்றத்
கொள்க.

செஞ்சுப் சிறையும் பேரனகிடம் சேர்த்துவிடது பின்னடிகளில். தார்வண்ணன் என் பதற்கு உம்பிவகையிடு; “தரம்மார் தோழமாய்னவாகன வாரத்தை கேளாதபடியாய் வடிவு படைத்தவன்” எனது. அப்பெருமானது திருபேணி சிறத்தில் நான் அடுபட்டவனாதலால் உங்கள் பேசுக கேட்கமாட்டேனென்றவாறு. வெறும வடிகழுகு மாததிரமேயல்ல; ஆபத்த வகதாச உகிதது கிடுகுகன் என்கிறது தார்க்குடல் ஸாலமுண்ட என்பதனால்.

இப்படிப் பட்ட எப்பெருமான் தன் பெருமைபெயர்வாய் தேற்றவந்து எழுந்தருளி
 சிறுக்குமிடமான நீர் சிலவளம் மிகக் திருப்பேரெயிலாதே மாகரசினே சென்ற சேர்வேனத்
 தனை; உலகன் தடைகரு மீளாட்டேன, அவையிறும் சிற்கமாட்டேன் வனமுனையிற்று (அ)

கதாபுரம் காடும்ப் பறவையே தேர்வேன காணெனக்கில்லை யெனதோழி மீதாள்! "

சுக்ரமணிகேடுமாடகீடு செனதிருடபெரேயிலவீற்றிடுகத் "

மகாநெடுஞ்சுழைக்காதலிமாயன் துறறுவனையனறும்புகதுறற *

நிகரிலாபத்திலவண்ணனாகேயான என்னெஞ்சம்கவாங்கதெனையுழியானே.

(2)

உண்மையான நிலைமைகள் என்ன இருக்கின்றன
 இவற்றை மனம் கொண்டு } இவற்றை கவனமாகப் பார்த்து உண்மை
 மட்டும் } மட்டும் ஒன்றாக மட்டும்

புனைபதிருப

சீடு வதன் திருப்பேடு பல்விறுந்த மாபன	ம் கடுதகாலம் உசை சமதான் தென் திருப்பேணரபதம் எரததருளிசுககனது உசசாமகன கொந்ததகநோ புனைபதிரு
---	---

பாரதியதேவம்: கருத்தெதிராவது

தாற்றுவினா உசியோதகன முதலிய துற
[பொருளை]

தொழிலாயுடைய ஸ்காலர்ஸ்தலை
[தாமஸ்]

சீதா துல் முகம் } பூபதத காண்பித் திருவரை
வண்ணம் காண்பு }

உதவிப் பரமன்	}	திருவொழியைப் புடைப்பதுமான
மகாநெடுமருதனாக		மகாநெடுமருதன் பெருமான
கடவுள்		

என் (கருஞ்செய்) } - என் (கருஞ்செய்) அபநாதி, தனக்
 கவாகது } [கொண்டு
 என் (கருஞ்செய்) } எதனைக் கவாகதுதான்
 (அவன் என்னென்னவாகது
 கவாகதுதான் இன்று கேள்வி)
 (அவன் என்)

நகரமும் காடும } கரையகளிலும் காடுகளிலும் மத
பறவும் தோ } றமுள்ள விடங்களிலும் (நாளை
வேளை } சென்று, ஆராயக்கடவீவன்.

எனக்கு சி. ஸா } தலைநிலைக்க வடிவமு
பு.உ. } 1960.

***—சென்ற சேர்வேன், சென்ற சேர்வேனென்று பலகாலஞ் சொன்ன பாக்ருச நாயகியை கோக்கி 'அம்மா தீபே சென்ற சேர்ந்தையாகின் ஊரும் காடும் மற்ற மெல்லாரும் உன்னைப் பழி சொல்லாரோ' என்று தோழிமார் சொல்ல, 'அப்படி பழி சொல்லுவாராயன்றோ நான் கேடுகிறத' என்று இவள் சொல்ல, 'பழி சொன்னால் உனக்கு வறுமை வாகாதோ?' என்று பின்னையும் தோழிமார் கேட்க, அவனுடைய அழகினாலும் ஆச்சர்ய திவ்ய சேஷ்டிதங்களாலும் என்னுடைய நெஞ்சம் வஜ்ஜையும் அபஹரிக்கப்பட்டு எத்தனையோ காலமாயிற்றே, ஆதலால் இனித் தென்றிருப்பேனாயிலே நானே போகத்தடை யென்? என்கிறான்.

நகரமும் காடும் பிறவும் தேர்வேன்—என்பதற்கு காரம் முத்திரை விடக்கூடாது சென்ற எம்பெருமானைத் தேடுவேன் என்று பொருள்படவுங் கூடும்; அதாவது பொருள். "படை" லிட்டிலும் நாட்டிலும் பத்தராதிகளிலும் பழி சொல்லுவாராத் தேடுவேன்" என்பது முரு வர்களின் கிபாக்கிபானம். எம்பெருமானை நான் தேடுகிறேனெனவேன், பழி சொல்லுவா னாயே தேடுகிறேனென்கிறான். அதாவதென்னென்ன; பழிசொல்லுகிறவர்கள் அவனை யும் இவனையும் சேர்த்தன்றோ பழி சொல்லுவது; அதுதானே இவளுக்குப் பாமோத்தேச்யமெ ன்று காட்டினபடி. அவனோடு எனக்குச் சேர்த்திவிட்டியேயாகிலும் பழிசொல்லுவாருடைய கருத்தாலேயாகிலும் சேர்த்தி கோக்கின்றதே, அதுவேயெனக்கு உவப்பு என்கிறான் போதும்.

பழிக்கு அஞ்சவேண்டியிருக்க, பழி சொல்லுவாராத் தேடுகிறேனென்கிறதின ல்த ரீதவருணத்திற்குப் பொருத்தமோ வென்ன, நானெனக்கில்லை யென்கிறான்.

அப்படியா? இந்த நிலைமை எப்போது முதற்கொண்டு? என்றாகள்; அதற்கு கிடை யளிக்கிறான் மேல் மூன்றடிகளால். மகரநெடுங் குழைக்காத னென்று இத்தலத்தெய்யெரு மான் திருநாமம். மகராயத கர்ணபாஸா என்று வடமொழி வழக்கு. இங்கே ஒரு சிறிய ஆராய்ச்சி; மகரநெடுங்குழைக்காதன் என்று ஆழ்வாருளிச் செய்கதனால் அத்திருநாமம் வழங்கலாயிற்று? அல்லது, ஏற்கெனவே வழங்காதிருந்த திருநாமத்தை ஆழ்வார் எடுத்த லுளாத்தாரா? என்று சிலா கேட்பதுண்டு. இரண்டுபடியும் சம்பாவிதமேயென்பர் பெர் யோர். இந்த விசயம் இத்தலத்தெய்யெருமான் நிறத்திலே மாத்நீயம் செய்வதன்று. பிற றும் பலதலத் தெம்பெருமான்களின் திருநாமங்களும் அருளிச் செயலிலுள்ளபடியே வழங்க வுருகின்றன. எம்பெருமான் திருநாமங்கள் மாத்நீயமன்று; திருமோகூரில் தாடகத்தைத் தாளதாமனையென்றும், வானமாமலையில் தாடகத்தைச் சேறறுத் தாமனையென்றும், அவ்வி டத்துச் சோலைபொன்னறப் தேனமாய் பொழிலென்றும், திருக்குட லுதலில புஷ்கரிணியைப் பொற்றாமரை யென்றும், திருக்குறந்தருடியில் புஷ்கரிணியைக் காண்டமாடு பொய்கையென றும்.....இங்கனையுள்ள பல வழக்குக்கள்தான் இந்த ஆராய்ச்சி வக்கும். ஆழ்வார் திரு வாக்குகளை மூலமாகக்கொண்டே இவ்வழக்குக்கள் தோன்றின வேண்டலாம்.

"தூற்றுவாராயன்று மங்குதூற்ற" என்ற செற்றசேர்த்தியை கோக்கி இவரு கம்பியினை பருளிச் செய்வது பாரீர்—"தூர்வேதநா திரை வெல்ல எண்ணினுற்போலே" என்னெஞ்சை அபஹரிக்கைக்கு எத்தனை காலமெண்ணினாலே?" (க0)

ஊழ்தோறுழியருவும்பேரும் செய்கையும்வேறவன்வையம்காக்கும் *
ஆழிநீர்வண்ணனைடச்சுதனை அணிஞ்ஞகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன *
கேழிலந்தாதியோரா பிரத்தூள்ளிவை திருப்பேரெயில்மேயடத்தும் *
ஆழியங்கையனையேததவல்லாரவர் அடிமைத்திறத்தாழியாரே. (கக)

ஆழி ஆழி தோறு	கல்பங்கன் தோறும்	கேழ் இல்	ஒப்பில்லாத
பேரும் உருவும்	காமம் ரூபம் வியாபாரம் ஆகிய	அத்தாதி ஓர்	அத்தாதித் தொடையான
செய்கையும்	இவற்றை	ஆயிரதனன்	ஆயிரத்தினுள்ளும்
வேறவன்	வேருகவுடையனாய்க்கொண்டு	திருப்பேரெயில்	தென் திருப்பேரைப்பதி லிஷய
வையம் காக்கும்	உலகங்களைக் காத்தருள்பவனாய்	மேய இவை பத்	மான இப்பதிகத்தைக்கொண்டு
ஆழி நீர் வன்	கடல்வண்ணனாய்	தும்	
ணனை		ஆழி அம்மையனை	கையுட திருவாழியுமான எம்
அச்சதனை	அடியார்களை ஒருகாலும் காழவ	ஏத்த வல்லார்	பெருமானைத் துதிக்கவல்லவர்
	விடாதவனான பெருமானைக்	அவர்	கள்
	குறித்து		
அணி குருகர் சட	கம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த	அடிமை நிறத்து	நித்ய கைங்கர்யத்திலே
கோபன் சொன்ன		ஆழியார்	ஆழந்தவராவார்.

* * *—இததிருவாய்மொழி கற்பார்க்கு பகவத் ஸகலகர்பத்தினே அவகாஹனம் பரிக்குமென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். எம்பெருமானுக்கு ஸ்வத: காமம் ரூபம் ஒன்றுமில்லையாயினும் ஆச்சரிதர்க்காக அவற்றைப் பரிக்காஹிப்பதுண்டே; அங்ஙனம் பரிக்காஹிப்பதுதான் ஓவ்வொரு புகத்தினே ஒவ்வொரு வகையாயிருக்கும். புகத்தோறும் ஆச்சரிதரகடினத்துக் கீடான ரூபமே சேஷகடகளை வெவ்வேறேயுடையனாய்க் கொண்டு ஜகத்தரகடிக்குமவனான ஆழிநீர்வண்ணனை பச்சதனைப் பற்றி ஆழ்வாரானிச் செய்த ஒப்பில்லாத ஆயிரத்தினன் இவை பத்தைபுகக் கொண்டு ஸர்வேச்வரனைத் துதிக்க வண்ணவர்கள் நித்ய கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தில் அபிஷித்தராவர்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

விபாக்கிபானங்க ளெல்லாவற்றையும் னன்றி நோக்குமிடத்து மூன்றாமடியில் “மேய பத்தால்” என்கிற பாடம் சிறக்குமென்று தோன்றுகிறது. “அடிமைத் நிறத்து ஆழியாரே” என்பதற்கு இரண்டு வகையான பொருள் கூறுவர்; ஆழியார்—ஆழந்தவர்கள். (அங்ஙனம்) திருவாழியாழ்வாரைப் போன்றவர்கள். * கருதமிடம் பொருது—கைவந்த சக்கரத்தன் * என்கிறபடியே திருவாழியாழ்வான் எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றுமிடமெங்குஞ் சென்று பணிசெய்து வருமா போலே விடுத்த திசைக்கருமத்திருத்தமவர்கள் என்றபடி. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். கம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.
வடக்குததிருவிதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஏழாம்பத்து—நான்காம் திருவாய்மொழி ஆழியெழு.

உரையவதூரிகை: கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வாருடைய பதறறம் அளவுகடங் திருந்தது. * மண்திணி ஞாலமுமேழ்கடலும் நீள் கிசரபுக் கழியப் பெரிதாகத் தாங்கொண்டகாதலை வெளியிட்டு, இப்படி கரைபுரண்ட காதலையுடைய என் இங்கேயிருக்கவில்லென், தென திருப்பேரையில் சென்று சேர்வேனத்தனையென்று சொல்ல, தோழிமார் தாய்மார் முத லானார் இது ஸ்வரூபஹானியென்று சொல்லித் தடுத்தவளவிலும் கேட்கமாட்டாதவராய்ப் பதறியே நின்றாராழ்வார்.

தரிசிகாமாவதாரத்திற்கு முந்தியதான் வாமாவதாரம் முடிந்தொண்டே திருவாழி
யாடி, வான் காரியஞ் செய்த வசுதருனென்பதும் இங்கு அறிபதக்கது. அது எனென
னில்; வாமன மூர்த்தியின வடிவம்கூறும் மழுதீச் சொல்லாலும் மனமகிழாத மலராபனி
அவடி. மண்ணைக்கொடுக்க யதநித்தவனவிலே, அவனுடைய ஆசாரியனான சுக்கிரன் எம்பெ
ருமானது வடிவையும வாத வகையையும் பேச்சையும் எனற்பாராதது இவன ஸர்வேச்வான்,
தேவகாரியம் செய்மு பொருட்டு உன் செல்வத்தை பெல்லாம் பறத்துப்போக வந்தான்;
ஆகையால் கீஇவனுக்கு அன்றம் தாதகரது' என்ற தானததைத்தடுக்க, அவன் அந்த ஆதரி
யாமவ தானாவர்த்தது தததம் செய்யப்புக, இஃபாததிததின் (திருக்காசிரியின்) தவாரத்திலே
அந்த சுக்கிரன் புருதது கொண்டு தீததம் விழுவொட்டாமல் தடுக்க, ஸ்ரீ விஷ்ணு தவாரம்
சேதிப்பவன போல, தன்னுடைய தூககையினித்த தாப்ப பனிகாத்தின் துனிபால் அவ
னது கண்ணைக் குத்திக் கலக்க, அவனும கண் கெட்டு அகரு தினதம் வெளிப்பட பின்பு
மாவலிவிளிடத்தில் கீதேறதும் பெற்றனெனப்பது வாலாது. இக்கதையை யருளிச் செய்யா
கின்ற பெரிபாழ்வா * மிக்க பெரும புகழ் மாவலி வேனவியல் தக்கதிதனதென்று தானம
விலக்கிய சுக்கிரன் கண்ணைத் துருமபால் கின்றப சக்கராகையன் * என்றருளிச் செய்திருத
தலாவ [அதாவது, துருமபாற கின்றப சக்கர என்ற சொல்வாற்றறவான்] * கருதமிடம்
பொருது-கைக்கின்ற சககாததன் * என்றபடியே திருமால் கிருப்பிய இடங்களில் கிரும்பின்
வடிவங் கொண்டு செல்லுந் தன்மை; னுடைய திருச்சக்காமே பதிதாததின் வடிவத்தடன்
நின்ற சுக்கிரன் கண்ணைக் கலக்கியதாக ஆகிரிபர் சிவவழிப்பதுண்டு. அஃது இங்கு அறி
பத்தக்கது.

எட்டு ஸ்ரீ கவித்தி;—“(ஆழியெழு.) இவன் வளர்த்தருளுகைக்குக் கணிசித்தப்படியைக் கண்டு, தனிவாக வொண்ணாதென்ற பபப்பட்டுத் திருவாய்மொழிவான் ஒரு கைபிலேயேறி னார்.”

சங்கும் வில்லுமொழி—தங்களுக்குள்ளே தலைவனான வொருவன் எழுந்த காரியஞ் செய்தால் மற்ற அநுசார்கன் வானாகிருக்க வொண்ணாமோ? அவர்களுமெழுந்த காரியஞ் செய்பதேருமன்றோ; ஆகவே திருவாய்மொழிபெழுந்தது கண்டு சங்கும் வில்லுமொழிந்தன. இங்கே, * இடங்கை வலம்புரி சின்றுர்ப்ப, எரிகான்றடங்காசொடுங்கு கிதததாழி, கிடங்காதுர் தீரை பரவணமேல் தோன்றல் திசையனப்பான், பூவாடி சிமிர்த்த போது, * என்ற பூதத்தாழ்வார் பாசாரமும் அநுணந்தேயம். எக்கிரன் கண்ணைத் தருமபாற் கிளரியும் மண்ணுமுகிபை வானிற் சுழற்றியும் இப்படி அம்பெருமான் வெற்றி பெற்றது உகைக்கலை பளக்கப்பெற்றது. னத்தோஷமிருதியினால் திருச்சங்காழ்வான் இடத்திருக்கையிலிருந்துகொண்டு பகைவர் அஞ்சி எடுங்கும்படி பெருமுழுக்கஞ் செய்தான். திருவாய்மொழிவான் வலத்திருக்கையிலிருந்து கொண்டு சத்துருக்கள் மண்ணுண்ணும்படி பெருஞ்சுடர் கிட்டு ஐவரிததான்— என்று நார்பிரியம்.

திசைவாய்மொழி—திசைகள் தோறும் அநுகவருடைப ‘வாய்மொழி’ பென்கிற மங்க ளாசாலைதவகி கிளர்த்ததாயிற்று. இங்கே எட்டு ஸ்ரீ கவித்தி காண்மின்;—“அவனுக்கு என் வருகிறதோ வென்றுபிற்று திவ்யாயுதங்கள் கிளருகிறது; அவை தனக்கு என வருகிறதோ வென்று * வடிவார் சோதிவலத்தறையுஞ் சுடாழியும் பல்லாண்டு, படைபோர்புக்கு முழங்குமப் பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு * என்னு நிற்பர்களிறே. * கிண்கயில் வேல் போற்றி * என்று வேல் தனக்கும் பரிப வேண்டியிருக்குமிதே.” என்று.

தண்டும் வாளுமொழி—பஞ்சாயுதங்களினுடையவும் எழுச்சியைச் சொல்ல நினைத்த ஆழ்வார் முன்னம் ‘ஆழியெழுச் சங்கும் வில்லுமொழி’ என்று முன்ன ஆயுதங்களின் எழுச்சியைச் சொல்லி இப்போது மற்றைய விண்டாயுதங்களின் எழுச்சியைச் சொல்லுகிறார். இடையில் “திசைவாய்மொழி” என்றதனால் அந்த திவ்யாயுதங்களுக்கும் மங்களாசாசனம் பண்ணுவாருளென்று சொன்னதாயிற்று.

அண்டம் மோழை யெழு—தாழ்வின்றி வளர்த்தபடியாலே அண்டகபாலம் பிளந்து ஆவாண ஐயம் குமிழி கிளம்புபடியாக உளறபடி. தண்ணுடைப வளர்ச்சிக்கு அண்டாந்த ராளம் இடம் தோமைமாலே கிப்பி அண்டபித்தி பிளந்து ஆவாண ஐயம் என்னே வந்து புரும்படியாக வெண்கை.

முடி பாதமொழி—திருமுடியும் திருவடிகளும் ஒரு சேர எழு என்று இதனால் வளர்கதா ளின சுடக்கு சொன்னபடி. ஐழியெழு—ஆனாய்ப்பாக்குதியான மஹாபலி அறங்கிரித்திருந்த கொடிய காலம் தொலைத்து கல்லடிககாலம் தோன்ற என்றபடி. ஐழி என்பது பொதவாகக் காலததைச் சொல்லுமதானாலும் இங்கு பாகாணம் கோக்கி கிலையணகாலமென்று பொருள்படுப். ஆககிலையணகாலம், அப்பன் உலகங் கொண்டவரே—மஹோபகாரகண னர்வேச்வான் உலகத்தை அளந்து கொண்டபடி பென்னே! என்று எடுபடுகிறார். ... (க)

ஆறுமலைக்கு எதிர்த்தோடுமொலி * அஃ
வூறுகலாய் மலைதேய்க்குமொலி * கடல்
மாறுசுழன்று அழைக்கின்றவொலி * அப்பன்
சாறுபட அமுதங்கொண்டகான்றே.

அப்பன் சாறு பட	வாணேசுவரன் { (தேவர்களுக்கு) மஹோத்ஸவ முண்டாம்படியாக	அரவு ஊற கலாய்	{ வாணுகி யென்கிற பாம்பினு டம்பைச் சுற்றி
அமுதம் கொண்ட கான்று	{ (கடல் கடைகது) அமுதம் கொண்ட காலத்திலே,	மலை தேய்க்கும் ஒலி	{ மந்தர மலையிலே தேய்க்கிற ஒலியும்
ஆறு	{ (கடலிலே சென்று சேருவதற் காக வகது கொண்டிருத்த) ஆறுகளானவை	கடல் மாற சுழன்று	{ கடலானது இடம் வலமாக மாறிச் சுழன்று
மலைக்கு எதிர்த்து ஒலி ஒலி	{ தமகன் பிறப்பிடமான மலைகளை யே கோக்கித் திருமயி யோடு கிற ஒலியும்,	அழைக்கின்ற ஒலி	{ கோஷிக்கிற கோஷமும் உண்டாயின.

* * *—கடல் கடைத்தபடியின்ப பதுவந்திதது நடுபடுகிறார். தர்வாணமுனிவனுடைய சாபத்தினால் தேவர்களினுடைய செல்வம் யாவும் ஒழிப, அசுர் வந்த பொருது அமாலை வெல்ல, பின்பு இவரின் தேவர்களோடு திருமாயிச் சாணமடைந்த அப்பிரான் அபயமளித்த கட்டளைபிட்டபடி அசுர்க்களையும் தூண்டுகொண்டு மந்தரமலையை மந்தரக காட்டி வானகி பென்னும் மகாராகத்தைக் கடைக்கவிருத்தப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடைத்ததாகப் புராண வரலாறு அறிக.

மஹா நதிகளெல்லாம் மலைகளினின்ற பெருகிக் கடலிலே வந்துச் சேருமே; அப்படி சேருவதற்காக ஆறுகள் புறப்பட்டு வந்துகொண்டிருத்தனவாம். கடைகிறபோது மலைகளிற் காட்டின் கடல் உயருகையாலே ஆறுகள் எதிரெல்லாம் கோத்து மலைகளை கோக்கியே திரும்பியோடுகிற வேளையிலிவசுணமாயிருத்ததென்ற முதலடியாற் சொல்லுகிறது. இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீகலக்தி;—‘கடலிலே மந்தரத்தை ஈட்டவாதே கடல் கொத்தனித்த சுற்றியம் போய்த தாழ்ந்து கொடுத்தது; நீரானது தாழ்ந்த கிடத்தே ஓடக்கடவதிறே. ஆறுகளானவை மலையைக் குறித்தது எதிரிட்டோடுகிற போதை தவறியானது இவர்க்குச் செவிப்படுகிறபடி. இவர்க்குக் காலநாயத்தினுமுள்ள தெவ்வம் தெரியும்படியிறே அவன் வெளிச் சிறப்பித்தது.’

அரவூறு கலாய் மலை தேய்க்கு மொலி—‘ஊற’ என்ற பாம்பினுடம்புக்குப் பெயர்; வடமொழியில் (வொம்) என்பது போல. வாணுகியினுடைய உடலைச் சுற்றிக் கடைகிற போதுண்டான சாசுவென்கிற தவனியும். கடல்மாறு சுழன்றழைக்கின்ற வொலி—மந்தர மலை திரிந்து வருகிறபோது கடல் இடமும் வலமுமாக எதிராகச் சுழன்று தன்னிலே பெதிர்த்து கோஷிக்கிற கோஷமும். இவை பெப்போது உண்டாயின வென்னில்;

சாறுபட அப்பன் அமுதம் கொண்ட கான்று—தேவர்களுக்கு மஹோத்ஸவமுண்டாம்படியாக என்னப்பன் கடலைக் கடைகது அமுதம் கொண்ட காலத்திலே. சாறு—உதனமும் ஸாமரம். சாறுபட—தீர்கோதார்படியென்று ஆகுபாய். (உ)

நானறிலவேழமணனும் தானத்தவே * பின்னும்
நானறிலவேழமலை தானத்தவே * பின்னும்
நானறிலவேழகடல் தானத்தவே * அப்பன்
ஊன்றியிடந்து எயிற்றில்கொண்டகாளே.

(ங)

அப்பன்	ஸர்வேசுவரன்	ஏழ் மலை	ஸப்த ருவாசலங்களும்
ஊன்றி இடத்து	(பிரளயங்கடையான பூமியைக்)	கான்றில	சலியாதவையாகி
எயிற்றில் கொண்	குத்தியிடத்தெடுத்த எயிற்றின்	தானத்த	தங்கள் ஸ்தானத்திலேயே
ட காள்	மேலே கொண்டகாலத்தில்		யிருத்தன;
ஏழ் மண்ணும்	ஏழு நீவுகளான பூமி பேதங்க	பின்னும்	மேலும்,
	கானவை	ஏழ் கடல்	ஸப்த ஸாகரங்களும்
கான்றில	ஈழவாதவையாய்	கான்றில	உடைகதொழுகாதவையாய்
தானத்த	தங்கள் ஸ்தானத்திலேயே யிருத்	தானத்த	தங்கள் ஸ்தானத்திலேயே
	தன;		யிருத்தன;
பின்னும்	மேலும்	ஏ	ஆச்சரியம்!

* * *—மஹாவாஹ மூர்த்திபாகி நிலத்தை யிடத்தெடுத்த வாலாற்றை யநுஸந்திக் கிருளிப்பாட்டில், ஈகாதத்தில் கிடந்த பூமியை என்னப்பன் திருவெயிற்றினுலே இடத்தெடுத்தருளின போது ஸப்தத்வீபங்களும் ஸப்த ருவபர்வதங்களும் ஸப்த ஸாகரங்களும் தம் தம் ஸ்தானங்களிலே நிச்சலமாயிருக்கும்படி பெடுத்தருளினான், இந்நென்ன ஆச்சரியம்! என்கிறார். ஒரு வ்யாபாரத்தாலே செய்ததாயிராமன் ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ஆச்சரியமாகச் செய்த வித்தனைப்பென்று கூடுபடுகிறபடி. இங்கே கூட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்பின்;—“இவன் பெரிய வானைத் தொழிசைச் செய்பா கிற்கச் செய்தேயும் முன்பு போலே ஒரு குறைபற உண்பாரு டுப்பாராய்ச் செல்லுகிறபடி. ஆதாமானவன் கூட கிற்கையாலே இவற்றுக்கு ஒரு குறை வாராதே.”

முன் ஒரு காலத்தில் பூமியைப் பரபாகச் சுருட்டி பெடுத்துக் கொண்டு கடலின் மூழ் கிப்போன ஹிரண்யாக்ஷனென்னுமகானை திருமால் மஹாவாஹமாகத் திருவவதரித்துக் கொண்டு பூமியைக் கோட்டாற்குத்தியெடுத்திக் கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளி னான் என்பது வாலாஹவதா வாலாறு. அந்தக் கோலாஹஸ்ததில், ஸப்த த்வீபருபமான பூமி பேதங்களும் ருவாசலங்களும் ஏழ்கடல்களும் ஒரு மாதுபாடடைவாதே நிச்சலமாகி ஸ்வஸ்வ ஸ்தானங்களிலே யிருத்தன வென்பது இங்கு ஆச்சரியம். (௩)

காளுமொழி நிலரீருமொழி * விண்ணும்
கோளுமொழி எரிகாலுமொழி * மலை
தாளுமொழிச் சுடர்தாணுமொழி * அப்பன்
ஊளியொழி உலகமுண்டவானே.

(௪)

நான் எழவும்	காலவ்யவஸ்கை பேருமபடியாக	மலை தான எழவும்	மலைகள அடிபெயராத ப்பாக
நிலம் நீ எழவும்	நிலமும் நீரும் நிலைகுலைந்து	சுடர்தாணும எழ	ககந்திரம முதலிய சுடர்ப்
	போகவும்		பொருள்கள் நிலைகுலைபவும்
விண்ணும் கொ	ஆகாசமும் க்ரஹங்களும் நிலை	அப்பன்	ஸர்வேசுவரன்
ளும எழ	குணை நு போகவும்	ஊளி எழ உலகம்	ஆரவாரமுண்டாய்ப்படி உலகம்
எரி காலும் எழ	கெருப்பும் காதறும் நிலைகுலைகது	உடை ஊண்	கீதா உடைருளின் உணவு
	[போகவும்]	ஏ	என்ன ஆச்சரியம்!

* * *—மஹாப்ரளயத்தினை அகித்தபடிவை இட்பாட்டில் அருளிச் செய்கிறார். கலை பென்றும் கால்கடபென்றும் முதலூர்த்தமென்றும் காழிகைபென்றும் வாமமென்றும் இர வென்றும் பகலென்றும் சொல்லுகிற காலப்பகுப்புகள் ஒன்றுமின்றியே காலவ்யவஸ்கை நிலைகுலைந்து போகப்பட்டதாம் பிரளயத்தில்; அது சொல்லுகிறது காளுமொழி என்று. கால லிபத்தினைக்குக் காரணம் ஆதித்யனுடைய கதிரேயபாதலால் பிரளயத்தில் அவ்வாதித்தியன் இலனாகவே காலவ்யவச்சேதங்களும் இல்லையாயினவென்க. இங்கே கூட்டு ஸ்ரீஸூக்தி

கான்மின்;—“ஆண்டென்றும் மாணமென்றும் காணென்றும் கலை பென்றும் காஷ்ட பென்றும் சொத்துநெய்யெய்வம் ஆதிப்பதுகடைய மததாநதிபாசை வருநெய்யிறே; வயுவ தெட்டகனான ஆதிதயன் உள்ளே புககாந் வதவெட்டிதமான இகையும் போயித்தனைநிறே.”

நிலம் கீழும் வீண்ணும் கோளும் எளிகளும் மலைகடர் தானுமெழ ப்ருதிவி முதலான பஞ்ச பூதங்களும் கைகருவாசலங்களும் காஷ்டா ஜ்யோதிஸ்ஸுங்களும் ஆகிய இகையெய்வம் உள்ளேபுக உண்டருளிளுனென்கிறத.

மலைதானுமெழ என்ற கிடத்த ‘மலையும் தாளும்’ என்ற பொருளன்ற; மலைகளா ளுளைய தானோடே (அடியோடே) பறித்த உள்ளே புக என்றபடி. வேர்க்குருத்தோடே பூறிய வென்க.

ஊளியெழ—ஊளி பென்ற ஓசைக்குப்பெயர்; கீழ்ச்சொன்னவற்றையெய்வம் உறிஞ்சியுண்டிறபோது ஓசையுண்டாகுமே; அது சொன்னபடி. இனி, ஊளி பென்ற பசிக் கும் பேருண்டு; அப்பொருளை முக்யமாகக் கொண்டார் பக்ஷியாபிஷாக்கார்; “பசித்துண்டா ளென்து நோன்றும்படியாக” என்பது உரை. (ச)

ஊனுடைமல்லா ததர்ந்தவொலி * மன்னர்
ஆனுடைச்சேனை நடுங்குமொலி * விண்ணுள்
ஊனுடைத்தேவர் வெளிப்பட்டவொலி * அப்பன்
காணுடைப்பாரதம் கையறைபேழ்தே. (ஊ)

அப்பன்	ஆர்ரித பகஷபாநியான கண்ண பிரான்	ஆன் உடை	வீரபுருஷர்களை புடைத்தான
		சேனை	சேனைகளானவை
காணுடை பாரதம்	ஆசனியமான பாரதபுத்ததத்தை	கடங்கும் ஒலி	கடங்குநிற சத்தமும்
கையறைபேழ்து	அணிவருத்தபோது,	விண்ணுள்	விண்ணுலகத்திலே
ஊன் உடைமல்	வலியை பூட்டும் உணவுகளைத்	என் உடை தே	மதிப்பாக எண்ணப்பட்ட
லர் ததர்ந்த ஒலி	கொண்ட பெருமிகுக்கான	கர்	தேவர்கள்
	மலவர்கள் (தவசதவபத்தம்	வெளிப்பட்ட	(புத்த விஞ்ஞாதம் காண்கைச்
	பண்ணி) கெரித்துவிழுநிற	ஒலி	கா) வெளிப்பட்ட ஓசையும்
	ஓசையும்		ஆயின
ஊனா	அரகாகளினுடைய *		

“—கண்ணபிரான் பாரதப்போர் தீர்வதறித்தருளின சதினைப்பேசுகிருரிப்பாட் டின். மலவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பொருது கெரித்த விழுந்த கோசை அப்போது வலி தாயிருந்தது. வீரபுருஷர்கள் கிறைந்த ராஜசேனைகளானவை “க்ருஷ்ணன் ஸாநிபாய் திற் கிருன்” என்று கேட்டவாறே ரூடக் குழப்பிக் கூப்பிட்ட வெளி யிருத்திருந்தது. விண்ண வர்கள் இந்த புத்தத்தின் அதிசயம் காண்கைக்காக வெளிப்பட்டு நின்று ஸ்தோதாயம் பண்ணு கிற முழுக்கம் கிஞ்சியிருந்தது. ஆக இத்தகைய கோஷங்கள் நிரம்பப்பெற்றத உடந்தது பாரதப்போர் என்றதாயிற்று.

மல்லர்—ஆயுதமொன்றும் கையில்ின்றியே உடனோடு உடல் கெரியப்பொருபவர் மலவர் எனப்படுவர். புத்தத்திற்கென்றே அவர்கட்கு அதிகப்படியான உணவுகளைவிட்டு வளர்ப்பர்களாதலால் ‘ஊனுடை’ என்று கிறப்படைமொழி கொடுக்கப்பட்டது.

ஆனுடைச்சேனை=பிஷ்மர் த்ரோணர் என்னும்படியான மஹாபுருஷர்களைத் தலைவ ராகக் கொண்ட சேனையாதலால் ஆனுடைச்சேனைபென்றது. கண்ணபிரான் புத்தத்தின்

ஒரு காரியமும் செய்யாமற்போனதும் அவன் பாண்டவ பகட்பாதிபாபிருக்கின்றனென்று கேட்டவரே அந்த சேனைபடங்களும் கடுங்கும்படியாயிற்று. ஏனுடைத்தேவர் என்றது * ஸாஸ்திரமாலாபிவெஷ்டா: * என்பது முதலான பல தேவ வாக்விபங்களிலே ஒரு கோவை யாக எண்ணப்பட்ட தேவர்கள் என்றபடி. காணுடைப்பாரதம்—கிரும்பிக்காணவேண்டும் படியான ஆசையை கிளைக்கவல்ல பாரதப்போர் என்பது கருத்து. கையறை போழ்து—தொடங்கின காலத்தில் என்பது தேர்ந்த பொருள். “கையுமணியும் கருத்து அங்கோடித் கோடுகைப் படைபொருத்தி நீங்களின்னபடி செய்யக்கடவிகோள் நாங்களின்னபடி செய்யக்கடவோமென்று கை தட்டிவிட்டபோது” என்பது கடு. (ரு)

போழ்துமெலிந்த புன்செக்கரில் * வான்திசை

குழுமெழுத்து உதிர்ப்புனலா * மலை

கீழ்துயிளந்த சிங்கமொத்ததால் * அப்பன்

ஆழ்துயர்செய்து அகரைக்கொல்லுமாறே.

(சு)

போழ்து மெலிந்த புன் செக்கரில் வான் திசை குழும் எழுத்து உதிரும் புனல ஆ அப்பன்	போதுபோனவாரே செக்கர் வானமிடுகிறவனவிலே ஆகாசமும் திருக்களும் குழகெய்யி ரத்தவெள்ளமாய்படி ஆசரித பகட்பாதியான காலிம்ம மூர்த்தியாய்	அகரை கொல் லும் ஆற	இரணியாகாரினைக் கொன்ற விதமானது
ஆழ் துயர் செய்து	அளவிடத்த துன்பத்தை வினை த்த	மலைபோது பிளந்த சிங்க ஒத்ததும்	ஒரு மலைமையக் கீழேயிட்ட அதன் மேலேயிருந்து அம் மலைமையக் கீண்ட சிங்கம் போன்றிருத்தது.
		ஆல்	ஆசரியம்

* * * —ப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்காக இரணியனை வதைக்கும் போதுண்டான அதிசயத் தைக் கூறுவதிப்பாட்டு. தேவா மனிதர் முதலிய எவ்வுயிர்களாலும் பகலிலும் இரலிலும் வானத்திலும் பூமியிலும் கிட்டின் அகந்திலும் புறத்திலும் நனக்கு மாணமுண்டாகாதபடி வரம்பெற்றவன் இரணியன். இவன் தேவர் முதலிய பாவாக்கும் பல பல கொடுமைகளைப் பண்ணி அனைவரும் தன்னைவே கடுவுளாக வணங்கும்படி செய்து வருவையில், அவன் மக ன்ன ப்ரஹ்மாதாழ்வான் இளமை தொடங்கி மஹா விஷ்ணு பகதனுய்த் தந்தையின் கட்ட னைப்படி முதலில் அவன் பெயரைச் சொல்லிக் கங்கி கறகாமல் காரையணநாமம் சொல்லி வரவே கடுக்கோபம் கொண்ட இரணியன் ப்ரஹ்மாதனைத் தன் வழிப்படுத்துவதற்குப் பல வாறு முயன்றும் அங்ஙனம் வழிபடாதவனைக் கொல்வதற்கு என்ன வுபாயஞ் செய்தும அவன் பகவானுடைய அதுகாஹ பலத்தினால் ஒரு கேடுமின்றியிருக்க, ஒரு நாள் சாயங்கா லத்திலே அந்த ஹிரண்யன் தன் புத்தியை கோக்கி 'நீ சொல்லும் காரணனெனபான எங்கே யுளன்? காட்டு என்ன; * தூணிதுமுளன், துருப்பிதுமுளன், எவருமுளன்' என்று அக்குபா னன் உறுதியாய்ச் சொல்ல, உடனே இரணியன் இக்கு உளனெனவென்று சொல்லி எதிரில் நின்ற தூணைப் புடைக்க உடனே அதிலிருந்து திருமால் மதுஷ்யஸுபமும் சிங்கவடிவியும் கலாத நாகசிக மூர்த்தியாய்த் தோன்றி இரணியனைப் பிடித்து வசுதபடியில் தன மடியீது வைத் துக்கொண்டு தன் திருக்கையில் நகைகளால் அவன் மார்பைப் பிளந்து அழித்திட்டு ப்ரஹ் மாதனுக்கு அஞன் செய்தானென்ற வாவாறு அறிக.

போழ்துபோய்ச் செக்கர் வானமிடுகிறவனவிலே [இரணியனது வாதத்தில் அகப்படாத ஸந்தயாகாலத்திலே] பன்னங்கண்டவிடமெங்கும் வெள்ளம் பாக்குமாபோலே ஆகாசமும் திசைகளும் கிரம்ப ரக்த வெள்ளம் கொழித்துப் பரம்பும்படி, ஒரு மலைமையக் கீழேயிட்டக்

கொண்டு மேனேயிருத்த அத்தை ஒரு மலை பினக்கின்றதோ வென்னளம்படி. கிபரபரித்தபடி. பென்னே! என்று கிபக்கிருர்.

கீழ்து—கிழித்த என்றமாம். *நற்றடியில் 'அகாரா' என்பது பாடமன்று அகாரா என்றே பாடம். தொகுத்தல் கிராம். அகாரா பென்றபடி. (க)

மாறுகிறத்து இரைக்கும்சாங்கள் * இன
ஔறுபிணம் மலைபோல்புரள * கடல்
சூறுமதேது உதிர்ப்புனலா * அப்பன்
கீறுட இலங்கைசெற்றகேரே. (எ)

அப்பன் இலங்கை கீறு பட செற்ற கோ மாறு கிபரத்து இரைக்கும் சாங் கள்	மலையியான ஸ்ரீராமபிரான் வகாபுரி பஸ்மமாம்படி தவம் ஸம் பண்ணின கோததி (என்கனே பிருத்ததெனரும்) எதிரெதிராக கிறைகைப்படடி சுத்திசிற சாக்கனானே	இனம் துற பிணம் மலைபோல் புரள கடல் உதிரும் புனல் ஆ ஆறு மதேது	இனமினமாய் துற துற ராகடிப்பிணக்களானவை மலை மலையாகப் புரண்டுகிழையும் கடலானது சுத்த கௌசத்தாலே கிரம்பி ஆறுகளிலே எதிர்த்தோறும் படியாகவுமிருத்தது.
--	---	---	---

* * *—இலங்கையைப் பாழ்படுத்தின கிராம் கிபத்த கூறப்படுகிறது இங்கு. ஔயாதே அம்புகளைப் பெருகிகையாலே அம்புகளானவை ஒன்றோடொன்ற நாக்கி அந்நாடு வெழுத்த வெளிக் கிசைத்திருந்தது. அக்கர் பிணக்களானவை துற துற இனமினமாக மலைபோலே புரண்டு கிழிந்தன. கடல் எதிரெதிராகத்தாலே கிரம்பி ஆறுகளிலே வாவெ திர்க்க கின்றது.

பிரட்டி *கதிரெனெனவ ஒன்கெய் ஸ்ரீராமபிரான் மலைய * என்று சொன்ன படியே சுடுகாடாபிற்தென்றிருர் இலங்கை கீறுட வென்ற. ... (ச)

கோசரித்தான் கொடிக்கோழிகொண்டான் * பின்னும்
கோசரித்தான் எரியுமனலோன் * பின்னும்
கோசரித்தான் முக்கண்மூர்த்திகண்டார் * அப்பன்
கோசரிவாணன் திண்டேகள்கொண்டவனறே. (அ)

அப்பன் கோ சரி வானன் திண்டோன கொ ண்ட அன்று கோழி கொடி கொண்டான் கோ சரித்தான்	மலையியான கண்ணபிரான் முதலுசாட்டியோடின பாண [கூரணுடைப திண்ணிய தோள்களைத் துணித் து வெண்திசொண்ட அக்கா வததிலே யயிலக் கொடியாகக் கொண்ட ஸுடரமணியன் எதிர் கிலவாமல் சாயகதுபோ னார்.]	பின்னும் வரியும் அன லோன் கோ சரித்தான் பின்னும் முக்கண் மூர்த்தி கோ சரித்தான் கண்டார்.	அதற்குமேலே இவ்விததக்கொண்டிருத்த அக்கி யும் எதிர்கிலவாமல் சரித்தான், அதற்குமேத ம் முக்கண்ணான கிபிரானும் அப்படியே முதலிட்டப் போ னார் மயர்.
--	---	--	---

* * *—பாணஸூயுத்த கிணங்குத்தாத்தம் கூறுவதிப்பாட்டு. பரிசுக்கார்த்தியின் கந்ததியிற் பிறந்த பாணஸூயுடைப பெண்ணாகிய உகை பென்பவன் ஒரு கான் ஒரு புருஷனோடு நான் கூடியிருத்ததாகக் கணக்கண்டு அனிடத்தின் கிருத்த ஆகை பறையவனாய் த. 8—16.

தன் உயிர்த்தோழியான சித்ரவேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து அவள் மூலமாய் அந்தப் புருஷன் க்ருஷ்ணனுடைய பெளத்தினும் பாதயம்மனது புதநிஹமாகிய அகிருத்தனென்று அறிந்துகொண்டு 'அவனைப்பெறுதற்கு உபாயம் செய்யவேண்டுப்' என்று அததோழியை வேண்டி, அவள் தன் யோகவித்தை மஹிமையினால் தவாரகைக்குச் சென்று அகிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தப் புதநிலே விட, உஷை அவனோடு போகக்களை அதுபவித்துவா, இச்செய்தியைக் காவலாளராலறந்த அந்தப்பாணன் தன் சேனையுடன் அகிருத்தனை யெதிர்த்து மாலையினால் பொருது நாகாஸ்திரத்தினால் கட்டிப்போட்டிருக்க, துவாரகையிலே அகிருத்தனைக்காணாமல் பாதவர்களெல்லாரும் கவனகீழ்நின்ற போது, நாத முனிவனால் நடந்த வரலாறு சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான் பெரிய திருவடிபை நினைத்தருளி, உடனே வந்துநின்ற அக்கருடாழ்வானது தோள்மேலேறிக்கொண்டு பலரான் முதலானோடுகூடப் பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்திற்கெழுந்தருளுபேர்தே அப்பட்டணத்தின் சமீபத்தில் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த சிவபிரானது பிரமத கணக்கள் எதிர்த்துவா, அவர்களை வெல்லாம் அழித்து, பின்பு சிவபெருமானால் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வாதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளுமுள்ளதாய் வந்து பாணனைக் காப்பாற்றப்போருட்டு யுத்தஞ்செய்ய, தானும் ஒரு ஜ்வாததை யுண்டாக்கி அதன் சக்தியினாலே அதனை தூதநிவிட்டபின்பு, சிவபிரானது அதுசார்களாய்ப் பாணனானது கோட்டையைச் சூழ்த்துகொண்டு காததிருந்த அக்கி தேவர் ஐவரும் தன்னோடெதிர்த்துவா, அவர்களுயும் காசஞ் செய்து பாணனானோடு போர்செய்யத்தொடங்க, அவனுக்குப் பக்கபலமாக சிவபெருமானும் ஸுப்ரம்மன்யன் முதலான பரிவாக்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போரிட, கண்ணன் தான் ஜ்ஞப்பனாஸ்தாததைப் பிரயோகித்துச் சிவன் ஒன்றும் செய்யாது கோட்டாவி விட்டுக் கொண்டு சோலடைந்தபோதும் படி செய்து ஸுப்ரம்மன்யனை, மகணபதிடையும உக்காக்களால் ஒறுத்து விட்டி, பின்னர் அநேகமாயிரம் கூர்பர்க்கு ஸயானமான தனது சக்காயத்ததை யெடுத்ததப்பிரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிர்த்தோள்களையும் தானாதானையாய் உதிப்போழுக அறுதது அஹுயிஸையும் சிதைப்பதாக கிருச்சகையில் பாய்சிவன் அருகில் வந்து வணங்கிப் பலவாறு பிரார்த்தித்ததனால் அவவாணனை நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் விட்டருளிப் பின்பு அவன் தனனைக் கொழுது அகிருத்தனைக்கு உஷையச் சிறப்பாக மணப்பிரிவிக்க அதன்பின் பீண்டியந்தனன் என்பது பாணனாரபக கிருகதார்த்தம்.

கோடிக்கொழீகொண்டான்— கோழியென்று பழிதுகருப பெயர். மயூரதவஜ்ஜன ஸுப்ரஹ்மன்யன் முதலற முன்னம் பங்கப்பட்டானென்கிறார். [பின்னும் எரியுமனலோன் நேர்ச்சிந்தான்] ௪௦—“அவனவனிலே காற்பகதொன்பது அகவிசனம் பெரிய கிளர்த்தியோடே பெரிந்து தோற்றிற்று; அவனைக்கொல்லப் பிணவிட்டவன்.”

பரிவாக்களெல்லாம் பங்கப்பட்டொழுகத பின்பு தலைவனுமொதலாதானென்கிறது மூன்றாமடி. (அ)

அன்றுமண்ணீரோகால் லின்மலைமுதல் *
அன்றுசுடர் தூண்டுபிறவும் * பின்னும்
அன்று மழையுயிர்தேவும்மற்றும் * அப்பன்
அன்றுமுதல் உலகம்செய்ததுமே. (க)

அப்பன்
முதல

ஸவாமியான சரவேசுவரன்
முத்துமழனன்

உலகம் செய்ததும உலகங்களைப் படைத்ததாய்
அன்று தாதுவொருகணத்திலொய்

மண சீரளி கால வினா	பஞ்ச புதுகனையும்	பின்னம்	அதற்குமேலே
மலை முதல செய்ததும்	மலைகள் முதலானவதையும படைத்ததும்	மறை உயிர்	மேகவகனையும் மறைஞ்ஞல் பிழைக்கும் உயிர்
அன்று	அதக் கூண்டதிலேயாம்;	தேவம்	[கனையும் மறைஞ்சூக கடவாகனான தேவா
உடர் இரண்டு	சுதந்திர ஸ்பாடன ஆயுத நீர் ஈடு சடாமப்பாறனகனையும்	மதறம்	[கனையும் மதறமுள்ள திரயக் ஸதாவரம்
பிறவும	மதறமுள்ள கனத்தாந் தெய்வம் பதாரத்தவகனையும்	செய்ததும்	[கனையும் உடைரகனையும்
அன்று	அதக் கூண்டதிலேயாம்	அன்று	அதக் கூண்டதிலே,

***— இப்பாட்டின கருத்தை இரண்டு வகையாக பிரித்துப்பார்க்க பிரவாகசரி
பார்க்க. ஆதிசூரியனையச் சொல்லுகிறதாக ஒரு பிரவாகம். கீழே பாஞ்ஞானனை
வென்றி கொண்ட விருத்தராதம் சொல்லியிருப்பதாலும் மேற்பாட்டின கருத்தாக
சரித மொன்று சொல்லியிருப்பதாலும் இப்பாட்டையும் கீழ்ப்பாட்டோடே சேஷமாக
பாஞ்ஞானனைப் சொன்னவகையினவன்று தான் இதற்கு உண்டாயிற்றென்று ஆழ்வா
ரருளிச் செய்கிறார் என்பதாக மதறேரு பிரவாகம். இந்த பிரவாகத்தின்படி 'அன்று'
என்று இப்பாட்டின் அடிதோறும் வருவது வரண்கள் வென்ற வகையதிலே என்ற பொரு
ளிலாம். ஆதல ஸ்ரீஷ்டியைச் சொல்லுகிறதாக பிரவாகத்திற் புகுந்ததில் அன்றே என்றது
'எல்லா ஸ்ரீஷ்டியையும் ஏக கூண்டதிலேயே' என்றபடி. "காமஸ்ரீஷ்டியன்று; யுகபத்
ஸ்ரீஷ்டியென்ற கருத்து" என்பது பன்னிரவாகம். (க)

மேய்கிற பசுக்களானவை புனதும் உயிழாதே அசையிடுகக்கொண்டு கீழே புகவும்,
மேய்கிற பசுக்களானவை புனதும் உயிழாதே அசையிடுகக்கொண்டு கீழே புகவும்,
மேய்கிற பசுக்களானவை புனதும் உயிழாதே அசையிடுகக்கொண்டு கீழே புகவும்,
மேய்கிற பசுக்களானவை புனதும் உயிழாதே அசையிடுகக்கொண்டு கீழே புகவும்,
மேய்கிற பசுக்களானவை புனதும் உயிழாதே அசையிடுகக்கொண்டு கீழே புகவும்.

மேய்கிற பசுக்களானவை	புனதும் உயிழாதே	அசையிடுகக்கொண்டு	கீழே புகவும்
மேய்கிற பசுக்களானவை	புனதும் உயிழாதே	அசையிடுகக்கொண்டு	கீழே புகவும்
மேய்கிற பசுக்களானவை	புனதும் உயிழாதே	அசையிடுகக்கொண்டு	கீழே புகவும்
மேய்கிற பசுக்களானவை	புனதும் உயிழாதே	அசையிடுகக்கொண்டு	கீழே புகவும்
மேய்கிற பசுக்களானவை	புனதும் உயிழாதே	அசையிடுகக்கொண்டு	கீழே புகவும்

*** இந்நவா பபாடியில் ஆப கள் வடக்கப்படி திருவாய்மொழிக்குகொண்டு சாரத்த
சேற முதலியவற்றையடக்கதும் கண்ணிர்தான் அவநிந்தானாகரு இர கொட்டாமல்
கோவாததன் கீழே திருவாய்மொழி தானே ஒரு தெவதாய் கொண்டு அவற்றை
முற்றும் அழகு செய்து, மேலு இருந்த பசுக்களையெல்லாம் மேய்க்குகள் ஏவி எழுந்த
விடாமதைப் பெயர்க்க, கண்ணிர்தான் அக கோவாததன்களைக் குடையாகத் தூக்கிக்
கோக்களையும் கோவலையையும் காததானென்றவாறு பாவித்தம் அப்போதைய
கிலைமையை இப்பாட்டின அதுபவகிதா.

மேய்கிற பசுக்களானவை புனதும் உயிழாதே அசையிடுகக்கொண்டு கீழே புகவும்,
மேய்கிற பசுக்களானவை புனதும் உயிழாதே அசையிடுகக்கொண்டு கீழே புகவும்,
மேய்கிற பசுக்களானவை புனதும் உயிழாதே அசையிடுகக்கொண்டு கீழே புகவும்,
மேய்கிற பசுக்களானவை புனதும் உயிழாதே அசையிடுகக்கொண்டு கீழே புகவும்,
மேய்கிற பசுக்களானவை புனதும் உயிழாதே அசையிடுகக்கொண்டு கீழே புகவும்.

விழவும், சுனைகள் வாயளவும் கிறைந்த நீரைப் பெரிய கோஷத்தோடு சொரியவும், திருவாய்ப்பாடி படக்கலும் அங்கே பொடுக்கவும் அப்பன தீமழை காத்துக் குன்றமெடுத்தானென்றதாயிற்று. ... (க0)

குன்றமெடுத்தியான் அடியாரோடும் *
ஒன்றிநின்ற சடகோபனுரைசெயல் *
கன்றிபுனைந்த ஓராயிரத்தாளிவை *
வேன்றிதரும்பததும் மேலிக்கற்பார்ககே. (கக)

குன்றம் எடுத்த பிரான்	} கோவாததன மலையை யெடுத்த கண்ணிராணுடைய அடியாரானோடு கூட ஒருமைப்பட்டிராநின்ற கம்மாழ்வாருடைய அருளிச்செயலாய்	ஆயிரத்தாளிவை	} ஆரத்திறுனளே கலம் மிக்க தான தித்திருவாய்மொழி தனலா விருமங்க கற்குமவர் [கருக்கு பலகைகடான விஜயததையுள் [கொடுக்கும்,
அடியாரோடும்		சுனரி புனைந்த	
ஒன்றி நின்ற		இவை பததும்	
சடகோபன்		மேலி கற்பார்கக	
உரை செயல்		வேன்றி தரும்	

* * *—எமபெருமானுடைய விசய பரம்பரைகளைத் தொடுத்த இததிருவாய்மொழியை முதலவலவர்கள் எவ்வாறு வகையான விஷயமுமே பெறுவார்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறது.

“குன்ற மெடுத்த பிரானடியாரோடும் ஒன்றிநின்ற சடகோபன்” என்ற சொல்லமைப்பை நோக்கித் திருகருநாகப் பிரான் பின்னான ஆயிரப்படியில் அருளிச் செய்கிறார் “ஆழ்வார்தாமுமே கோவாததனத்தின் கீழே ஆயிரோடே கூடி நின்ற...” என்று. குன்றமெடுத்த பிரானுடைய அடியார்கள் குன்றமெடுத்த காலத்திலுமுண்டு, பிறகாலத்திலுமுண்டு. குன்றமெடுத்த காலத்தின் அக்குறைததின் கீழே பொதுவாக நின்றவர்களே அடியாராவா; அடியானோடு புனரின்ற சடகோபன் எனப்படும், கீழே, பின்னாணுடைதததாக எடுத்துக்காட்டினதே பொருளாய். பிறகாலத்திலுள்ள அடியாரானேக் கொண்டு அந்த மருளிச் செய்கிறார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை; “கோவாதத கோததாணைய பண்ணின் உபகாரகனுனை க்ருஷ்ணன் திருவடிகளையே தபசமாக நீண்டிருக்கும புரி வைஷ்ணவர்களிலே தம்மையும் அந்நபதமாக நீண்டிருந்த ஆழ்வாவு அருளிச் செய்தவிது. மலையை யெடுத்தவனது மலையகீழே பொதுவகைவாகளைப் போலே எவ்வாறுததகரு அருளி க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே பொதுக் குமவாகளை வைணவவாசன், அச்செயலுக்குத் தோற்று அடிமை புக்கவாசயிற்று இவா” என்பது இருபத்திவாசியாய். கீழே, காட்டிய இரண்டு பிரவாசத்திற்குக்கும் பொதுவாகவுள்ளது கரு.—“கோவாதத கோததாணைய பண்ணின் நீரையிலும் அப்பேரதை யடிகளும் சுடுபட்டி நக குமவாகளோடே கூடி நின்ற த முய ப்ரீதாய் ப்ரீதிக குப் போகருவிடாகச சொன்ன பாசாயிற்று” என்பது 4-ம் பூரீஸலகதி.

“வேன்றிதரும் பததும் மேலிக் கற்பார்ககே” என்று ஆழ்வாருளிய பலசுருதிக் கேறப இற்றைக்கும் இததிருவாய்மொழியை நடுத்தது விஷயத்திற் பெறுவது அநுபவவிததம். (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளை சாணம். கற்பினை திருவடிகளை சாணம்.

ஜீயர் திருவடிகளை சாணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி-ஏழாம்பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி-கற்பாரிராமபிரானே

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருவாய்மொழியை எப்பெருமானுடைய சில கிஜய சேஷ்டிதம் களைக் காணப்பெற்று அதுபவித்தவாழ்வார் அப்படிப்பட்ட மறதுஞ் சில சரிதைகளையும் வாய்ப்பேசி, அதோடு இப்படிப்பட்ட பகவத குணங்களை உறுபகிக்க இட்டுப் பிறத்தும் எம்மாரிகள் அன்பவராயிருப்பது என்னோ வெனற கிபந்தம் திருவுன்னம் கொந்தும் பேசு கிறதாய்தது இததிருவாய்மொழி. (*)

கற்பாரிராமபிரானையல்லால் மற்றும் கற்பரோ?*

பற்பாமுதலாய புலவெறும்பாதியொன்றையே*

நற்பாலயோத்தியிலவாழும் சராசரம்முற்றவம்*

நற்பாலுகுயததனை நானுமுகனாடெற்றகாட்டுளே.

(க)

புல் பா முதல ஆ	புலவாழை பதாரததம் முதலாக	என்முதலாக	} பிரமன் படைத்த இவவுலகு
	வம்	மபாதி காட்டுளே	
புல வராய ஆதி	திரு அரபாய - தம்ப முதலாக		} கலவ ஸ்வபாவத்தைபுடைத்தாரம்
	கவும	கல பதலாக	
கல பால அயோத	{ (ராமகுணங்களை உடைத்ததற்கு) கலவ தேசமான அயோத்யா புலவ வாழ்திற	உயததனை	} (ஆதலால்)
இயில் காமம்			
சராசரம் முற்ற	சுதாவா ஸ்ரீமங்கலகண்ணனவ		} (உலகில்) கதை விரும்புமவான
வா	புலவனாவதனைபுட	கற்பார	
முற்ற புலவரே	{ ஒருவந்தமான காதலாறுவதால் ஒருவனவாழ்ந்ததால் உய்த வம்	இராமபிரானே	} (குணகடலாகிய) ஸ்ரீராமனைத் தவிர மற்றொரு வயதெனையக் கற்க நினைப்பார்களோ?

* * * — இராமபிரானை உடைய கிவதல்களையான தன்மைகளை யருளிச் செய்கிரு ரிதின. தசாத சக்ரவர்த்தியின் கட்டகாயினபடி இராமபிரானை தேரினெற்றிக்கொண்டு போய்க் கங்கைக்கரையில் கிடந்த திருப்பி காதலாபந்தான் சக்ரவர்த்தியிடம் சொல்லு கிருன்—*கிஷ்யே தெ கவுமார, இராமபிரானை தகவீ உதா, அன் வுஷா, வரிஜாநாலவ உஷா, ஸ்ரீராமகேசகரி, உயதவெஷ்டக, நடிது, உஷா, தி வராகவீது, வரிஜாநாலவ உஷா, தி வராகவீது, கிஷ்யே தே, உஷா, இராமபிரானை தகவீ, அன் வுஷா, பரிமலாகால் ஸபுஷ்பாக்ரு கோவா, உயதவெஷ்டக உதய, பங்கவா, ச, பரிஷ்கபவாசாதி வநாநுபவநாதி, * எனின. இராமபிரானே' உயமுடைய திருக்குமாரான கட்டகையிட்டுக் கார்டிகுப் புறப்பட்டுச் செல்தகாணெனென்ற தயாதனை பாகளெல்லாம் வடி யுலாந்து போயின; கதிகன், குணவன், குட்கடகவெல்லாம் கையருகிலும் அடிவைக்க வெண்ணாற்படி கொதிப்படைகதன்; சிறு தேட்டகளை பெரிய தேட்டகளைஎன்கிற வாகியின்றிக் கே பொழிலகளைவெல்ல இயைவாகது உழுகழியப்பெற்றன எனின. இப்படி அசேதாவஸ்தககளைக் கூட கிகாப்படுத்திக் கொண்டே காட்டுகெழுந்தருளினவன பதினாண்டி கட்டக பிராநு பீண்டி திருவயோததிக்கு எழுந்தருளுகையில் * ககாமுமயி மொஷுகா—அகால பன்னே எருகன் * என்னுமபடியாயிற்று. ஆகியப்படி தன் னுடைய தி 15-15.

தக்களாவிருக்கவும் அந்த சிவதிகை (சாட்டின் தன்மை)த் தவிர்த்தருளினபடி சொல்லு
கிறது. (க)

காட்டில் பிறந்தவர் காரணமாகளன்றியாவரோ *

காட்டில் பிறந்து படாதனபட்டு மனிசர்க்கா *

காட்டை கலியுமாக்கணை காடித்தடித்திட்டு *

காட்டையளித்து யயச்செய்து கடகதமைகேட்டுமே. (உ)

சாட்டில் பிறந்து	{ (தன்வாசியவியாத) தூக்கொடிய உயய செய்து உஜ்ஜீவனப்படுத்தி
படாதன பட்டு	{ உலகத்தினே வந்து பிறந்து கடத்தமை கேட்டு பின்பு திருநாட்டுக்கு கடாத
மனிசர்க்கு ஆ	{ மம்ஸாரிகளும் அதுபவியாத மும் படியைக் கேட்டிருக்கும்
காட்டை கலியும்	{ கிபேசங்களை அதுபவித்த சாட்டில் பிறந்து (அப்பெருமானுடைய திருகரு
அரக்கரை காடி	{ செய்ததான் தியறியாத மனிசர் வர் னங்கள் டையாடுகிற) சாட்
தடித்திட்டு	{ களகாச மிலே பிறத்தவர்கள்
காட்டை அளித்த	{ உலகத்தை தரிம்கலிக்கின்ற ராவ காரணமாக ஆன்
	{ னாதி ராகுணங்களை ஆராய் அன்றி ஆவரோ
	{ காரணமான அந்த ஸ்ரீராம னுக்கவதை மற்றொருவர்க்கு
	{ ஆட்படுவானோ?

* * *—“அவதாரகார்பம் சமைத்தவனக்கே எழுந்தருளுகையன்றியே பதினொராவீ
மாண்டு எழுந்தருளியிருந்து கவித்த விவாதிப்பததைபருளிச்செய்திருர்” என்பது பன்னீரா
விரப்படியின் அவதாரிகை. “தன்னை பொழியச் செவ்வாய்க்கைப் பிறப்பித்து இங்கே
பவர்களை விட்டுவைத்து, தானே பெழுந்தருளுகையன்றிக்கே கடக் கொண்டுபோனா
னென்று, கீழ்ச்சொன்னவதிற் சாட்டில் அதிக குணத்தை வருளிச்செய்திருர்” என்பது
பெரியவாச்சான் பின்னை ஸ்ரீனகந்தி.

காட்டில் பிறந்தவர் காரணமாகளன்றி ஆளாவரோ? ஸ்ரீராமகுணங்கள் கையாடுகிற தேசத்
திலே பிறந்த பாகவசானிகள் அந்த ஸ்ரீராமபிரானுக்கன்றி பாளாவரோ? என்றபடி. ராவண
வதாரணபிறகு கான்முகக்கடவுள் வந்த * மவசு தாராயணை டெவா—பவாப் காராயணோ
தேவ: * என நனகுதவான் இங்கு இராமபிரானை காராயண சப்தத்தினுளருளிச்செய்திறபடி.
சாட்டில் பிறப்பது காராயணனுக்கு [இராமபிரானுக்கு] ஆளாவதற்காகவே பென்பது முத
னடியின் கருத்து. மேல் மூன்றடிமையிலே அவன் செய்த மஜேஸபகாரத்தைச் சொல்லுகி
றது. கருமங்களுக்கு வசப்பட்ட அம்மாரிகளுக்கூட அருவருக்குப்படியான சாட்டிலே
வந்து பிறந்தானே! என்று இதை சினைத்து உருகவேண்டாவோ? காமெக்காகும் பத்தமாணம்
கர்ப்பவாணப் பண்ணினன் அவன் * ததஸு தாகமொ காலெ—ததச ச த்வாதசே மானே* என்
னுப்படி பன்னீரண்டு மாணம் காப்பவாணம் பண்ணினானே! என்று இதையும் சினைத்து உருக
வேண்டாவோ? இப்படி பிறந்தது மாத்ரிமேயோ? அப்பாரிகள் படாத பாடுகளையும் பட்
டானே!, ஒருவன் பிறந்தால் இருக்கும் கான காணும் தன் மனைவியாக்கச் சேலிருந்து ஜீவித்
துப்போக துண்டே, அப்படியென்றாலே சாட்டி ஓட்ட ததிலும் தான மற்றோரிடத்திலுமாக
வர்கதிககவேண்டினது முதலாஃப் பட்ட பாடுகளைய சினைத்து உருகவேண்டாவோ?
இப்படி படாத பாடுகள் பட்டது பாருக்காக? [மனிசர்க்கா] தக்களுக்காக அதுக்காத
தானே படுகிற இதை மஜா குணத்தை குண ஹாசியாகச் சொல்லி சிந்திகளும் நன்றிகெட்ட
நம்போவவார்க்க: கவன்சே இத்தனை பாடு பட்டது என்று, இதை சினைத்ததும் உருகவேண்
டாவோ? இன்னமும் கிரோதி சினைக்கன் பண்ணின படியையும் சினைக்க வேண்டாவோ?

சுற்றடிக்கு ஆளுவிரப்படி காண்மின்;—“இப்படி னோகத்தை கவித்தருளி *ததிஃ
ந: கர தம் காயஃ—பு ஹுஷோ டிவகாசு * என்று பாஹமா கின்னப்பஞ் செயதபோதே

பெழுந்தருளாதே விவகிச்சேஷத்தாலே கிஷ்டப்ராபமான திருவகரிகில் சாசாஜுத்து ஜாதத் தையெல்லாம் மீண்டுமெழுந்தருளியுப்பச் செய்து பின்னீத திருகாட்டினே பெழுந்தருளின இம் மஹாகுணத்தைக் கேட்டும் சேதனாயிருப்பார் *வயலாநாயனொடுவா* என்று சொல் லப்படுகிற தசாதாமஜனான காரணனுக்கு அடிமையாகாதிருக்கும்படி பெய்குவேன் பென் கிருர்."

*ட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்,—*விபாசமனை காட்டை நலிகிற ராவணாதி கண்ட கரை.....அவர்களிருந்த கிடங்குகளிலே தேடிச் சென்ற கொன்ற வங்காதவாத்திலே விஜய ஸ்ரீபரிவ்ருதாங்க கொண்டெழுந்தருளி கிறத, அவ்வளவிலே பாஹமாதி தேவர்கள் வந்து * உரிசு தாகுதம் காயு—பூகலுஷை தீவாசு * என்று வர்கள் அர்த்திததவை படைப வங்கனவா பாராதே தேவீர் செய்தருளிற்று; இனி தன்னுகடச்சோதியேற எழுந் தருளவமைபும என்ன; அவ்வளவிலே குதான் *காடகடப தேவீருடைப கிச்சேஷத்தாலே கிஷ்டப்ராபமாய்க் கிடக்கிறது; திருத்தாய்மானாயும் திருத்தம்யிமானாயும் திருப்படை கிட் டிதுள்ள ஜனங்களுக்கும், மீண்டுபுக்குச் சில காலெழுந்தருளியிருந்து காகைகாலே நடவி, ரகித்தெழுந்தருள கேணுப்' என்ன, * கடல் ஞாலததன்யிககானென்றுட்டடியே பதினொர பிரமாண்டு எழுந்தருளியிருந்து ரகித்தபடியைச் சொலுகிறது—காட்டை யளித்தென்று."

உயயச்செய்து நடந்தமை பென்றது—கெடுவன் இருந்து தன்னுளவது செல்லாதபடி பண்ணி அவர்களை பெல்லாம் கிட்டுப்போகாதே கடலே கொண்டுபோனபடியைச் சொன் னவாறு. (உ)

கேட்பார்களேசவனகீர்த்தியல்லால் மற்றும்கேட்பரோ *

கேட்பார்சேவிகடு கீழ்மைவசவுகளேவையும் *

சேட்பால்பழம்பகைவன சிகபாலன் * திருவடி

தாட்பாலடைந்த தன்மையறிவாரையறிந்துமே. (உ)

கேட்பார	எம்பெருமானுடைய தீவனத் தனையே காதாரகடிகடபிவ ணுமென்றே விருப்பமுடைய வாகனாகருவ கட கானகடேராமான	திரு அடி	வல்லாயான கண்ணிராறு
செவிகடு	மிகத் தன்னாய் தாவணிகளை விட்டு தாவகருமவனாய	தான் பால் அடைந்த தன்மை அறிவாரை அறிததம்	திருவடிகளிலே ஸாபுறியமபெத் தபடியை யறிவாரை அறிதத வைததம்.
கீழ்மை வசவுகளே வையும்	கெடுவகாவத்தப பகைவனான சிகபாலனுடைய	கேட்பாரகன	எல்லது கேட்க வேணுமென் நிருகருமவர்கள்
சேண பால் பழம் பகைவன் சிகபாலன்		கேசவன் கோத்தி அவலால மறதம் கேட்பரோ	எம்பெருமானுடைய கோத்திகளை யொழிய வேண்டுமென்ற கேட பாரோ?

* * *—விச்சலும கிந்திப்பது தவி வேருனதமற்பாத சிகபாலனையுமுட்படத தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துககெண்ட மஹாகுணத்தையறிந்தவர்கள் அப்படிப்பட்ட குணவா ணுடைய திருக்குணங்களை யன்றோ காதாக் கேட்கவேணுமென்கிருர்.

கேட்பார்கள் என்றது—செகிடராயிருக்க உவற்ககே செக்ப்புவலையுடையவர்கள் என்றபடி. கேசவன் கீர்த்தியைக் கேட்பதே காதாகரு பாயோஜனமென்றதாயிற்று. * தொண்டர்க்கு இளியாக கேளாச் செகிகன் செகிபலை கேட்டாமே* என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். காத குளாக் கேட்கவேண்டிய கேசவன் கீர்த்திகளின் ஒரு கீர்த்தியை பெருததுகாக்கின்றார் ரேல் ஸ்ரீநாமிகளில்.

எம்பெருமானை சித்திப்பவர்கள் பலருள் என்றாலும் செபாஸிப்போல் சித்திப்பவர்கள் இவர். அவன் சித்திப்பது எங்கனையிருக்குமென்னிங்; [கேட்பார் செலிகடு கீழ்மை வசவுகளே வையம்] இவகே 'கேட்பார்' என்றதற்கு ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்யும் பொருள் ஆச்சரியமானது. ஈடு;—“பகவத்கைதக்கு ஜீனம் அவத்துக்கேட்கும் தண்ணி பர்களுங் கூடப் பொறுக்கமாட்டாமை செலி புரைத்து 'இதனை அதிச் சொன்னாய், இப்படி சொல்லப்பெருய் காண், என்ற சொல்லப்படியான கசவுகளே அவகை" என்பதாம். அதாவது பகவத் என்னிதிகளிலே வேதபாபணம் செய்தல் அருளிச் செயலோது தன் மீற்றும் ஸ்ரீராமாவண பகவதேந்தி பாராயணஞ் செய்தல் முதலானவற்றிற்காக மஹாதாரியிகள் சித்தியேற்படுத்தி உபகரிப்பது போலே 'பகவானே இவரும் பகலும் சித்திப்பவர்களுக்கு காங்கல் சிதி வைத்திருக்கிறோம்' என்று சொல்லி மிகுந்த ஆதாத்நோடு பகவத் 'சித்திகளைக்' கேட்பாரும் சிலர் இருக்கக் கூடுமே; அப்படிப்பட்டவர்களுங் கூட செபர்சன் செய்யும் பகவத் சித்திகளைக் கேட்குமளவிக் 'அப்பப்பி இவ்வளவு கடுமையாக சித்திக்கை தருதியென்ற; இது எக்கனாலும் கேட்கப்போகிச்சீ' என்று சொல்லிக் காலை மூடிக்கொள்ளப்படியிருக்குமாய். அப்படிப்பட்ட கொடிய சித்திகளும் செபாஸன். அவன் இப்பிறகியில் மாத்நிரானது பகவதானது; மற்றம் பக ஜன்மங்களிலே இப்படிப் பகவ வலையிருந்தானென்றதது கேட்பாற்பழும்பகைவன் என்ற. பூசிலவாவநா;—பாதிபவ மபாரத்து; * என்றார் ஆனவந்தாரும். அவனுக்குக் கூட தன் திருவடிவார்த்தில் அத்நா ணிச் தேவகதகை வளித்திட்டானன்றோ அருட்கடலான எம்பெருமான். திருமழிசைப் பிரானம் திருச்சந்த விகத்தத்தில்* வைது சின்னை வண்ணவா பழித்தவர்க்கும் மாதில் போர் செய்து சின்ன செற்றத்திலில் வெந்தவர்க்கும் வந்து உண்பெய்தனாகுமென்பர்" என்றரு ணிச்செய்தார். செபாஸனிடத்தில என்ன கண்ண கண்டு எம்பெருமான் இங்கனே அருள் செய்தானென்னிங்; வைகிறவனாகரும் பேர் சொல்லி கையகேணுமே; ஆகவே காமனங் தேத்தந னுக்குகம் பெரிதவ்கண்டானவிற்து எம்பெருமான்.

திருவடிநாட்பாலடைந்த—திருவடிபென்றது ஸ்வாயி வாசகம். * பூசத்திருவடி தான்கன்* என்ற இராமானுச நூற்றாதாதியும் காண்க.

ஆ காட்பாலடைந்த தன்னபயற்குமே" என்றாலே போதுமாயிருக்க, "தன்மை பற்காணு பயற்குமே" என்றது ஏதுக்காக வென்னிங்; முதலடியிலே "கேட்பார்கள் மறதங் கேட்போ" என்று சொல்லியிருக்கையாலே, கேட்குபவர்கள் குணங்குர்க்கரிடத்தி னன்றோகேட்கவேணும்; இப்படிப்பட்ட மஹாகுணங்குர்கள் இவ்வாயற் போகவில்லைவே. அன்னவர்கள் இவ்வுக்கி ஏர்கனென்பதை யர்க்கு வைத்தம் அவர்கள் பக்கலிலே சென்று இத்தகைய மஹாகுணங்களைக் கேளாதே மறதங் கேட்போ என்றபடி. (க)

தன்மையறிபவா தாமவறாஎன்றியாவரோ*
பன்மைப்படாபொருளாதுடல் பாழ்கெடுங்காலத்து*
நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி* தன்னுள்ளே
தொன்மைமயக்கிய தோற்றியகுழலகள்சிக்கித்தே. (ச)

பன்மை படா } பன்மைப்பட்ட விரிவான பதா } பன்மை புனல் } பன்மைமிகுந்த காரண ஜலத்தை
பொருள் ஆதும் } ர்த்தங்கள் ஒன்றுமில்லாதபடி } பண்ணி } முத்தா முன்னம் வருக்பு தது
இங் பாழ் கெடுங் } வெருளலம் குடியாய்விருத்த } }
காலதது } போது } (பிறகு)

கார்முக்களை பண்ணி	பிரமினப்படைத்து	குழல்கள் சிந்தித்து	இப்படிப்பட்ட மஹாகுணங்களை சிந்தனை செய்து
தன் உள்ளே	தன்னுடைய மனவருபத்தின் ஏகதேசத்திலே	தன்மை அறிபவர் தாம்	அவனுடைய அஸாதாரண லக்ஷ- ணத்தை அறியவல்லவர்கள்
தொன்மை மயம் இய	பண்ணுதான் ஸம்ஹரித்த பதார்த்தங்களை	அவற்கு அன்றி ஆன் ஆவரோ	அப்பெருமானுக்கொழிய வே- ருகுணனுக்கு அடிமைப் படவாகுமோ?
தோற்றிய	பழையபடி உண்டாகின		

* * *—பாணபத்திலே மங்கிக்கிடந்த ஜகத்தை மீளவுமுண்டாக்கின மஹாகுணத்தை
யறிந்துவைத்தால் இப்படிப்பட்ட குணசாலிக்கேயன்றே ஆளாகப் பெறவேணுமென்றே.

தன்மை அறிபவர் — தத்வஸ்திதியை உணர்படியே யறியுமவர்கள் என்றபடி.
“விதிதூ டேவஸாவதிநீழாரய திவேதிதூ வஸஸுவ கதாஸுதமது ஹஸு
வாடிஸிஸாவதா” — விதிதூ தேஹஸம்பத்திரீச்வரய சிவேதிதும் பூர்வமேவ க்ருதா
ப்ரஹ்மம் ஹஸ்தபாதாதிஸப்யதா” என்கிறபடியே கம்முடைய கண்ணாமங்கன் பகவத்
சிஷ்யத்தின் அவயிப்பதற்காகவே படைக்கப்பட்டன வென்கிற தத்துவத்தை யறியும் விவே-
கிகள் என்றதாயிற்று. மற்றும் பகைகையாவும் சிர்வஹிப்பதண்டு.

தன்மைப் படைத்தவனுக்குத் தான் அடிமை யாகவேணுமென்பதை ஒருவர் சொல்ல
வேணுமோ? “கஸுபெஜயா? காரணம் து பெஜயா” என்றன்றே ஓதிற்று. முதல் தனிவித
நாகிய மூலக் காணப்பொருளை யறிந்த அதற்கன்றே ஆட்படவேணும். தேவ மதுஷ்யாதி
ரூபத்தாலே பலவகைப்பட்டு, கருமங்களுக்கேற்றவாறு கிஸ்த்ருதமான பதார்த்தங்கள்
ஒன்றுமில்லாத காலத்து, முற்பட கிஸ்க்ருஷ்டியைப் பண்ணி, பின்னே சதுர்முகனாயும்
ஸ்க்ருஷ்டித்து, தன் வங்கல்ப ஸஹஸ்ததின் ஏக தேசத்திலே சேதாசேதகையஸ்த வஸ்துக்
களையும் ஸ்க்ருஷ்டித்தருளின இந்த மஹா குணத்தை யறுணந்தித்தால் அந்த பாம காகுணிகளுக்
கன்றி மற்றுமொருவற்கு ஆளாக வழியுண்டோ வென்றாயிற்று. ... (ச)

குழல்கள் சிந்திக்கில் மாயன்கழலன்றிச் சூழ்வரோ *
ஆழப்பெரும்புனல் தன்னுள முத்திய ஞாலத்தை *
தாழப்படாமல் தன்பாலொருகோட்டிடைத்தான்கொண்ட *
கேழல்திருவருவாயிற்றுக் கேட்டுமுணாந்துமே. (ச)

பெரு புனல் தன்னுள் ஆழ அழகதிய ஞா- லத்தை	எல்லையற்ற பிரைய ஹத்திலே மிக ஆழமாக அழகநிக கிடத்த பூமியை	கேட்டும் உணர்ச்- தும்	இத்திறான புராண முகங்களா- லே கேட்டும் மனனம் பண்ணி- யும் வைத்து
தாழப்படாமல் தன் பால் ஒரு கோடு இடை தான் கொண்ட	அகர்த்தப்படாதபடிக்கு தன் திருமேனியில் ஏ தேசமா யிருப்பதொரு கோட்டினி- டத்தில தானாகவே தூ- தெடுத்தக் கொண்ட	குழல்கள் இவ்	கம்மபமுடைய அபிமதங்கள் விதித்திப்பதற்கு விரகு- பாசகருமனவில்
கேழல் திரு உரு ஆயிற்று	ஸ்ரீ வராஹரூப மெடுத்த படிமை	மாயன் கழல் அன்றி குழ்வரோ	ஆசாரிய சேஷ்டிதருண அப்பெருமானுடைய திரு வடிவையொழிய வேருண- தை ஆசுவிப்பரோ?

* * *—அழித்த ஜகத்தை புண்டாக்கினவனவேயல்லாமல். அந்த ஜகத்தை பாண
யங்கொள்ள மஹாவாஹமாயெடுத்து எகித்த மஹாகுணத்தை யறுணந்தித்தால் அவன்
திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருக்க வேண்டாவோ வென்கிறார்.

ஆழல்கள் சித்திக்கில் அருளுவது உபாயம்; 'ஊமக்கொரு உஜ்ஜ்வலோபாயம் சேமித்து வைத்துக் கொள்ள வேணுமே' என்று கித்திப்பாருண்டே; அங்ஙனே கிதைசெய்யுமளவில் என்றபடி. மாயன் கழலன்றிச் சூழ்வனோ?—சுப்பவர்க்கக்கண் காழிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தவனவிலே தன்னைப்பழியமாதிரியும் காரியஞ் செய்வத் துணியும் மாயவனது கழலையன்றி மற்றொன்றைப் பற்றுவாருண்டோ? * பாசி துர்த்தக் கிடந்த பார்மகட்டுப் பண்டொருநான் மாகடம்பின் கீர்வாரா மாள விராப் பன்றிபாச் தேகடைய தேவர்* என்ற கர்ச்சிபார் திருமொழிப் பாசும் நினைக்கத் தும்.

ஆழப்பெரும்புனல் தன்னுளமுத்திய—ஆழமான மஹார்ணவத்திலே அழுந்திய என்ருவது பெரும்புனல் தன்னுள் ஆழவழுந்திய என்ருவது போலிப்பது. தாழ்ப்படாமல்—காணாம தத்திலே உருமாய்த்து போகாதபடி; தரைப்படாதபடி. ஒரு கோட்டிடை=கோடு தம்மட்டி.

கேட்டும் உணர்ந்தும்=கேட்பது ஒருகாள்; அதனை மறவாமல் மேன்மேறும் கம்மரிப் பது உணர்வாம். (இ)

கேட்டுமுணர்ந்தவர் கேசவர்க்கானன்றியாவனோ*
வாட்டமிலாவண்கை மாவலிவாதிக்கவாதிப்புண்டு*
கட்டங்கொள்தேவர்கள் சென்றிந்தார்க்கிடர்க்கிய*
கோட்டங்கைவாமனனாய்ச் செய்தகத்துக்கள்கண்டுமே. (ஈ)

வாட்டம் இவா வண்கை மாவலி வாதிக்க	} ஒருகாலும் குறைவாத ஒளதார் யத்தையுடைய மஹாபலியா னவன் (தன் செருக்காலே) லைய	கோடு அமகை வாமனன் ஆய் செய்த உத்தக் கன் கண்டும்	} ஏற்றவையையுடைய ஸ்ரீகாமன முர்த்தியாய்ச் செய்தருளின மகோலா சேஷத்தங்களை யறவந்தித்து வைத்தும்
வாதிப்பு உண்டு கட்டம் கொள் தேவர்கள் சென்ற இரத்தார்க்கு இடர் நீக்கிய		தரிமணப்பட்டு திரண்டு சென்ற பார்த்ததித தேவர்களுடைய இடரை நீக்கவதற்காக	

* * *—தன் மேன்மை பாராமல் தான் இரப்பானாய் வாமபாஹமசாரியாய் மஹா பலியின் செருக்கையடக்கித் தேவர்களைக் காத்தருளின மஹா ருணத்தையறிந்து வைத்து மற்றொருவர்க்கு ஆளாக வொண்ணுமோ வென்றோர்.

"வாட்டமிலாவண்கை" என்று மாவலிக்கு விசேஷணமிட்டு அவனுடைய ஒளதார் யத்தைச் சிறப்பித்தக் கூறினது—எமபெருமாலுடைய பாசகத்தவதிற்கு கிருபகமாக. இத்திலே மாவலியான தகர்ப்புண்டு தன் பதவியை விழ்த்த கண்ணுங் கண்ணீருமாய் நின்ற பாசகனாயிர நின்றான்; மஹாபலியோ யறஞததிலே கேட்கவிரும்புத்த யார் எது கேட்டாலும் கொடுக்கக் கடவேனென்று ஒப்புயர்வற்ற ஒளதார்யம் கொண்டாடியிர நின்றான்; இவ்விண் டையும் பார்த்தானெப்பெருமான்; இந்த உதான் பக்கலிலே காம் பாசகனாய்ச் சென்று இத்திலுடைய அபேகிதத்தைப் பூர்த்தி செய்ப இயலுமென்று துணித்து குறட்பிரமசாரி யாய் பிசுபுகனாய் வந்தான்; ஆகவே இங்கு "வாட்டமிலா வண்கை மாவலி" என்றது கன்று. இந்த அழகை பட்டர் ஸ்ரீரங்காஜந்தவத்திலே ஷெதெதூதாயென்று பாதுகாத்த திவையது வாரதாயி; வாரலி—கதற்பெளதார்பேந்தாயாச்சுரகிஹதிமபாயச் வாம நோர்த்தி த்வமானி;* என்றருளிச் செய்தார்.

வாதிக்க—பாதிக்க; வாதிப்பண்டு—பாதிப்பட்டு. ஸ்வய என்ஹ வடமொழிப் பருதியுணர்க. ஈட்டங்கொள் தேவர்கள் சென்றிரந்தார்க்கு—சென்றிரந்த ஈட்டங்கொள் தேவர்கட்கு என்று போலிததகொள்வது இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான் பின்னை யருளிச் செயல் காண்மின்;—“நச்வாபிமாநிகளாய ‘ஒருவர் பகைச் செயல்கடலோமல்லோம்’ என்றும் ‘எல்லார்க்கும இடுமதொழிப ஒருவர் பக்கம் ஒன்றம் கொள்ளக்கடலோமல்லோம்’ என்றமிருக்குமவர்களாய் தம்மின் தாம் சேர்ததியன்றிக்கேவிருக்கிற தேவர்கள் ஆபத்தின் மிருதியாவே தம்மினே பொருமிடரூப் பக்காபிமாநிகளாய்ச் சென்ற இரந்தவர் களுக்கு.” என்று

ஈழ்பின்னையிடு;—காமணிகளைப் போலே ஒருவர் சச்சாயம் ஒருவர் பொருளே, தலை யறுப்பாரும் தலைபறுப்புண்பாருமாய்த் திரியக்கடவ ஜாதியிறே. இப்படி சோச்சேந்தி யாவிருக்கிறவர்கள். ஆபததயிகவாறே தந்தாய் அபிமானங்களைப் போகட்டு எல்லாரு மொருமிடரூப் வந்து விழுந்தார்கள்.”

இடர்க்கீரீய=‘உங்கள்’ கோரிகளைவின்படியே உங்கள் அபேகிததைத் தலைக்கட் டித் தருகிறேன்’ என்ஹ ப். திஜஞாவசனதநானே துக்க சிவருதநிலைப் பண்ணிக் கொடுத்த என்றபடி. [கோட்டங்கை] கோடு + அம கை = கோட்டகை; கோடு என்ற கொளளகை கைச் சொன்னபடி; அதாவது கையேற்கை. செய்த கூத்துக்கள் = உதறுப்போலே பரோ ஹாமான சேஷ்டிதங்களை பென்றபடி. கண்டும் = கண்ணுவே காண்பது போலே சாந்தாவ களால் அறிகையும் ஆஸ்திகர்கட்கு ப். தயகாமேவாதலால் இங்கனே சொல்லக் குறையிவ்வி- (சு)

கண்டும்தெளித்தும்கற்றார் கண்ணற்காளன்றியாவரோ *

வண்ணம்மலர்ததோங்கல் மார்க்கண்டேயனுக்குவாழுகாள் *

இண்ணைச்சடைமுடி யீசனுடன்கொண்டுசாச்செல்ல *

கோணடங்குத்தன்னொடும் கொண்டுன்சென்றதணாகதுமே

(எ)

வண்டு உண மலா	வண்டுகள் மதபாணம் பண்ணு	கொண்டு	அவனை விவரிகரித்த
தொங்கல்	நிற புமாலையையுடைய (பால	தன்னோடும்	தன்னோடே கூட்டிக் கொண்டு
மார்க்கண்டே	கணு) மார்க்கண்டேயனு	கொண்டு	
டேயனுக்கு	கரு	உடன் சென்றத	பிரியாதே விருந்தபடியை
வாழும் காள்	ஆபுஷுகாக	உடார்த்தம்	புராணத்தி முகத்தாலே யறிந்தம்
இண்ணை சடை	நிபிடமான ஐடாமண்டலத்தை	கண்டும் தெளிந்	கண்ணாக கண்டும் கொஞ்சாத
முடி சசன	யுடையவரான சிவபிரான	தம கதரா	தெளிந் தம் கற்றவர்கள்
உடன் கொண்டு	தன்னோடுகூட அவனை யமுதந	கண்ணதரு அன்றி	கண்ணப்ரா ணக்கவலது
உடா செல்ல	துக்கொண்டு பேசிக்கொண்	ஆன ஆவிரோ	வேருருவார்க்கு அடிமை
அங்கு	டே செல்ல		யாவிரோ
	அந்நிலையிலே		

* * *—தேவதாசதா பஜகப் பண்ணிக் கிடந்த மார்க்கண்டே யின் விஷயிகரித்த லாகிற மஹா குணத்தை யநுசந்தித்தான் அபபெருமா லுக்கன்றி யாளாவரோ வென்கிறார்

“கண்டுத் தெளித்தவகற்றார்” = வறண்ட உருபு பிரித்தது கூட்டி “கறறு தெளிந்து கண்டார்” என்ற அக்கயிப்பர் கப்பின்னை. முதலிலே பொன்னைக் கற்பது; பிறகு அதிலே மன்னத்தினால் தெளிவு பிறப்பது; பிறகு அவ்வர்த்தம் கண்ணாற கண்ட மாதிரியேயாவது; ஆக விவ்வுனே முறைபாதலாய். ப்ரிய லிதகுகளை ச்வணம் பண்ணித் தனகளிலே மனமம் பண்ணி அவற்றை, னாசுதா தகரித்தவர்கள் கண்ணனுக்கன்றி யாளாவரோ? என்கை.

மருகண்டு வென்னும் முனிவர் பிள்ளை பிள்ளைக் குறைபாடு பிரமனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்தபோது. பிரமன் பார்ப்பதற்காக 'முனிவரே! அறிவிக்காமையும் அங்கதமீதவமும் பெரும் பிணியும் தீய குணங்களுமுடையனும் தூது பிரபம் உயிர் வாழ்பவனான புத்திரனை விரும்புகின்றீரோ? அன்றி, உர்மைபான புத்தியும் அழகு பொலிந்த வடிவமும் ஆரோக்யமும் கற்குணமுமுடையனும் பதினாறுபிராயமே வாழ்பவனானருமாரனை விரும்புகின்றீரோ? சொல்லும், என்ன; முனிவர் 'ஆயுள் சிறிதேனும் அறவும் அழகும் குணமும் சிறந்து பிணியிலனாகும் ஸத்புத்திரனேயே வேண்டுகின்றேன்' என்று தம் கருத்தைகூற, கான்முகக் கடவுள் அவ்வாறே¹ அதுக்கூறித்தனர். அங்கனம் ஊழ்கினைபாட்பதினாறு பிராயம் பெற்றுப்பிறந்த புத்திரனான மார்க்கண்டேயன் தனது அப்பாயுள்ளைக் குறித்து வருந்திப் தாய் தந்தையரைத் தேற்றித் தான் விடுகைக் கடந்த வருவதாகச் சொல்லி, தீர்க்காயுள்ளு² பெறதற் பொருட்டுத் தினாரோதும் சிவ பூஜை செய்த வருகையில், ஒரு நாள் பமன் துறரை பறுப்ப, அவர்கள் மார்க்கண்டேயனது தவக்கனவால் அகளை அணுகமாட்டாது அவன் செய்யும் சிவ பூஜைச் சிறப்பைக் கண்டஞ்சி வெருண்டோடி யவனிடம் செப்தி சொல்ல, பமனும் கோபித்துத் தனது மந்திரியான காலனை ஏவ, அவன் வந்து கப்பலக்களாலழைக்கவும் மார்க்கண்டேயன் வரமாட்டேனென்று சொல்லிவிட சிறகு பமன் மிகக் கொடுத்தத் தானே கோரித் வந்து மார்க்கண்டேயனைக் காண்பதற்குத் கட்டியிழுக்கை தொடங்குகையில் அம்முமிருமாரன் சிவலிங்கத்தைத் தழுவிக்கொள்ள, பமன் சிவலிங்கமுமுட்பட வலித்திழுக்கும்போது சிவ பிரான் ஸ்ரீமங்காரபண்ணைச் சித்தை செய்த அவனது திருவருள் பெற்று அங்கு சின்று வெளிப்பட்டு பமனைக் காணாதுகதததத் தன்னி முனி மகனுக்கு என்றும் பதினாறு³ பிராயமாகவே அனைக கம்பகாமமானடி இனிது வாழும்படி தீர்க்காயுள்ளைக் கொடுத்தருளினன் என்பதாகப் புராண வரலாறு.

இங்கனம் சிவபிரான் மார்க்கண்டேயனுக்கு அருள் செய்தது திருமாலினருளால் தான் பெற்ற சக்தியினாலேயே பென்பதும், அச் சிவபிரானுக்கு அந்தார்தமாவாய் சின்று தொழில் செய்தவன் ஸர்வேச்வரனான ஸ்ரீமங்காரபண்ணை பென்பதமாகிய உண்மைபற்றி அவ்வரலாற்றை பாயோஜககர்த்தாவின் காரியப்போதை திருமாலின் மேலேற்றிக் கூறுவதுமுண்டு. திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியில்⁴ உள்ள கான் மறை மாமுனி பெற்ற மமந்தனை மதியாத வெங்குற்றத் தன்னையஞ்சி, சின்சனெனச் சாணுப்த் தகலிங் காலையுகமுனிதொழியா, பிள்ளைபென்றும் சின் திருவடி பிபாவண்ண மெண்ணிய போருள் எனக்கும் அன்னதாருமென்றடியினை யடைந்தேன் அணிபொழில் திருவாங்கத்தம் மாணே⁵ என்ற பாசுரத்தின் இக்கதைப சிவபிரானுடைய பார்தாகமேயில்லாமல் அருளிச் செய்துள்ளார்.

சில புராணங்களில் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்குபபோது, பாயசிவனே மார்க்கண்டேயனுக்கு அபயபளித்ததாகக் காணப்படும், மஹாபாரதத்தில் ஆரண்ய பருவத்தில்

¹ புராணபேதத்தால் இக்கதை சிறிது பேதப்படுவதுமுண்டு. பிரமனுடைய அதுக்கூறுத்தினால் மருகண்டு முனிவர்க்குப் பிள்ளை பிறந்ததாகவும், அப்பிள்ளை ஒரு நாள் வீதியில் விளைவாகக் கொண் டருக்கு மிருப்பைத் தாய் தந்தையர் ஆனந்தமாகக் கண்டுகொண்டிருக்ககால 'இப்பிள்ளைக்கு ஆயுள் குறுகிறது' என்று ஆகாசவானி பொன்று செலிப்பட, அதனால் அத்தாய் தந்தையர் மிக்க வருத்தம் கொண்டதாகவும், அதுகண்ட மார்க்கண்டேயன் 'இதற்கு நீக்கன வருத்தவேண்டா, அவ்வாபத்தை எனே போக்கிக் கொள்ளுகிறேன்' என்று அவர்களைத் தேற்றித் தான் சிவபூஜை செய்யத் தொடங்கினென்பதாகவும் சில புராணங்கள் கூறும்.

தூற்றத் தொன்னுற்றிரண்டாமத்பாயத்தில் மார்க்கண்டேயன்தானே நருமபுத்திரனா கோக்கிச் சொல்லுமளவில் ஸ்ரீமங்காராயணனுடைய வார்த்தைகளை அநுவதிக்குமிடத்து "வித்யவதேரவி விபுஷேகாஃ தெவ ஸாணம் தத:" * [பித்ருபக்தோஸி விப்ரார்த்தோ மாஞ்சகவ சாணம் தத:] என்றன்ன ச்னோகத்தினும் இவன் ஸ்ரீமங்காராயணனைச் சாணம் புருந்தவனென்பது என்று கினங்கும்.

ஸ்ரீ பாகவதத்தினும் பன்னிரண்டாம் வகத்தத்தில் எட்டாமத்பாயத்தில் "ஆராதயத் ஸ்ருஷீகேசம் ஜிக்வே ம்ருத்யும் ஸ-தூர்ஜயம்" என்ற வஸ்டமாகச் சொல்லிற்று. ஸ்ரீமங்காராயணனை ஆரதித்து, வெகவ்வொன்றாத பமனையும் வென்ஞெழுந்தான் என்றது.

மார்க்கண்டேயன் இன்னனம் செஞென் வாழ்த்த வருகையில், மஹாப்ரஸபத்தைத் தான் காணவேணுமென்று ஆசைகொண்டு எம்பெருமானைப்போற்றிப் பிரார்த்தித்து அவனம் காணும்போது, மஹாப்ரஸபத்தில் ஸ்ரீமங்காராயணனொருவனைப்பற்றி மற்றதத்தேவரெவனாயும் பிழைத்திருக்கக்காணாதவனாய் அப்பெருமானது திருவயிற்றினுள்ளே அனைவனாய்க் கண்டு முடிவில் தான் நற்கதி பெறுதற்பொருட்டுத் திருமாளையே சாணமடைப, அப்பெருமான் அவனைத் தனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொண்டானென்பது மார்க்கண்டேய சரித நிரத்தின் முடிவு.

இப்பாட்டில் "இன்னடைச்சடைமுடி வீசன்" என்றருளிச் செய்ததன் வருத்தை அடிபறித்து ஆசாரிபர்கள் வெளியிட்டருளின அழகு வாசாமகோசம். ஆகுவிப்படி ஸ்ரீமூக்தி காண்மின்,—"மாதா பிராக்கணாளே மஹாதபனா ஸப்தனாய் அவதம் உபகாசிதஸ்யிருந்த மார்க்கண்டேயன் தன்னுடைய ஆபார்த்தமாக ருதனை பாச்சாயிக்க, அவனுய் 'மத்ஸமீஷித ஸித்திக்காக காணும் பரமபுருஷனை கோக்கி தவஸூரையை பண்ணி வர்த்திக்கிறது' என்று சொல்லித் தன்னுடைய தபோவேஷத்தையும் காட்டி அவனுடைய திருவடிகளையே ஆச்சரிப்போம் வாவென்று அவனைக்கொண்டு ருதன் வந்து ஆச்சாயிக்க."

உணர்ச்சேல்ல=உசாசிச்செல்ல. உசாவுதல் வார்த்தையாடுதல்.

.... (எ)

செல்லவணர்ந்தவர் செல்வன்றன்றிரன்றிக்கற்பரோ *

எல்லையிலாத பெருந்தவத்தால்பலசெய்மிறை *

அல்லலமரரைச் செய்யுமிரணியனாகத்தை *

மல்லலியிருவாய்ச் செய்தமாயமறிந்துமே.

(அ)

எல்லையிலாத பெருந்தவத்தால் பல செய்மிறை	அபரிமிதமான மஹாதபஸ்ஸு- கனாவே பலவகையாகச் செய்யப்பட்ட வேகபீடையை புடையனாய் (விசேஷித்த) தேவர்களுக்குத் தூன்பதைனை புண்புணணி எவனான	மல்லல் அரி உரு ஆய் செய்த மாயம் அறிததம் செல்ல உணர்ந்த வர்	பெரிய காரிகை வடிவையுடைய னாய்க் கொண்டு இருபினவா கசெய்த ஆசாரியத்தை யறிந்துவைததம் புரத்தியான ஞானத்தைப் பெந் தவாகன
அமரரை அல்லல் செய்யும்	உயிர்வாழ்வுடைய	செல்லன் தன் கோ அன்றி கற்பரோ	வக்யமபதியான அப்பெருமானு டைய திருக்குணங்களைப்பற்றி வேஞென்றைக் கற்பரோ?
இரணியன் ஆகத்தை	உடலை,		

* * *—என்க ஸூர்ததியாய்த் தோன்றி ஆச்சரிதாசுணம் பண்ணின மஹாருணத் தைப் பேசுகிறிதில். செல்லவணர்ந்தவர் என்றது=உணர்ச்சி எவ்வளவு தூய் செல்லவரோ அவ்வளவும் செல்ல விவேகிக்கவல்லவர்கள் என்றபடி. ஸ்வர்ப் பகவத்பங்களில் மாத்திரம் நின்றவிடாதே என்னை விஷமன பகவதனுபவம் வரையிலும் உணர்ச்சியைச் செல்லவிட்ட

வாகன் என்றபடி. அன்னவர்கள் * திருவுக்குத்திருவாகிய செல்வனுடைய சீர்க்கையே ஆன்றோ கற்பார். இப்போது தாம கிவகித்த சீர் இன்னதென்கிறது மேல் மூன்றடிகளில. அனகிறந்த தபண்ணுக்களைச்செய்து அதனும் அபரிமிதமான வாக்களைப் பெற்று, அப்படி வாக்கொடுத்த தெய்வக்களையும் கண்ணீர்பாயகிட்ட இரணியனது உடலை, பெரிய வடிவு கொண்ட நாளிம்ஹமுர்த்தியாய்த தோன்றிப் பினத்த ஆச்சரியத்தை யற்றதுவைத்தும் அந்த ஆச்சரிதவாத்னல்ப ருணத்தைவல்லது வேடுமுன்றைக் கற்பாரோ?

மல்லல்=பெருமை; "அபரிமித பரிமாண க்ருணிம்ஹரூபநானாய்க் கொண்டு" என்பது ஆறுபிரப்படி. "உலாவிவாழ என்னும்படியே ஹிரன்பன்" ருணப்படியாய்ப்படியாகப் பெரிய வடிவைக்கொண்டு" என்பது 80. "ருணப்படி=ருணம்பு அடி. வாரமாதாமென்றபடி.

சேய்தமாயம்—* நாலிஹதநாழனை வலகலபலாஹதமிநா! உலாவிவாழ * என்று ஆழ்வான் காட்டின மரபுகள். ... (அ)

மாயமறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ *

தாயம்சேறுமொருநூற்றுவாமங்க வோரைவர்க்காய் *

தேசமறியவோராரதியாய்ச்சேன்று சேனையை

நாசம்செய்திட்டு * டடத்தகல்வார்த்தையறிந்துமே. (க)

தாயம்சேறும்	{	தாயாதி முறையில் சண்டை	{	டடத்த எவ வார்த்தை அறிதும்	{	தன்னடிச் சேர்திச்செழுத்தருளி னுனென்கிற கல்வார்த்தையை பறித்தும்
ஒரு நூற்றவர் மங்க		செய்து கொடுத்த தாயோத காதிசன் தொலைய				
ஒர் ஐவர்க்கு ஆய்	{	விலகலுணாகளான பஞ்ச பாண்டவர்களுக்காகி	{	மாயம் அறிபவர்	{	மிகவும் ஆச்சரியமான பகவத்கதைகளை பறியுமவர்கள்
தேசம் அறிய		ஸகலவோக ப்ரஸித்தமாய்ப்படி				
ஒர் சாரதி ஆய்	{	ஒப்பற்ற வாரதியாகப் போய்	{	மாயவற்கு அன்றி	{	அப்பெருமானுக்கல்லாத மற்றொருவர்களுக்கு அடிமை பாவரோ?
சேனையை நாசம் செய்திட்டு		எல்லாச் சேனைகளையும் அழிப்ப செய்து				

* * *—பஞ்சபாண்டவர்களுக்குக் கையாளவிருத்த இழிதொழில் செய்து பார்த்த வாரதி பென்று பேர்பெற்றது தாழின்று அசிஷ்டவர்க்கக்கலை அகற்றின மஹாகுணத்தைப் பேசுகிறார்.

தாயம் சேறும்—தாயப்பாத்தியாலே செறுகிற என்றபடி. பங்காளிமுறையாலே சண்டை செய்தமைவைச் சொன்னபடி.

தேசமறியவோர் சாரதியாய்ச் சேன்று—இற்றைகளும் அர்ச்சாவதாராதிதுங்குட அனைவருமறித்துக்கொள்ளுமாறு பார்த்தவாரதி என்று பேர்பெற்று கிற்குணன்றோ. தேசமறிய என்றகிடத்து பெய்க்கை யருளிச் செய்வ காணீர்; * காட்டின எவாதந்தர்யபாரதத்தர்யங்கள் வ்யவஸ்திகமானகிடத்திலும் ஹஸ்பததிலேயேற அவை ப்ரயோகிப்பது. பர்த்தாவும் பார்வைவைக் காலைப்பிடிப்பது ஹஸ்பததிலேயேற. இப்படியிருக்கச் செய்தேயிறே இகந் ப்ரஸித்தமாய்ப்படி தன்னைத் தாழகிட்டது."

நடந்த—திருநாடேற வெழுத்தருளின என்றபடி. *சுலாஸாஸாவதாணம் வுலிவதா: வுயயாஹோதா: ஹோஹபிஸா கமதூவா: மதா ஹம் ஹோதாஹோதா: என்ற மஹாபாரதச்லோகம் இங்கே யதுஸந்திப்பது. (க)

வார்த்தையறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ *

போர்த்தபிறப்போடு கோயொழுப்பொடிதப்பிவை

போர்த்து * பெருத்துன்பம்வொறநீக்கித் தன்தாளின்கீழ்ச்

சோர்த்து * அவன்செய்யும் சேமத்தையெண்ணித்தெளிவுற்றே.

(30)

வார்த்தை	சாமச்சலோகமாகிற வல்வார்த்தை	தன் தாளின் கீழ்	தன்னுடைய திருவடிகளின்
அறிபவர்	வையறியுமவர்கள்,	சோதது	கீழே சேர்த்துக்கொண்டு
போர்த்த பிறப்	ஸ்வரூபவிளக்கத்தை மறைத்	அவன் செய்யும்	இப்படியாக அவன் செய்தரு
பொடு கோயொடு	தினற பிறப்பு வியாதி கிழத்த	சேமத்தைஎண்ணி	ளும் கேட்குமன்களை யறஸந்தித்து
மூப்பொடு இறப்பு	னம மாணம் முதலானவற்றை	தெளிவு உற்று	தெளிவு பெற்று வைத்து
இவை போதது	விட்டுக் கழியும்படி பண்ணி	மாயவற்கு அன்றி	அப்பெருமானுகளல்லது வே
பெரு துன்பம்	வைவல்யாதுபவமாகிற மறா	ஆன் ஆவரோ	ருருவாகரு அடிமை
வொ அற நீக்கி	கர்த்தத்திலும் புகாமே காத்தது		யாவரோ?

* * *—ஸர்வதர்மந் பரித்யஜ்ய இவ்வாதி சாமச்சலோகமாகுளிச் செய்த மஹாகுணத் திலே வீடுபட்டுப்பேசுகிறார். வார்த்தை யறிபவர் என்றது—“மாமேகம் சரணம் வ்ராஜ—ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்ற வார்த்தையை யறியுமவர்கள் என்றபடி. முழுக்ஷ—ப் படியில் சாமச்லோக பாகாணத்தின் முடியில் இப்பாகாததை சாமச்சலோகார்த்தமாக நிர் வஹித்தருளினபடி காண்க. * ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி * என்றதின் அர்த்தமே மேல் மூன்றடிகளாலும் பேசப்படுகிறது.

போர்த்த பிறப்பு = ஆத்மஸ்வரூபம் தெரியாதபடி அறிவைக்கொடுக்கும் ஜன்மம். கரும மடியாகப் பிறக்கிறோமாதலால் பிறக்கப்பிறக்க ஒளிபழுவி “ஊர்ணாகிகள் தங்கடையும் ஈச் வடையும் மறந்து” என்கிறபடியே கிடக்கிறோமன்றோ. [கோயொடு] அதற்கு மேலே * உடன் பிறந்தே கொத்துள் விபாதி * என்னும்படி பல பல கோய்களும் வந்து புகும். [மூப்பு] இடி கீழுந்தாற்போலே வந்து கிற்கும் கிழத்தனம். [இறப்பு] இப்படியிருக்கச் செய்தே திடெ னென்ற ஒருநாள் கேளும் மாணம். இவற்றைவெல்லாம் தொலைத்து. அதாவது மீண்டு மீண் டும் பிறத்த அகர்த்தப்படாதபடி செய்தருளி பென்றபடி. இதற்குமேல் பெருத்துன்பமாவது —ஜன்மம் தொலைத்த பின்பும கேக்கடியதான கைவல்ய மோக்ஷமாகிற மஹானர்த்தம். அதையும் ஸ்வாஸைமாகப் போக்குகையாவது அதிலே நசையறும்படி பண்ணுகை. ஆக இவ்வளவு கண்ணமாகியுஞ் செய்து, தன் தாளின் கீழ் சேர்த்து—பாதகோகை போலே தன் திரு வடிகளின் கீழ் அக்ஷிப்பித்துக் கொண்டு. அவன் செய்யும் சேமத்தை யெண்ணி = இதற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளிச்செய்வது கண்ணீர்;—“இவனுக்கு ஒன்றுஞ் செய்யாதாைப் போலே என் செய்வோமென்றிருக்கு மென்னுதல, திக்கைக்காயத்தக்கு சிவவான சித்ப ஸூரிகளோடே சேர்த்து யாவதாதமபா கியாக்கு மென்னுதல.”

“எண்ணித் தெளிபுற்று வார்த்தை யறிபவர் மாயவற்காளன்றி யாவரோ?” என்று அக்ஷிப்பது. ... (30)

தேளிவற்றுவீவீன்றிநின்றவாக் கின்பக்கதிசேய்யும் *

தேளிவற்றகண்ணனைத் தேன்குருகூர்ச்சடகோபன்சோல் *

தேளிவற்றவாயிரத்துள் இவைபத்தும்வல்லாரவர் *

தேளிவற்றசிந்தையர் பாமருழவுலகத்துள்ளே.

(31)

தெளிவு உற்ற வீவு இன்றி நின்றவர்க்கு	ஸ்வரூபத்தில் தெளிவு பெற்ற அதத தெளிவுக்கு ஒரு காரணம் விச்சேதமின்வரமலிருப்பவா கட்டு	தெளிவு உற்ற ஆயிரத்துள்	தெளிந்த ஆயிரத்தினுள்ளே
இன்பம் கதி செய்யும்	இன்பமே கடிவெடுத்ததான கதியைச் செய்கிறவனாய்	இவை பத்தம் வள்ளர் அவர்	இததிருவாய்மொழியை ஓத வள்ளர்கள்
தெளிவு உற்ற கண்ணனை	தெளிவு தானே கடிவெடுத்த திருப்பவனான எம்பெருமா னைக் குறித்தது	பா மரு ரு உலகத்துள்ளே	பாபபூமிஷ்டமான உலகத்தி லிருக்கவைத்தே
தென் குருவர் சடகோபன் சொல்	ஆழ்வார அருளிச்செய்ததான	தெளிவு உற்ற சொந்தபா	தெளிவு பெற்ற மனமுடைய நாவா.

* * *—இத்திருவாய் மொழியைக் கற்பவர்கள் இவ்விருள் தருமானத்தில் இருக்கச் செய்தேயும் தெளிந்த சிவநிலையாயிருப்பர் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறது. தெளிவுற்ற நின்றவர்க்கு, வீவு இன்றி நின்றவர்க்கு—உபாயமும் உபேயமும் அவனே பென்று தெளிந்திருக்குமவர்களுக்கு; இந்தத் தெளிவு இருக்கச் செய்தேயும் சிவர் ஆபாச புத்திகளைக் கொண்டு வாதங்கள் செய்த புத்திபேதத்தை புண்டாக்க முயலக்கூடும்; அப்போதும் தனாதே பிருக்குமவர்கள் விவீன்றிநின்றவர்; ஆக, ஒருபடிபாறும் சரிப்பிக்க வொண்ணாத திண்ணிய அப்பவனாயமுடையார்க்கு என்றபடி. புத்தம் செய்யமாட்டேனென்று சிவந்த அர்ஜுனன் கைதையக் கேட்டுத் தலைக்கட்டி, “ஆதிதேவா! மதவநெய்ய! களிவெந்த வடிவம் தவ—ஸ்வரூபி கைதையேதஹ: கரிஷ்யே வசனம் தவ.” என்று தனும்புதல் தீர்த்த சிவஞானன்கு; அப்படிப்பட்டவர்களைச் சொல்கிறது. இவ்விடத்தில் ஈடுபடுத்த தரூபிதத்தில் ஒரு ஸம்வாதம் அற்புதமாகவுள்ளது காணீர்;—“அர்ஜுனன் தான் எம்பெருமானைப் பெற்றானே இங்கேயோ?” என்று கம்பிள்ளை கஞ்சியைக் கேட்டாராம். அதற்கு கஞ்சியாருளிச் செய்த உத்தரம்: அர்ஜுனன் பெற்றானே இவ்வியா என்கிற கிசாரம் உமக்கு எதற்காக? யா யார் பெற்றார்கள் என்று அவர்களைப்பெயர் ஆராய்ந்துபார்த்தோ நாம பற்றவேணும். எம்பெருமானுடைய அருளிச்செயல் என்ற இவ்வளவே கொண்டு நாம பற்றவேணுமெயொழிய, பெற்றவர்களைப் பார்த்தன்ற காணும். குளிர்ந்த தண்ணீர் கண்டால் தாவித்தவன் குடிக்கக் காணுகின்றோம்; இது குடித்த பார் பார் தாஹம் தீர்த்தார்கள் என்று கிசாரித்துப்பார்த்ததா குடிக்கின்றோம்; இவ்வியே”—என்று அருளிச் செய்தாராம்.

இன்பக்கதி செய்யும் தெளிவுற்ற கண்ணனை—இன்பமயமான கதி—அர்ச்சிராதிகதி; அதைப் பண்ணித் தருமவனென்கை. சேதனன தெளிவுமான் கலங்கியே கிடந்தாலும், இவன் தெளிவாத இழவுதீர எம்பெருமான் தான் தெளிந்திருந்து காரியஞ் செய்வனென்க, இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான கிஷயமாக ஆழ்வாருளிச் செய்த, தெளிவுற்றவாயிரம்—இங்கே கட்டு ஸ்ரீகாலத்தி காண்கின்;—“கற்புத்ததிலே கலங்கின கீரனது ஓரே பாதேசங் களிலே வந்து தெளிந்த உபயோக யோக்யமாய்ப் போவே, அதிகருதாதிகாரமாய் கூளமும் பலாபிசினுமாயே ஓன்ற கிஷ்கர்ஷிததப் பிரிக்க வொண்ணாதபடியாயிருக்கிற வேதார்த் தமானது ஸர்வாதிகாரமாய் ஸர்வஸம்சயங்களும் தீர்த்த தெளிந்தது இவா பக்ககிலே வந்த வாதே.”

இப்படிப்பட்ட ஆயிரத்தினுள் இததிருவாய்மொழியை வள்ளர்கள் இவ்வாழ்வார் தம்மைப் போலவே தெளிவு படைத்த கெஞ்சுடைபாடவர் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டி னாவிற்று. ... (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம். கம்பிள்ளை திருவடிகளே சாணம்.
திருவாய்மொழியில் ஏழாம்பத்து ஐந்தாத் திருவாய்மொழி உரை
முற்றுப்பெற்றது.

ஏழாம்பத்து ஆளுந்திருவாய்மொழி பாமருழவுலகும்.

உரையவதாரிகை:—கீழ்த்திருவாய்மொழியின் பரோபதேசம் என்பதமாக இல்லைபாபி னும் பரோபதேசத்திலேயே முழுநோக்காயிருக்கும். * கற்பாரிராமபிரானைவல்லால் மற்றங் கற்பரோ * காரணற்காளன்றிபாவரோ * கண்ணற்காளன்றிபாவரோ * என்று இங்கனே பாட்டுத்தோறும் படர்க்கைபாகவே அருளிச் செய்திருந்தாலும் முன்னிலைபாக அருளிச் செய்வதிலேயே ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் ஊன்றியிருக்கும். பாகிகான்! இழந்து போகிறீர் களே! என்று ஸம்ஸாரிகளை நோக்கிப் பரிதபித்தக் கூறுதலும், அப்படி இழுவாதே கொள் ளுங்கள் என்று உபதேசித்ததுமே கீழ்த்திருவாய்மொழிகு ப்ரமேயமாயிருக்கும். அங்கனே பிறருடைய இழவுக்கு சொந்து பேசின ஆழ்வார் தம்மை சிறுபித்துப்பார்த்தார். பிறர் இழந் திருப்பது காஸ்திக்யத்தாலே; அப்படிப்பட்ட இழவு தமக்கு இல்லைபானாலும், எம்பெருமா னைப் பரிபூர்ணமாக அநுபவிக்க வேணுமென்கிற கிருப்பம் தமக்குக் குறைபற உண்டா யிருக்கச் செய்தேயும் அவ்வநுபவம் பெருமையினாலேயான இழவு பொறுக்கவொண்ணாதிருத் ததனால், தம்முடைய சூர்த்தியெல்லாம் தோற்றப் பாமபத காதலுடைய திருச்செவியளவும் படும்படியாகப் பெருமிடறு செய்து கூப்பிடுகிறார் இததிருவாய்மொழியில்.

அம்மங்கியம்மாள் என்னுமாகிரியர் "இத்திருவாய்மொழியின் சப்தாசிகளை காம் வாயாற்சொல்லவும் காதாற் கேட்கவும் அதிகாரிகளே தவிர, இதின் ஆழவார்க்குச் செல்லு கின்ற சூர்த்தி இப்படிப்பட்டதென்று எடுத்துரைக்க காம் அதிகாரிகளல்லோம்" என்பாரம்.

பாமருழவுலகும்படைத்த பற்பகாபாவோ *

பாமருழவுலகும்படைத்த பற்பபாதாவோ *

தாமரைக்கண்ணாவோ தனியேன்தனியாளாவோ *

தாமரைக்கையாவோ உன்னைவென்றுகொல்சோவதுவே.

(க)

பா மரு ழு உல கும் படைத்த பற்பகாபா ஓ	பலவகைப் பொருள்களும் நிரம்பி புனை மூவுலகங்களுமுண்டா கவின் ஓ பத்மரோபனே!	தாமரை கண்ணா ஓ தனியேன் தனி ஆனா ஓ	செத்தாமரைபோன்ற திருக்கண் கையுடையவனே! தூணையத்தவனான என்னை அவாதாரணமாக ஆன்பவனே!
பா மரு ழு உல கும் அனந்த பத் ம பாதா ஓ	பரம்பின மூவுலகங்களையுமனந்து கொண்ட திருவடித்தாமரை கையுடையவனே!	தாமரை கையா ஓ உன்னை சோவது என்று கொல	செத்தாமரைக் கையனே! உன்னை காண் சோபபெறுவது எக்கானோ?

* * *—ஒவ்வோரவயவத்தாலும் ஒவ்வோர் அதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தைச் செய்தரு ளின பாமபேரக்க ளுனவுள்ளை காண் என்றைக்குக் கிட்டுவெதென்கிறோ. திருகாபிக்காலவர் செய்த காரியத்தை முதலடியில் அருளிச் செய்கிறார். *உய்யவுலகு படைக்கவேண்டி உத்தி யில தோற்றினாய் காண்முகனை * என்கிறபடியே மூவுலகங்களையும் படைக்குமவனான பிரமனை நாபிக்கபலதநில் உண்டாககினது பற்றிக் கொப்பூழ்ச் செத்தாமரையே மூவுலகும் படைத்த தாகச் சொல்லுகிறபடி. பிரானே! உன்னுடைய பாதவத்தை கிரணியிப்பதற்கு வேறு சில ப்ரமாணங்கள் தேடவேணுமோ? உனது திருகாபிக்கமலத்தான் போதாதோ? என்கிறார். *முதல்வா! நிகரிலகு காரருவா நின்னகத்ததன்றே புகரிலகு தாமரையின் பூ* என்று இவர் தாமே பெரிய திருவந்தாதியில் அருளிச்செய்தது காண்க. பட்டரும் பூரீங்காஜஸ்தவத்தில் *விமோத ஶாய்வஜோ விபிரஸிவநிஷாநஃ ஸமவதா தடிநஜ்ஜஹ்விவரவதி விவிஸாயதி நஃ* என்றருளிச் செய்ததுங் காண்க.

படைத்தவுலகங்களைப் பிறர் பறித்துக்கொள்ள, அவற்றை மீட்டுக்கொண்ட திருவடி
யின் செயலைச் சொல்லுகிறார் இரண்டாமடியில். *அடிச்சிபோத்தனை மிசை நீ யணியாய் ஆழி
யங்கண்ணாவுன் கோலப்பாதம்* என்றும் *சிற்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்* என்றும் நான்
ஆசைப்பட்டிருக்க, ஆசையின்வாதார் தலைபிலே திருவடியை வைக்கும்வனாயிருக்கின்றாயே!
என்று சொல்ல சொல்லுகிறபடி. இரண்டடிகளிலும் பாமரு என்பதற்குப் பன்மைகையாகப்
பொருள் கொள்வர்; பா—பதார்த்தங்கள்; அவை மருகியிருந்துள்ள முவுலகம். பா—பாபம்;
அது மிக்கிருந்துள்ள முவுலகம். பா வென்று பாம்புதலாய், அதையுடைத்தான முவுலகம்.

தாமரைக்கண்ணாவோ! என கிளித்தவுடனே 'தனியேன் தனியானாவோ' என்றதனால்,
திருவிருத்தத்தில் "பெருங்கேழலார் தம்பெருங்கண்மலர்ப்புண்டரீகம் கம்மேல் ஒருங்கே பிறழ
வைத்தார் இவ்வகாலம், ஒருவர் கம்போல் வருங்கேழ்பவருளரே" என்று அருளிச்செய்த
படியே முதலிலே தம்மை கிஷிகரித்தவை இத்திருக்கண்களையென்று காட்டினபடி. இவ்
கிருள் தருமாஞாலத்தில் நான் அத்கிதீயனன்றோ; உன் திருக்கண்கள் என்னைபாண்டது மற்
றொருவர்க்கு விலமோ? கண்ணழகைக்காட்டி என்னை உகையுளகப்படுத்தி இப்படியோ உபே
கித்து வைப்பது என்கிறார்.

தாமரைக்கையாவோ! அக்ரூகைக் கையால் தொட்டு அனைத்தாயே, கண்டாகர்ணனைக்
கையால் தொட்டு கிஷிகரித்தாயே; அவ்வளவுக்கும் நான் உரியேனென்றேனோ? என்கிறார்.
இப்போது எனக்கு அதுவொன்றும் செய்யவேண்டா; இன்னநான் என்னை நீ சோப்பெறு
வாய் என்று ஒரு காளிட்டுக் கொடுக்கலாகாதோ வென்கிறார் உன்னை யென்றுகொல் சேர்வ
துவே பென்று. ... (க)

என்றுகொல்சோவதந்தோ அரனநான்முகனேத்தும் * செய்ய

நின்றிருப்பாதத்தையான் நிலரீரோகால் * வீண்ணுயிர்

என்றிவைதாம்முதலா முற்றமாய் நின்றவெந்தாயோ *

குன்றேத்தானிரைமேய்த்து அவைகாத்த எம்குத்தாவோ. (உ.)

வெம் நீர் வரி கால் } பஞ்ச பூதங்களும்
விண் }
பயிர் } பிராணியர்க்களும்
என்ற இவை } ஆவிய இவை முதலாக
தாம் முதல் ஆ }
முற்றம் } வைகல பதார்த்தங்களும்
ஆய் நின்ற என் } தானே யென்னலாய்படி நின்ற
தாய் ஓ } ம்வாயியே!
ஆ விரை மேய்த்து } பகக்களின் உட்டங்களை
மேய்த்து }
குன்று எடுத்து } கோவாதனை மலையைக் குடை
அவை காத்த } யாக வெடுத்து அப்பசகளை
ரகிததருளின }

எம்குத்தா ஓ } குட்குத்த முதலிய உத்துக்க
ளில் வல்லவனான எம்பெரு
மானே!
அரன் நான் } சிவனும் பிரமனும் துதிக்கும்படி
முகன் ஏததும் } யான
நின் செய்ய திரு } உனது சேவையை
பாதத்தை }
யான் சேவது } யான் சோப்பெறுவது எக்கா
என்று கொல் } னோ?
அத்தோ } ஐயோ!

* * *—மீண்டும் அதுவே வாய் வெருவுதலாய்ச் சொல்லுகிறார். கீழ்ப்பாட்டில் 'என்று
கொல் சேர்வது' என்றாரே; அதற்கு ஒரு மறுமார்த்தம் பெற்றிலர். அத்தோடு அத்தோ என்
தையுக் கூட்டியபழுகிறார். நான் முடிந்தேனென்கிறார். திருவடிக்கு 'அரன் நான்முகனேத்
தும்' என்ற அடைமொழி கொடுத்தது—அவர்கள் துதிப்பதனால் திருவடிக்கு ஒரு பெருமை
ரண்கைக்காக வந்து; அழிப்பதும் ஆக்குவதுமே தொழிலாயிருக்கின்ற அவர்களுக்கூட

ஆசைப்படுந்திருவடிபன்றோ; நான் ஆசைப்படச் சொல்லவேணுமோ வென்றவாறு. அவர் கள் ஏத்துவது ப்ரபோஜகார்த்தாத்துக்காக; நான் ஏத்துவது க்வயம் ப்ரபோஜகமாக என்றன ராய்.

நில நீரோகால் என்று தொடங்கி, சேதநா சேதநாத்மகமான மமந்தவஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருப்பவனே! என்கிறார். பிரானே! உனகில் எப்பொருளைக் கண்டாலும் அவற்றை நீயாகவே நினைத்து மகிழ்ச்சிக்கொள்ளும்படியானவனே நான்; ஆயினும் அனாதாணமான வன் திருவடிகளைப் பெற்றாலுள்ளது என் ஆசை தீராதேயென்று காட்டுகிறபடி.

குன்றெடுத்து ஆகிணாமேய்த்து அவைகாத்த—ஆகிணாமேய்க்கைக்காகக் குன்றெடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லைபாதலால், 'ஆகிணாமேய்த்துக் குன்றெடுத்து அவை காத்த' என்று போஜித்துக்கொள்வது. (உ)

காத்தவெங்குத்தாவோ மலையேத்திக்கல்மாரிதன்னை *

பூத்தண்டுழாய்முடியாய் புண்கொன்றையஞ்செஞ்சடையாய் *

வாய்த்தவென்கான்முகனே வந்தென்னாருயிரியானால் *

ஏத்தருங்கீர்த்தியினாய்! உன்னையெங்குத்தலைப்பெய்வனே. (௩)

மலை ஏத்தி கல் மாரி தன்னை காத்த எம் கூத்தா ஓ பூ தண் குழாய் முடியாய்	கோவர்த்தன மலையைத் தாக்கி நின்ற கல் மலையைத் தடுத்த வனும் கூதநில வலவனும் மான எம்பெருமானே! அதிகைய குளிர்த்த திருத்தொழாய் மாலையைத் திருமுடியிலுடை யவனே!	வாய்த்த என் கான்முகனே வந்த அரு கீர்த்தி யினாய்	பிரமனுக்கு அந்தர்யாமியே! தடுத்தத் தலைக்கட்ட முடியாத புகழையுடையவனே!
புணை கொன்றை அம் செம் சடை (பாய்)	சிவந்த ஹடையிலே கொன்றை மாலையைப் புணைத்துள்ள சிவ னுக்கு அந்தர்யாமியே!	நீ வகது என் ஆர உயிர ஆனாய்	நீ யாகவே பரததஸ்விகாரமாக வகது எனக்குத் தாரகனாக ஆனான் பின்பு
		உன்னை எங்கு தலைப்பெய்வன்	உன்னை எங்கே கிட்டியதுபலிப் பேன்

* * *—சீழே "குன்றெடுத்தாநிலை மேய்த்து அவை காத்த வென்கு ததாவோ" என்று கோவர்த்தன உத்தரண வ்ருத்தார்த்தத்தைக் கூறிக்கூறிய ஆழ்வா மீண்டுமிப்பாட்டிலும் "காதத வெங்குத்தாவோ மலையேத்திக் கல்மாரிதன்னை" என்று அதுதன்னையே கூறிக் கூவுவது அந்தாதித்தொடை யமைதிக்காகவன்று; ஈடுபாட்டின் நிகுதியாவாய். "மலையேத்திக் கல்மாரிதன்னை" என்ற சொல்வொடையை நோக்கி கம்பிள்ளையருளிச் செய்வது பாரீர்—"கல் லானே வர்ஷிக்கையாலே மலையை பெடுத்தப் பரிஹரித்தான்; கீரலே வாஷிததானுகை கடலை பெடுத்த நோக்குங்கூனும்" என்று இதனால். இன்னதைக்கொண்டு இன்ன காரியஞ் செய் வதென்கிற நியதி எம்பெருமானுக்கினை பென்பதும் எர்வசக்தனென்பதும் விளக்கப்பட்ட தாய். கல்வர்ஷத்திலகப்பட்டானையோ ஈஷிக்கலாவது? ஸ்வஹாபா வந்ததடி வகஷிஷணி என்கிற ஸம்ஸாரதுக்கவர்ஷத்தில் அகப்பட்டானை ஈஷிக்கலாகாதோ? ஒரு ஸாரக நோவபட் டாலோ ஈஷிக்கலாவது? அவ்ஷாரகப்பட்ட நோவை நானொருவன் பட்டால் ஈஷிக்கலா காதோ? என்னுடைய ஈஷணத்துக்காகவும் ஏதேனும் மலையெடுக்க வேணுமோ? மலையெ டுத்த தேனைக் காட்டினல் போதுமே யடியேனுக்கு.

"பூத்தண்டுழாய் முடியாய்! புண்கொன்றையஞ் செஞ்சடையாய்! வாய்த்த வென் கான்முகனே" என்ற விகிதன் மூன்றினாலும் * ஸ்வஹா வர்ஷிவா என்ற உபநிஷத்தை அதுவதித்தபடி. "முனியே கான்முகனே முக்கண்ணப்பா" என்றும் "அசியை அயனை யாணை" என்று மருளிச்செய்பவரன்றோ இவ்வாழ்வார். தரிமூர்த்திகளின் ஸாம்பவாதமோ

ஐக்பவாதமோ ஆழ்வார்க்கு கிவகிதம்போதும் என்ற சிவ் நினைப்பது சிறிதும் பொருந்தாது, ஏனெனில், இவ்வாழ்வார்தாமே பெரியதிருவந்தாதியில் * முதலாதிருவுருவம் மூன்றென்பர், ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்குமென்பர் முதல்வா, சிகரின்கு காருருவா! சின்னகத்ததன்றே, புகரின்கு தாமரைபின் னு * என்ற பாசாததினால் னுவ்பத்தமாகப் பாதத்வ சிர்ணயம் செய் தருளியுள்ளாராதலால். [அப்பாசாதத்தின் திவ்யார்த்ததீபிகையுரையில் கிரிபு காண்க.] ஸகல காரணபூதனான பெருமானே! பிரமன் கிஷ்ணு சிவன் என்கிற திவ்யமூர்த்திகள் தலைவராவா என்று சிவர் சொல்லுவர்; மேற்சொன்ன மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் வேறொரு தத்துவம் தலை வாயிருக்குமென்று மற்றொரு சிவ் சொல்லுவர்கள்; உன்னிடத்திலுள்ளதான திருகாபிக்கம லமே உனது பாத்வத்தை வெளியிட வல்லதாயிருக்கும்போது இந்த வாதங்கள் எங்கனே பொருத்தம்? என்பது மேற்குறித்த பாசாதத்தின் தாற்பரியமென்றுணர்க.

வந்து என்னாருயிரி!—எனக்கு அபேகையின்றியே யிருக்க நீயே வந்து என்னை கிஷ்ணி கரித்து உன்னாலல்லது செவ்வாதபடி பண்ணி எனக்குத் தாமகமாயிருப்பவனே! என்றபடி.

உன்னையெங்குத் தலைப்பெய்வனே!—நீ உயிராய் என் உடலாயிருக்கும்போது, உடல் தான் உயிரை வந்து கிட்டுவதென்று ஒன்றுண்டோ! நீயே பெறுகித்தகுக்கொள்ளவேனுமே பல்லது காணாகப் பெறுவதென்பதுண்டோ? என்றாயிற்று. இங்கே *டு;—“என் ஓர் உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணி உன்னை பெய்கே வந்து கிட்டப்புகுகிறேன்? என்னாலே வந்து கிட்டுகையென்று ஒன்றுண்டோ?”

எங்குததலைப்பெய்வனாகான எழில்மூவுலகம்நீயே *
அங்குயாமுக்கட்பிரான பிரமபெருமானவன நீ *
வெங்கதிராவச்சிரக்கை யிகதிரன முதலாத்தெய்வம் நீ *
கொங்கலாதண்ணாதுழாயமுடி என்னுடைக்கோவலனே.

நெருகு அலா தண அம் துழாய முடி என்னுடை கோவலனே	} மதுவோடு கூடி மலராத செவ் விற துழாய்ப்பண்ணாத மலர் முடிவையுடையனாய் என்க குப பிரம பிரகயனான கோ பாவ திருவனனே!	பிரமன் பெரு மான் அவன்	} அப்படிப்பட்ட நான்முக்க கடவு ளும் நீயிட்ட வழக்காயிருப்பாகன். வெவ்விட பிரதாபம் பொருநதிய வழாயாததைக்கை யிலே யுடைய இத்திரன் முதலான தெய்வங்களும் நீயிட்ட வழக்கே;
எழில் மூ உலகம் நீயே		வெம் கதிர வச்சி மகை தூதி என் முதலா தெய்வம் நீ	
அங்கு உயா முக் கண் பிரான்	} அந்த லோகத்திலே உயாதவ னான சிவபிரானும்	தான் எவக தலைப்பெய்வன்	} நான் என முயற்சியின்றியேயே உன்னை வந்து கிட்டுவேனோ!

* * *—சர்வஸ்வமாதபதனாய் ஆசரிதபவ்யனாய் போக்பதை அளவிறந்திருப்பவனான வனனை அகிஞ்சனானான் என் என்கே கிட்டுவதென்கிறார். எழில் மூவுலகம் நீயே—உலகத்திவ் அவ்வோபதார்த்தங்களுகளுள் உபாததிலெல்லாம் நீயிட்ட வழக்கு என்றபடி. இப்படியே மேலடிகளிலும் கொள்க. முக்கண்ணனுக்குள்ள ஏற்றமும பிரமனுக்குள்ள ஏற்றமும் இத்திரனுக்கும் அவனைச்சேர்ந்த மறமுண்டான தேவர்களுகருமுள்ள ஏற்றமுமெல்லாம் நீயிட்ட வழக்கென்றபடி. பிரமன் சிவனீர்திரன் முதலானார்க்குண்டான ஐச்வரியமெல்லாம் பிரானே! உன்னதீனமாக வன்றோ விருப்பது; அப்படிப்பட்ட நீ என்னுடைய பிரதிபந்தகம் களையும் போக்கி என்னையுன் திருவடிகளிலே சேர்த்தருளவேனுமென்று கருத்து.

என்னுடைக்கோவலனே யென்போல்லாக்கருமாணிக்கமே *

உன்னுடையந்திமலருலகமவை மூன்றும்பரந்து *

உன்னுடைச்சோதிவேள்வத்தகம்பாலுன்னைக் கண்டுகொண்டிட்டு *

என்னுடையாருயிராறெவனேகொல் வந்தெய்துவரே.

(கு)

என்னுடை கோவலனே	என்னுடையவென்று அபிமா னிக்கவாம்படியான கோபா வனே!	பரந்து	சாபல்யப்பட்டிருந்து,
என் பொல்லா கரு மாணிக்கமே	துண்பாத மாணிக்கம் போன்ற எனக்கு இனிபளுவனே!	உன்னுடை சோதி வென் வத்த அகம்பால் உன்னை கண்டு கொண்டிட்டு	உனக்கே யனாதாரணமாய் விவ க்ஷண தேஜோராசி ரூபமா யிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்ட லோ கத்திலே யிருக்கிறவுன்னை காணப்பெறுமாறு
என்னுடை ஆரு யிரார்	என் ஆத்மாவானவர்,	எங்கனே கொல்	எப்படி வந்து சேருவர்?
உன்னுடை உத்தி மலர் உலகம் அவை மூன்றும்	உனது திருகாபியிலே மலர்ந்த மூவுலகங்களிலுமுள்ள விஷ யங்கெல்லாவற்றிலும்	வகது எய்தவர்	

* * *—மெளனிக விஷயங்களிலே கைகழிந்திருக்கிற என் ஆத்மா உன்னை எங்கனே
கிட்டக்கடவதென்கிறார். நடு;—“பலன் உம்மதானபின்பு கீதும் சிறிது யதும் பண்ண
வேணுங்காணுமென்ன; கீ ஸ்ரஷ்டித்த லோகங்களின் விஷயங்கள்தோறும் அகப்பட்டுக்கிடக்
கிற நான் உன்னைப் பெறுகைக்கு ஒரு ஸாதனத்தை யநுஷ்டித்தவந்து பெறுகையென்று
ஒன்றுண்டோ வென்கிறார்.”

என்னுடைக் கோவலனே!—பாண்டவர்கள் என்னுடையவென்று உன்னை அபிமா
னிற்கும்படி உன்னையவர்களுக்கு கீ கிதேயனுக்கினதுபோல எனக்கும் கிதேயனுக்கியிருக்
கின்றாயன்றோ என்றபடி. எம்பெருமானுடைய சேகுணத்தை யநுபவித்துச் சொல்லுகிற
படி.

என் பொல்லாக்கருமாணிக்கமே!—இது வடிவழகிளிபட்டுச் சொல்லுகிறபடி. பொல்
லா என்பதற்கு இரண்டு படியாகப் பொருள்கொள்வர். எதிர்மறையிலககணையால் நல்ல
கருமாணிக்கமே பென்னுதல்; பொல்லம்—துணைத்தல்; பொல்லா—துணைபடாத; அயலார்
அநுபவிபாத புதிய ததும் போன்றவனே பென்னுதல்.

உன்னுடையந்திமலருலகமவை மூன்றும் பரந்து—“தூண்மீகாவெ, தூ லதலகமவொ—
காவை 3.தி 3 ஸர்வவிஷயங்களிலும் பாவணமான என் ஆத்மா” என்பது ஆரூபிரப்படி யரு
ளிச் செயல். உன்னுடைய திருகாபியிலே விஸ்த்ருதமாகாநின்றள்ள ஸகல லோகங்களிலு
முண்டான சப்தாதிவிஷயங்கள்தோறும் பாவணனாயிருப்பது என்னுடைய நிலைமை என்று
தம்முடைய படியைப் பேசிக்கொள்ளுகிறாராழ்வார். கீயோ எட்டாத நிலத்தினிருக்கிறாய்;
உன்னை எங்கனே கண்டுகொள்வது—என்கிறார் மூன்றாமடியினால்.

என்னுடை ஆருயிரார்—இது சேஷித்துச் சொல்லுகிற வாதத்தை. * வயிறுமித்திவ்
காரார் புருதுவார் ஐயரிவரல்லால் * (சிறிப திருமடல்) என்ற கிடத்திற்போல. மிகவும் துச்
சமான என்னுடைய ஆத்மாவானது என்றபடி. பிரானே! உனக்கே அனாதாரணமாய் நி
வதிகதேஜோரூபமாய் * அத்யக ஸாதாரீவம் ததி ஸாதாநம் என்று சொல்லப்படுமதான ஸ்ரீவை
குண்டத்தை யிருப்பிடமாகவுடைபையாயிருக்கிற வுன்னை பாக்குதி பாக்குதங்களிலுண்
டான ஸம்பத்தமும் ஸற்றமும் அற்று எங்கனே நான் வந்து சேரப்போகிறேனென்றாராயிற்று.

வந்தெய்துமாறறியேன் மல்குநீலச்சுடர்தழைப்ப *
செஞ்சுடர்ச்சோதிகள்பூத்தொரு மாணிக்கம்சேர்வதுபோல் *
அந்தாமேல்செம்பட்டோடு அடியுந்திகைமார்வுகண்வாய் *
செஞ்சுடர்ச்சோதிவிடவுறை வென்திருமார்பினையே. (சு)

மல்கு நீலம் சுடர் தழைப்ப செம் சுடர் சோதிகள் பூத்த ஒரு மாணிக்கம் சேர்வதுபோல்	குறைவற்ற நீலமன்ன புரையாது மேன்மேலும் வளர, சிவந்த கொளியையுடைத்தான சிவ பிரணங்களைப் பரப்பின கொரு மாணிக்கம் சாய்த்த கிடாகுமாபோலே, திருவடிதரும் திருவுத்தியும் திருக்கைகளும் திருமார்பும் திருக்கண்களும் திருப்பவன் முமாயிவ தூதை	செம் சுடர் சோதி விட } சிவந்தழைய கொளியைப் பரப்ப உறை என்வளர்த்தருங்கின்ற என் திருமார்பின எனது திருமார்பை வந்த வய்தும் } வந்த கிட்டும் வரை யறிவின்றி ஆற அறிவேன் } வேன்.
--	--	---

* * *—உன்னைப் பெறுகைக்கு என்பக்கம் ஓர் உபாயமில்லை; நீயே வந்த விஷய
கரிகலவேணுமென்கிறார். 'உம்மான் ஒரு உபாயத்துண்டானம் பண்ணமுடியாதாகில் இழந்த
கிற்கலாமே' என்க, அந்தோ! இழக்கலாற்படியாயோ உன்படியிருப்பதென்கிறார். எம்
பெருமான் திருவனந்தாழ்வரன் மேலே சாய்த்த கிடக்கும்போது திவ்யரூபத்தின் நீலச்
சுடர் மங்காவின்றது; பிரகலாட திருவடிகள் திருவாய்க்கமலம் திருக்கை திருமார்பு திருக்
கண் திருப்பவனம் ஆகிய இவற்றினின்ற சிவந்த சுடையுடைத்தான தேஜஸ்குப் பரணியா
கின்றது. இந்த விஷயமக்கு ஒரு தருஷ்டாந்தமிடுகிறார் "செஞ்சுடர்ச் சோதிகள் பூத்தொரு
மாணிக்கஞ் சேர்வதுபோல்" என்று. 'செஞ்சுடர்ச்சோதிகள்' என்றதற்கு கிவானம் மூன்று
மடி. மாணிக்கத்தின் வந்தானதில் திருமார்பினைக் கொள்வது. கமலமணமேல் செப்பா
ளான பிராட்டி கிளங்குந்திருமார்பையுடைப்பது பெருமான் பிரம்பாய் முதலானவற்றி
லிருந்து செவ்விய கிரணங்களைப் படர்ச் செப்துகொண்டு சாய்த்திருப்பதானது செஞ்சுடர்ச்
சோதிகள் பூத்த ஒரு மாணிக்கப்பாறை சாய்த்தகிடப்பதுபோலுள்ளது என்று வருணித்த
வாறு.

அந்தாம் என்று இடுப்பைச் சொன்னுறது. "செம்பட்டோடு" என்றவிடத்து, ஒடு-
உள்ளைப்பொருளது. செவ்விய பட்டாடைபாய் என்றபடி.

"கோயிலிலே கண்வளர்த்தருளுகிறவுண்டி" என்று ஆளுவிப்படியில் பின்னான்
திருப்பாற்கடலிலே நீர் உதர்த்தாபடி திருவனந்தாழ்வரனைப் படுக்கையாகக்கொண்டு அதிலே
நாநாவர்ணயாயிருப்பதொரு மேல்கிரியை கிரித்தாப்போலே அவன் சாய்த்தருள்" என்பது
கட்டு புதிதென்கதி

என்திருமார்பன்தன்னை யென்மலைமகள்கூறன்றனை *
என்றுமென்னுமகளை யகம்பால்கொண்டநான்முகனை *
நின்றசகீபதியை நிலங்கீண்டெயில்முன்றேரித்த *
வென்றுபுலம்துரந்த விகம்பாளியைக்காணேனே. (எ)

என் திரு மா பன் தன்னை என் மலை மகள் உறன் தன்னை	திருமாவாயிருக்கிற தன்மையை எனக்குப் பரகாசிப்பித்தவனும் பார்வீர்பதியைப் பரகாரமாக வுடையனாயிருக்கிறபடியை எனக்குப் பரகாசிப்பித்தவனும்	என்றும் காமனை அகம்பால் கொண் ட என் கான் முனை	எப்போதும் ஸரஸ்வதியை அந்த ரங்க மழிவியாகக் கொண்ட கான்முகனைப் பரகாரமாகவுடை யனாயிருக்கிறபடியை எனக்கு பரகாசிப்பித்தவனும்
--	--	--	---

நின்ற சபிதையை	{ இவர்களை எண்ணப்பட்டு சிற் கின்ற இத்திரனுக்கு அந்தர் யாமியானவனும்	புலன் வென்ற தூர்த	{ இந்திரியங்களை ஜயித்த ஓட் டனவனும்
நிலம் கீண்ட	{ (மஹாவராஹமாக) பூமியை புத் தரித்தவனும்	விகம்ப ஆனியை	{ சவர்க்கத்தை ஆள்கின்ற இத்திர னுக்கு அந்தர்யாமியுமான எம்பெருமானை
மூன்று எயில் எரித்த	{ தரிபுரதஹனம் பண்ணினவனும்	காணோனோ	காணமாட்டேனோ?

* * *—என் என்பது இப்பாட்டின் மூன்றிடங்களில் வருகிறது. முதலிடத்தில் மாதிரிம் கிசேஷணத்தில் அக்வயிப்பதென்றும், மற்ற இரண்டிடங்களில் கிசேஷ்யத்தில் அக்வயிப்பதென்றும் எம்பின்னை திருவுள்ளம்பற்றுமிருர். “என் திருமார்பன் தன்னை” என்ற விடத்தில் என் திருவை மார்பிலே புடைபவன் என்று பொருள் கொண்டால், திருமார்பனுக்கு கிசேஷணமாகிய திருகிலே என் என்பது அக்வயித்ததாயிற்று. ஆழ்வார், பங்கயத் தான் திருவருளைக் கொண்டவாதலால், எனக்கு ஸ்வாமியியான பெரிப பிராட்டியாரென்கிருர். என்னுடைய திருவைத் திருமார்பிலே வைத்துக்கொண்டிருக்கிற நீ என் காரியஞ் செய்வா தொழியலாமோ வென்றபடி.

என் மலைமகள் கூறன் தன்னை = இவ்விடத்தில் என் என்பது கிசேஷணமான மலைகளிடத்தே அக்வயிப்பதன்று. ‘மலைமகள் கூறன்’ என்னுஞ் சொல் கிசேஷ்யபதம். பார்வதி பதியான பாமசிவனைச் சொல்லுகிறது. அவனும் இங்கு கிசேஷணஸ்தாபியேயான பாவன்; இச்சொல் அந்தர்யாமியானவுஞ் சொல்லி விந்து ‘சிவனுக்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமான் என்று சொல்லுமாகையாலே, என் என்பது பாம கிசேஷ்யபூதனான எம்பெருமானிடத்தே அக்வயிப்பது. மேல் ‘என் காண்முகனை’ என்றதிலுயிப்படியே.

சிவனை மலைமகளேளேடே கூட்டினவத்ததும் எம்பெருமானே. காண்முகனை நாமகளேளேடே கூட்டினவத்ததும் எம்பெருமானே. இந்திரனை இந்திரானியேளேடே கூட்டி வைத்ததும் எம்பெருமானே என்கிற கருத்து இப்பாட்டின் கிவகிதமென்று ஆசாரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுமிருர்கள். இங்கே கூட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;—“ப்ராப்த பெனவன்ரான புதாநிகளை ஸத்ருசகிஷ்யங்களிலே கிவாஹம் பண்ணுகிக்கும் பித்ராதிகளைப் போலே இவர்களுடைய மஹிஷீசாபமும் தந்தாமாவல்ல; ஸாலேச்வரனாலே பென்கை.” என்று.

எயில் மூன்றெரித்தது சிவபிரானுடைய செயல். இதை இங்கு எம்பெருமானுடைய காரியம்போலச் சொன்னது (அதாவது) மஹாவராஹமாய் சிவக்கீண்ட தன் செயலோடொக்கச் சேர்த்துச் சொன்னது, எம்பெருமானே சிவவாஹனாயிருந்து செய்கித்தமைபற்றி பென்க. * விஷ்ணு: ஸ்ரீ மஹாதேவ மவஸ்தாதிததெஜஸ: | தஸ்ய விநாசகுடிசாவஸஸ்பா 20 ஸகிஷேபெவ * என்ற ப்ரமாணவசனமும் நோக்கத்தக்கது.

வென்று புலன் துறந்த வென்றது—காண்முகனுடைய செயலைச் சொன்னபடி. “ஸ்ருஷ்டிகு உறுப்பாக இந்திரியஜயத்தைப் பண்ணினவாறு கூறிற்றென்க. விகம்பாளி பென்ற ஸ்வர்க்களோககாதனான இந்திரனைச் சொல்லி, அவனுக்கு சிவவாஹனென்கிற முறையாலே எம்பெருமானானவுஞ் சொல்லுகிறது.

நிலக்கீண்ட என் திருமார்பன் தன்னை, எயில் மூன்றெரித்த என் மலைமகள் கூறன் தன்னை, வென்று புலன் துறந்த காண்முகனை, விகம்பாளியான சபிதையைக் காணோனோ? என்று அக்வயிப்பது.

இப்பாட்டின், மூன்றாமடியின் முடியில் 'எரித்த' 'எரித்து' என்கிற பாடபேதங்கள் காண்கின்றன. 'எரித்து' என்ற பாடங்கொள்வது சாலப்பொருத்தம். 'எரித்த' என்ற பாடங்கொள்வதானால், கீழே 'விவக்கிண்டெயின்' என்ற கிடத்து 'விவக்கிண்ட' என்ற பதம் பிரித்துக்கொள்க. தொகுத்தல் கிகாஹென்க. (அ)

ஆளியைக்காண்பரியாய் அரிகாண்கரிடாய் * அரக்கா
ஊனாயிட்டன்றிலங்கைகடத்து பிலம்புக்கொளிப்ப *
மீளியம்புள்ளைக்கடாய் விறல்மாலியைக்கொன்று * பின்னும்
ஆளுயர்குன்றங்கள்செய்து அடர்த்தானையும் காண்டுக்கொலோ. (அ)

ஆளியை காண	}	யாளியைக் கண்ட குதிரை	}	விறல் மாலியை	}	பிரபலஞான மாலியைக்
பரி ஆய்		போனவும்		கொன்ற		கொன்ற
அரி காண	}	சிக்கத்தைக் கண்ட கரி போல	}	பின்னும்	}	அங்கனவிலும் விடாதே
நரி ஆய்		வும்		ஆன		கிஷும் நூர்களை ஆன புலி
அரக்கா	}	அரக்காவான்	}		}	கிஷ [கொன்ற]
அன்ற		அக்காலத்தில் அரக்கத்தினாலே				
ஊனாயிட்ட	}	கதறிக்கொண்டு	}	உயர் குன்றங்கள்	}	பருப்பருத்த மலைகளாகக்
இலங்கை கடத்து		வக்காபுரியை விட்டு		செய்த		குவித்த
பிலம்புக்கு	}	பாதாளத்திலே புருத்த ஒளிக்	}	அடர்த்தானையும்	}	அவர்களை வழித்த பெருமானையும்
ஒளிப்ப		கும்படியாக				
மீளி அம்புள்ளை	}	பெருமீளக்கனாய் அழகியவனான	}	என்றும் கொல்ல	}	காணப்பெறுகோமோ?
கடாய்		கருடனை கடத்தி				

* * *—மாளி முதலான, பாதிகளவர்க்கத்தாத மிளித்தருளின ஸர்வேச்வரனைக் காணப்பெறுகோமோ! என்கிறார்.

ஊகேசனென்றும் இரக்கதனுக்கு மாணியவான், மாளி, ஊமாஸியென மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்ததும், அவர்கள் தலம்புரிசை பெருமைபெற்று இலங்கையிற் குடிபுருத்த கிவாழறம் செய்துகொண்டு பல மக்களைப் பெற்றதும், தேவர்கள் கிவபெருமானை அடைக்கலம் புருத்து அவர் சொன்ன அபாயத்தினால் ஸ்ரீராமராயனைச் சாணமடைந்ததும், அவர் அவர்கட்கு அபயமளித்ததும், அது தெரிந்த ராகுசனர்கள் கோபக்கொண்டு படைபெடுத்தத் தேவனோடுத் தென்றதும், அப்பொழுது எப்போதான் கருடவாழனத்தினேறி அங்கு வந்து தோன்ற, அவரைச் சூழ்ந்து அரக்கர் அப்புராரி பொழியப்புகுந்ததும், பிறகு அரக்கர் கட்டும் திருமாலுக்கும் பெருந்த புத்தம் டெக்கதும், அதில் மாஸி மாணமடைந்ததும், மற்ற பாஸியவான் ஈமாஸி யென்றிருவரும் திருமாலுடன் போர புரிந்து பாஜயமடைந்து மற்ற முள்ள இலங்கையையுங் கூட்டிக் கொண்டு பாதாளனோகம் போய்ச் சேர்ந்ததும் உத்தா ஸ்ரீராமராயனத்தின் (5, 6, 7, 8 காக்கங்கள்) கிரிவாகக் கூறப்பட்டவை. அவ்வாறே இப்பாட்டில் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது. மேற்கொன்ன மூவரும் ஒருவனான காமாலியின் மகனான கைகனீக்கு இரக்கனை முதலியவர்கள் பிறந்தனென்பதும் அறியத்தக்கது. இப்படி கிரோதி கிரகைச் செய்யுறியலகினனான பெருமான் எனது கிரோதிகளைப்படக்கறுஞ் செற்று எனக்குக காட்சி தருவதென்றாகக்கோ என்றாவிற்று. (அ)

காண்டுக்கொலோகெஞ்சமே கடியல்கையேமூயலும் *
ஆண்டிறல்மீளீமொய்ம்பினரக்கன் குலத்தைத்துடித்து *
மீண்டுமவனதம்பிக்கே வீரீரீலங்கையருளி *
ஆண்டுதென்சொதிபுக்க அமரரீயேற்றினையே. (அ)

கெஞ்சமே கடிய வினையே முயலும்	மனமே மிகக் கொடிய பரஸிம்மை ரூப மான தீவினைகளிலேயே முயற் சி செய்பவனாய்	மீண்டும் அவன் தம்பிக்கே	பின்னையும் அவனுடன் பிறந்தவனான விட கூறுழ்வானுக்கே
ஆன் நிறல் மீளி மொய்ம்பின் அரக்கன்	பெருவுடம் மிக்கவனாய் வீர ரூப பாரமசாவியாய் சிக்கம் போன் தவனாய் பெருமிகுக்கையுடையனான இராவணனென்னும்	விரி தீர் இவங்கை அருளி சூண்டி	கடலிடத்துள்ள வங்கர ராஜ் யத்தை யருள் செய்து அயோத்யையி லெழுந்தருளி கெடுகாலம் அரசு புரிந்து தன்னடிச்சோதியான பரமபதத் திலே சென்று சோந்த
குலத்தை தடித்து	குடும்பத்தை தொலைத்திட்டு	அமர் அரி வற்றினை காண்டும் கொல் ஓ	சித்யஸூரிகாதனான பெரு மான காணப்பெறுவோமோ

* * *—கிரிஷ்ண பசுபாதத்தாலே ராவண குலத்தை கிச்சேஷமாக முடித்து அவ
னுக்கு வங்கராஜபந்தையும் கொடுத்துத் தானும் அபிஷித்தரூப் ராஜ்யம் பண்ணித் தன்னடிச்
சோதியேற வெழுந்தருளின ஸ்ரீராமபிராக்ஷ, அந்த மேன்மைபோடேயிருக்கச் செய்தே நாம்
காணவல்லோமோ கெஞ்சமே! என்று தமது திருவுள்ளத்தை கோக்கியருளிச் செய்கிறார். (க)

ஏற்றமும்வைகுத்தத்தையருளும் கமக்கு * ஆயர்குலத்து

சுற்றிளம்பிள்ளையொன்றாய்ப்புக்கு மாயங்கனையியற்றி *

கூற்றியல்கஞ்சனைக்கொன்று ஐவர்க்காய்க்கொடுஞ்சேனைதடித்து *

ஆற்றல்மிக்கான் பெரியபரஞ்சோதிபுக்கவியே.

(30)

சுன்று இள பிள்ளை ஒன்று ஆய் ஆயர் குலத்து புகரு மாயங்கனே இயற்றி கூற்று இயல் கஞ் சனை கொன்று ஐவர்க்கு ஆய்	அப்போது பிறந்த விலகலான மான பச்சைப்பசுக் குழந்தை யாய்க்கொண்டு திருவாய்ப் பாடியிலே சென்று சேர்ந்து பல பல அற்புதச் செயல்களையே செய்து யமன்போன்ற கம்மனையும் முடித்து [பிறகு] பஞ்சபாண்டவர்களுக்குப் பகை பாதிபாழிருந்த	கொடு சேனை தடித்து ஆற்றல் மிக்கான் பெரிய பரம் சோதி புகை அரி ஏற அரு வைகுத்தத்தை கமக்கு அருளும்	கொடிய ப்ரதிபகைவேஸனைகளை யழியச்செய்து [இவ்வளவு செய்தும்] மிகுந்த கெஞ்சாதல் கொண்டவனாய் பரமபதஞ் சென்று சோதத் ஹரி யான எம்பெருமான எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் கிடைக்க வரிதான பரமப தத்தை கமக்குத் தாதருளவன்.
--	---	---	---

* * *—ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற்குத் தேவதஸாகக் கூறும் பாசாமிது.
கெஞ்சை கோக்கின கிளி மூலத்தின் இவ்வியாகிதூய, முதலடியின் 'கமக்கு' என்றருப்பது
கொண்டு இவ்வனே கொள்ளக் குறைவிடில்லை. "தம் திருவுள்ளத்தை ஆச்வஸிப்பிக்கிறார்"
என்பது ஆறுவிரிப்படியருளிச்செயல். "ஏற்றமும் வைகுத்தத்தை யருளும் கமக்கு" என்கி
யிது பாசாத்தின் முடிவிலே அக்வலிக்கக்கடவது.

சுற்றிளம்பிள்ளையொன்றாய் ஆயர்குலத்துப்புக்கு —'சுறு இளம்பிள்ளை' என்றாவது "சுன்று
இளம் பிள்ளை" என்றாவது பகுத்துக் கொள்ளலாம். இரண்டு வகையிலும் கருத்து ஒன்றே.
மிக இளமை தங்கிய பிள்ளையென்றபடி. இங்கு இது சொல்லுவது எதற்காகவென்னில்,
அவன் கமக்குப் பாம புருஷார்த்தம் தாவேணுமானான் கம் பக்கனிலே எதேனும் கைம்முதல்
இருக்கவேணுமே; அஃதில்லாமல் தந்தருளமாட்டானே; அஃதொன்றுமில்லையே என்று
தளரவேண்டா; கம்முடைய படியைப் பார்க்கவற்பாத பேதைக்குழலிகாள்! என்று அவ
னுடைய ஸ்ரேஷ்டத்தைச் சொல்லுகிறது.

மாயங்களையிற்றி—ஆபுதசாணியே புருத்த ஆபுதங்களை முறிப்பது, வண்ணைக் கொண்டு பரிவட்டங்களணிந்து கொள்வது, குவவாயிட மதபாணியின் கொம்பை முறிப்பது, மல்லுரைத் தகர்ப்பது ஆக இப்படிப்பட்ட ஆச்சரியங்களைச் செய்தமை சொல்லுகிறது. இச் செயல்களைச் செய்தபின்னர் அடுத்துச் செய்தது கம்மவதமாவாகவா? "கூற்றியல் கஞ்சனைக் கொண்டு" என்றது. உடையமுறியினையும் பிரிக்கும் ஸ்வபாவமுடைய வயினைப் போன்று பூர்வஸூதேவ தேவிகளுக்கு உயிரான கண்ணைப் பிரித்ததனால் * கூற்றியல் கஞ்சனைஞர்.

பருவம் கிரம்புவதற்குமுன்பே செய்த செயல்களினால்; இனிப் பருவம் கிரம்பியபின் செய்தது சொல்லுகிறது ஐவர்க்காய்க் கொடுஞ்சேனை தடித்து என்ற. இவ்வளவு செய்தும் ஒன்றுஞ் செய்பாநான்போல் அமைத்துட்டானானென்றது—ஆற்றல்மிக்கான் என்ற. (80)

* புக்கவரியுருவாய் அவண்ணுடல் கீண்டுக்கத் *

சக்காச்செல்வன்றனைக் குருகாச்சடகோபன்சொன்ன *

மிக்கவோராயிரத்தினிவை பத்தும்வல்லவாவண *

தோக்குப்பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்வோழையரே.

(81)

அ அரி உரு ஆய் புக்கு அவணை உடல் கீண்டு உகத்த	{ அப்படிப்பட்ட கொ கடிவை புடையருய்ததோன்றி இரணியசாணுடைய உடலை இருபினவாக்தெ திருவுள்ள	இவை பததம் வல்லவாவண	{ இத்திருவாய்மொழியை ஓத வல்லவர்களை
சக்கரம் செல்வன் தன்னை	{ திருவாழியையுடைய திருமா முகாத கைக்குறித்த	எழையர் தொக்கு	திருவாட்டிலுள்ள திப்பாப்பை ரம்முகை திரள் திரளாக விடுத்த
குருகா உடலோ பன் சொன்ன	{ ஆழவா அருளிச்செய்த மிக்க ஓர்	பல்லாண்டு இசைத்த	{ மண்ணாசலனம் பண்ணி சாமரை கீததல் முதலிய கிரு தொகைகளைச் செய்வர்கள்.
ஆயிரத்தன்	{ மிகச் செய்த ஆயிரத்தினுள்ளே	கவரி செய்வார்	

* * *—இத்திருவாய்மொழியைக்கற்றார் * மதிமுகமடக்கைதவர் கிரும்பிப் பல்லாண்டு பாடி ஸத்கரிக்குப் படியான பெருமைகையப் பெறுவர்களென்ற பலன் சொல்லித் தனக்கெட்டு இற பாகையிது.

புக்கவரியுருவாய்—அவ்வரியுருவாய்ப்புக்கு என்ற அகவியிப்பது. அகாச்சுட்டு கிணை ணப் பொருளது, வாசாமகோசாமாம்படி பாடி கிணைநனமான ஸிம்ம கிணைநனதப் பரிக்காணித்தவனாய் சதரு கிணைத்திலே புருத்த என்றபடி. அவண்ணுடல் கீண்டு உகத்த—இரணியனுடலைப் பிளத்தொழித்தது *செறக்கனுடைய கிரோதி தொலைப்பெற்றோம்' என்ற திருவுள்ள முகாதபடி. [சக்காச் செல்வன் தன்னை] இரணியனுடலைக் கீண்டகாலத்தின் பூர்வஸூதர் சனாழ்வானுடைய பணியொன்றுமின்றியே; அப்படியிருக்க இங்கே சக்காச் செல்வனென்பா னோன்? என்னில்; எந்த ஸமயத்திலும் சக்காத்தாழ்வானுடைய பணி இருந்தே தீரும். அவ னது பணியில்லாவல் ஒரு காரியமும் கடைபெறுது; ஸூதர்சன சதகத்தில் * ஸாஸ்திரசெவதாஷா னுஷா நவ வரஸா ஸாவதாஸி தீ தஜிமகதாஷா என்பதனால் இவ்வர்த்தம் வ்யக்தமாகும். சாமாவதாரத்தில் அப்புகளிலும், வாலாவதாரத்தில் தம்ஷ்டையிலும், காலிம்லாவதாரத்தில் ககங்களிலும், பாகாமாவதாரத்தில் மழுலிலும்.....இப்படியே ஒவ்வொருவதாரத்திலும் ஒவ்வொரு வஸ்துவின் திருவாழியாழ்வானுடைய சக்தியாவேசமுள்ளதென்பர்.

ஏழையர் கவரி செய்வார்—ஏழையரென்று வந்தீகளுக்குப்பெயர்; * குழவிசும்பணி முகில் திருவாய்மொழியில் "மதிமுகமடந்தைபரேந்தினர் வந்தே" என்னப்பட்ட திவ்யாப் ஸாஸனங்கள் இங்கே விவரிதர்கள். அவர்கள் திரைக்கொண்டு இப்பதிகம் வல்லார்க ளைப் பொலிக பொலிக வென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணிச் சாமரை விசுதல் முதலான கைங்கரியங்களையும் செய்வார்களென்றதாயிற்று. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்

உம்பிள்ளை திருவடிகளே சாணம்.

வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சாணம்.

ஏழாம்பத்து—ஏழாந்திருவாய்மொழி—ஏழையரால்.

உரையவதாரிகை:—கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வார் கூப்பிட்ட கூப்பிடு பாம பதத்தளவுஞ் சென்று பாவாண-தேவனுடைய திருச்செவியின் விழுந்திருக்குமே. அது கேட்ட அப்பெருமான் ஆழ்வாரை ஒருவாறு தேற்றிக்க உருவெளிப்பாடு தோன்றச் செய்தருளினன். அதாவது அவனுடைய திவ்யாவயவங்களை மாணவாசுடாக்கா விஷயமாகப் பெற்றாழ்வார். கண்ணுக்கு பாதபசுமாகத் தோற்றமே கொஞ்சுக்கு மாததிரம் ஸாசுடாக்கா விஷயமாக உருவெளிப்பாடாம். அது இத்திருவாய்மொழியில் செல்லா வின்றது. இது பிராட்டிமீனாமயிலே விந்து பேசுந் திருவாய்மொழி. தாய்மார்களையும் தோழிமார்களையும் கோக்கி "எம்பெருமானுடைய வடிவழகு எனக்கு பாதபசு மமாகா கா மாய்த் தோற்றித் தனிதனையும் திரளவும் ஒருமுகஞ்செய்த ஸீயா வின்றதே! இந்த கவிவுக்கு ஆற்றவேனா? என்று அவமந்த பேசுகொளையிற்று பாங்குசு காவி.

கீழ் ஐந்தாம்பத்தில் * எங்கனையோ வண்ணமீர்கான் * எனகிற திருக்குறளுக்குடிப் பதிகமும் உருவெளிப்பாடாய்ச் சென்றது; அதிற்காட்டித் இத்திருவாய்மொழிக்கு வாகி பென்னென்னில்; அங்கு ப்ரீதியும் அப்ரீதியும் ஒரு சிவாயிருக்கு; இங்கு அப்ரீதி தகையெ டுத்திருக்கும். தொடங்குப்போதே "இணைக்கற்றக் கொலே!" என்னகடாவே எவையுத வத்தினுறைப்பு தெரியவரும். (க)

* ஏழையராலியண்ணுமீனைக் கூற்றங்கொலோவறியேன் *

ஆழியங்கண்ணப்ரான் திருக்கண்கள்கொலோவறியேன் *

குழவும்தாபரைகாண்மலர்போல் வத்துதோன்றுங்கண்ணர் *

தோழியர்காளன்னைமீரென்செயகென் துயராட்டியேனே.

(க)

தோழியர்காள

அண்ணமீர்

ஏழையர் ஆவி

உண்ணும இணை

கூற்றம் கொலோ

அறியேன்

ஆழி அம் கண்ண

பிரான்

திரு கண்கள்

கொலோ

தோழிமார்களே

தாய்மார்களே!

பெண் பிறகதாருடைய உயிரை

முடிக்கவல்ல இரண்டு மருத்

புகளோ இவை!

அறிவின்றியேன்; (அன்றியே)

கடல்வண்ணஞ் சண்ணப்ரா

னுடைய

திருக்கண்கள்தானே!

அறியேன்

குழவும்

தாமரை கான்

மலாபோல்

வத்து தோன்றும்

கண்ணர்

துயராட்டியேன்

என செய்கேன்

அறிவின்றியேன்.

காற்பறமும்

அப்போதலாகத் சொதாமையு

புப்போலே

வத்து தோன்றும் கின்றன காண

மின்,

துயருறின்ற கான் (துயர் தீர

வதற்கு) என்ன செய்வேன்?

* * *—எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களிலிருந்து வந்து தன்னை கலிகின்றபடியைப் பேசுகிறான். * கரியவாகிப் புடைபாந்து மிளிர்ந்து செவ்வரிபோடி நீண்டவப்பெரியவாய்கள்கள் என்னைப் பேசுதலை செய்தனவே? என்று திருப்பாணாழ்வாராத் துடிக்கப் பண்ணின திருக்கண்கள் தம்மையும் துடிக்கப் பண்ணுகிறபடி சொல்கிறார். மந்தமுன்ன அவயவங்கள் கிடக்க முதலிலே திருக்கண்கள் வந்து கலிவானேன்? என்னில்; ஆசார்பற்றிரு தபத்திலே “அதுக்கு றேறு ஈழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப் பொருளென்றனி மகிழ்த்த முறையாய் சின்று தூதுகாத்து போரு புணர்ந்து கண்காண வந்து ஆள் பார்க்கிறவன் உன கினதிலவ்வை கல்கிடு செய்ப இணக்குப் பார்வை தேடிக்கழலவிஞான முருகின் முழுது மோட்டின பெருங்கண் எங்குமினக்கற்று அன்பொடு கோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புகு முழுந்து மாறிப்படித்து தளங்குகிறவர் மேலே படப்பக்ககோக்கறப் பண்ணின விசேஷகடா சூம்” என்று பாக்கவருளிச் செய்தபடியும், ஆழ்வார் தாமே (திருகிருத்ததநித்) “பெருங்கேழ வார்தம் பெருங்கண் மலர்ப்புண்டரீகம் கம்மேல் ஒருங்கேபிறழவைத்தார்” என்றருளிச் செய் தபடியும் இவரை முதன் முதலாக விஷிகரீத்தவை திருக்கண்களேயாதலால் அந்த வறவு கொண்டு அவை முதலிலே வந்து தோன்றினபோதும். பெண்களின் உயிராக் கொள்ளி கொள்கின்ற இரண்டு ம்ருதயுக்களோகிலை” என்று சொல்லுவானேன்? உகந்து அதுபலிக் கலாகாதோ வென்னில்; அவயவிபான அப்பெருமான் தானே வாகுத்தாக வந்து தோன் றினாலுமில் உகந்து அதுபலிக்கலாய்; அப்படியில்லைபே. அவந்தான் ஒரு கிரோதம் செய் வாய்போன்று தனது திவ்யாவயவங்களைத் தனித்தனியே போகவிட்டுக் கூத்து பார்க்கிறா னாகையாலே உகப்பின்றிக் கே கலிவேயாயிற்று; அதனால் “ஏழையாரவி புண்ணுமினைக் கூற் றக்கொலோ!” என்று அவறிப் பேசுகிறபடி. ஏழையவென்று கந்தரீகளுக்குப் பொதுவான பெயர்.

ஆழியங்கண்ணிரான் திருக்கண்கள் கொலோ—எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களே யிலைவ என்று ஆழ்வார்க்குத் தெரியாமையில்கை; அது முத்தறமுன்னம் தெரிந்திருக்கச் செய் தேயும் ‘ஏழையாரவிபுண்ணுமினைக் கூற்றக்கொலோ’ என்பதும் ‘திருக்கண்கள் கொலோ அறியேன்’ என்பதும் அத்திருக்கண்கள் ஹிம்மலிக் கிற ஹிம்மலை சொல்லுமிக்கும் பாசமா யிற்று. * உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமலாக் கண்ணன் * என்று கேட்டி ருக்க, அந்தோ! இப்படி கொலைசெய்யக் கண்களாவதே! என்று திருவுன்னம் சொத்து சொல் லுகிற்படி.

இத்திருக்கண்களுக்குத் தப்பிப் பிழைக்கலாகாதோவென்ன; ஐயோ! அவை ஏதேனு மொரு பக்கதிலே தோன்றினால் வேறு பக்கம் கோக்கி உய்யலாமே; அப்படிக்கில்லாதபடி மூலபலத்தினன்று பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் பெருமானேயானாப்போலே எத்தப் பக்க மாகத் திருப்பி சின்றுதும் இவைவேயாய் கேளுரு பொருள் தோன்றாதபடியாயிற்றே; தோழிமார்களே! தாய்மார்களே! உங்களுடைய ஹிம்மலைக்கு நான் ஆற்றவேனா? இத் திருக்கண்களின் ஹிம்மலைக்கு ஆற்றவேனா? என்ன செய்வேன் சொல்லுங்களென்கிறா னாயிற்று.

ஆட்டியும் தூற்றியும் நின்ற அன்னையின்னை நீர்கலிந்தேன் *
மாட்டுயர்கற்பகத்தின் வல்லியோகொழுந்தோவறியேன் *
சட்டியவெண்ணெயுண்டான் திருமுக்கேனதாலியுள்ளே *
மாட்டியவல்லிளக்கின் சுடராய கிற்கும்வாலியதே.

(உ)

அன்னாமீர் நீர்	தாய்மார்களே! நீங்கள்	ஈட்டிய வெண் ணைய உண்டான்	திரட்டி வைத்திருந்த வெண் ணைய(க் களவு வழியாலே)
அன்ன ஆட்டியும் தூற்றியும் நின்று கவித்து என்	என்ன பரிவாத்தும் அவர் தூற்றி யும் நின்று கவிதெய்தனும் என்ன பல னுண்டு?	திருமூக்கு	அமுது செய்த கண்ணனு டைய திருமூக்கானது
மாடு உயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ அறியேன்	(அக்கணகளின்) அருகே ஒய்கி யிருப்பதொரு கற்பகத்தினு டைய கொடியோ கொழுந தோ! அறிவின்றிலேன்,	எனது ஆவி உள்ளே	எனது கொஞ்சினுள்ளே
		மாட்டிய வாலியது வல் வினக்கின் கடா ஆய் விற்கும்	ஏற்றிய பெருந்து எந்திரமான தீப ஐவா கோபாலே வினக்காநின்றது.

* * *—கண்ணமூக்கு கவித்தது போராமே மூக்கமூக்கும் கண்பும்படியைச் சொல்லியமூ
கிருள். பாங்குசகாயகி எம்பெருமானுடைய திவ்வாயவவ வெள்ளந்திய வாவண்பங்களைச்
சொல்லி அடிக்கடி வாய்வெருவதுண்டு; *செந்தாமரைத் தடக்கண் செங்கனிவாய் செங்
கமலம் செந்தாமரைபடிகள் செம்பொன் திருவுடம்பே* என்றும், *செக்கமலைத்தலர்போதும்,
கண்ணககால் செங்கனிவாய் அக்கமலைத்தலைபோதும் திருமேனி * என்றாமிப்படி பலகாறு
மலற்றுவன். அதுகண்ட தாய்மாவன் 'சாண்ணீனச் சிறுக்கி இப்படியும் வாய்வெருவ
வாருமோ?' என்று இளைப பனவுஞ் சொல்லி முனிவதும் பழிதாறவதுமாயிருப்பதண்டு;
அவ்வளமவர் தூற்றும் தரைய கோக்கிச் சொல்லுகிருள்; தாய்மார்களே நீங்கள் சிறுக்கியும்
அதற்கு நான் உடன்படும்படியாகவும் கிண்பயிற்றியே; எம்பெருமானுடைய ஒவ்வோரவயவ
மும் முந்தி முந்தி மேல்லிழுத்த கவிபாசின்றதே! இதற்கு நான் என்செய்வேனென்கிருள்.
அந்த அவயவங்களுள் திருமூக்ககப்பற்றி இங்குச் சொல்லுமிவன் 'மாட்டுயர் கற்பகத்தின்
வல்லியோ கொழுந்தோ' என்கிருள். கற்பகக்கொடியோ! அல்லது கற்பகக் கொழுந்தோ!
என்றே சொல்லவாம்படியுள்ளது. தீர கிமர்சித்தப் பார்த்தான் பிறகுதான் எம்பெருமா
னுடைய திருமூக்கென்னையிருந்தது.

ஈட்டியவெண்ணெயுண்டான் திருமூக்கு என்னையாலே இதற்கிணக்க கம்பின்னையருளிச்
செய்கிறபடி பாரீர்;—“அதுகூலன்பர்சமுனன தாய்பத்தாவன்வது தரிக்கமாட்டாதே வெண்
ணைய களவு காணப்புக்குக் கொண்டியிலே பிடியுண்டு, பின்பு அதனை இவ்வை செய்கைக்
காக மூகத்திலே தடவிக்கொள்ளுமே, அவ்வெண்ணெய் முடைநாறறமும் ஒருவு வெளிப்
பாட்டிலே தோறறுகிறதாயிற்று இவளுக்கு.” என்பன கூட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள். இவ்விடத்
தில் * பஸௌரஃமஹாபுரஃததித ந ஸௌக்யஃபுரஃணஃபுரஃகவொஃவாபுரஃதவி ஹத்
தௌவா த.ததிஷ்டமகௌ, கிரஃகெதெ.....வஃபுரஃஹரஃ * என்ற ஆழ்வானுடைய ஸூத்
தாபாஹுஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தியும் சேர்த்து அநுஸந்திக்கத்தகும்.

நங்காய்! நீ சொல்லுகிறவிது எங்களுக்குத் தெரிகிறதில்லையே!, அது எங்கேவிருக்கின்
றது? காட்டாய் என்று தாய்மார்க்கேட்க “எனதாலியுள்ளே மாட்டிய வல்லினக்கின் கடராய்
நிற்கும்” என்கிருள். எனது ஹ்ருதயத்தினுள்ளே கூடர்வெட்டின பெருவினக்கினொளியை
யுடைத்தாய் வலிதாய் கவிபாசின்றது என்கை. (2)

வாலியதோர்கன்கோல வினையாட்டியேன்வல்லினகோல் *

கோலந்திரள்பவளக் கொழுநதுண்டங் கோலோ வறியேன் *

நீலநெழுமுகில்போல் திருமேனியம்மான்தோண்டைவாய *

ஏலும்திசையுளெல்லாம் வந்துதோன்றுமென்னென்னையார்க்கே.

வாலியது ஓர் கனி கொல்	விலகணமாயிருப்பதொரு படி மே?	அதிகேன்	அறிவென்றேனில்லை;
வினையாட்டி பேன வல் வினை கொல்	இப்பழத்தை இப்போதேயுதல் விகல் பெருத பாவத்தை புடையேனான வென்னுடைய வலிய பாவமே ஒரு வடிவு கொண்டதாயிருக்கிறதோ?	கீலம் கெடுமுகில் போல் திருமேனி அம்மான்	கதத்தப் பெருதத மேகம் போன்ற திருமேனியையுடைய பெருமானது தொண்டை வாய் தொண்டைகளியின் நிறத்தை புடைததான அதரமானது
கோலம் திரள்	செனத்தாயம் செனநுமாயம் முதவான கவனகெனல்லாம ஒருசேரத் திரண்ட	எனும் திசையுள் எவலாம்	பாரத்த பாரத்த திசையெல் லாம்
பவளம் கொழு துண்டம் கொலோ	பவளத்தினுடைய கொழுவிய தொரு முறியோ?	என் தின் உயிரைக் கடுத்து தோன்றம்	எனது தினிய உயிரை கவினைக் காக கடுத்து தோன்றி நின் நது.

* * *—எம்பெருமானது திருப்பவளத்தினழகு வந்து கவிதிறபடியைச் சொல்லுகி
ருள். முன்பு பிஞ்சாய்ப் பிறகு பக்குவமாய்ப் பின்பு அதுபவ போக்யமல்லாமற் போகுஞ்
சில பழங்களுண்டே; அப்படியல்லாமல் எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டே விருக்கும் கனியோ?
என்பது வாலியதோர் கனிகொல் என்பதன் கருத்து.

வினையாட்டியேன வல்வினைகொல்?—பாபத்தைப் பண்ணின வென்னுடைய பாபமா
பக்குவமாக அங்கே குடியேற்றோ? அமருதமே விஷமாய்படியான பாபத்தைப்
பண்ணினேன் எனன்றோ. போக்யவஸ்துவே பாபகமாலும் போக்தாக்களின் பாபமே
பவ் * னோ வலிதாயிருக்கவேண்டும்.
பன்

கோலந்திரள் பவளக்கொழுத்துண்டங்கொலோ?—செனத்தாய் ஈரமுதாயமே வடி
வந்ததோ வென்னவாமபடியுள்ள பவளத்தினுடைய கொழுவிய துண்டமென்னவாயிருக்
கெனில்? இவ்வனே பவளாகுகச் சக்திதது, அவைபெல்லாமல்; கீலமுகில் வண்ணனுடைய
விறகேயுடையமே பென்ற துணிந்து கூறுகின்றான் முன்றாமடியில். இது என்னை முடிக்கைக்
திருப்ப வ்லாததிசைகளிலும் வந்து தோன்றுகின்றதே! என் செவ்வெனென்கிருள். (ந.)
காக எ.

இன்னுயாக்கேழையாமேல் வலையுயிரைநீலவிற்கொல் *
மன்னியகீர்மதனன் கருப்புச்சிலைகொல் * மதனன்
தன்னுயிர்த்தததை கண்ணபெருமான புருவமவையே *
என்னுயிர்மேலவனவாய் அடுகின்றன வென்றுகின்றே. (ச)

தின் உயிரைக்கு	இனிமையான உயிரைக் கவான தற்காக	மதனன் தன் உயிர்ததை கண்ணன் பெருமான	மன்மதனுக்கு அபிமதனான பிரதா வாதிப கண்ணம்மாநுடைய
ஏழையாமேல் வலையுயர்	பெண்பிறந்தார் மேலே தானே விலகல் கவிதைகள்	புருவம் அலையே என் உயிரை மேல	அகதத் திருப்புருவங்களே எனது உயிரையே கணிசிதது
நீலம் துணை வில் கொல்	நீல நிறத்தைடைய இரண்டு விரகனோ?	என் ஆய் என்றும் கின்றே	என்றும் ஒருபடிப்பட கின்ற கவிதாநினை.
மன்னிய கீர் மத னன்	நிபாசமுருண்டையான மன் கிதனுடைய	அடுகின்றன	
கரும்பு சிலை கொல்	புழையான வில்தானே கரு		

* * *—எம்பெருமானுடைய திருப்புருவத்தினழகு வந்து கொண்டுவருது கவிதிற
படியைக் கூறுகின்றான். 'தன்னைச் சார்வகமதுவேபோல் புருவ வட்டமழகிய' என்ற
துண்டான் பாசுத்தின்படி புருவத்திறகு கிவிலை உவமை கூறுவதுண்டாதலால், காயிரி
யுணத்தின் பிராணியே இதரகப் பெற்ற இரண்டு விறகனோகிவை! என்கிறான். அங்

ஐத மன்மதனுடைப ஸௌந்தர்ய சிகேதனமான இஃ— கோதண்டமோ? என்கிறான். இவனும் * ஸக்ஷாம்மத மன்மதனேயன்றோ. இவைபெயர்வாமல்வ; ஸௌந்தர்ய ஸார னான மதனனுக்கு ஜன்மபூமியான கண்ணிராணுடைப புருவங்களேயிவை. இவற்றுக்கு என்னுயிரை மாப்ப்பதொன்றே கருமம்; இவற்றுக்கு எவ்வனே தப்பிப்பிழைப்பேனென்கிறான்.

ருக்மிணிப் பிராட்டியினிடத்து மன்மதனுடைப அம்சமாக பாத்பும்பன் பிறந்தன னாதலால், மன்மதன் கண்ணிராணுடைப புதல்வனென்பது தூற்கொள்கை. “காமர்தாகை” “காமன் தந்தாகை” என்ற அருளிச் செயல்களாக் காண்க. (ச)

என்றுகின்றேதிகழும் செய்யவீன்கடர் வேண்மின்னுக்கொல் *

அன்றியென்னுவிடமுணிமுத்தங்கொலோ வறியேன் *

குன்றமெடுத்திரான் முறுவலெனதாவியடும் *

ஒன்றுமறிகின்றிலேனென்னைரோனக்குய்விடமே:

(ரு)

ஒன்றும் நின்றே திகழும் செய்ய கடர் கடன்	} எப்போதும் ஒருபடிப்பட சின்று விளங்குமதாய். சிவந்த கடரை வெளிப்படுத்து மதான வெண்ணிறமான மின்னலோ!	குன்றம் எடுத்த பிரான் முறுவல்	} கோவர்த்தனமலையைக் குடை யாகவெடுத்த பெருமானுடைப மத்தநாஸமான,து
வெண் மின் கொல்		எனது ஆவி அடும்	
அன்றி என ஆவி அடும் அணி முத்தம் கொலோ அறியேன்	} அவ்வது என்னுயிரை மாய்கின்ற அழ கிய முத்தகிரையோ! அறிகின்றிலேன்.	அன்னைமீர் எனக்கு உய்வு இடம்	தாய்மார்களே! கான் பிழைக்கு முபாயம
		ஒன்றும் அறிகின் நிலேன்	செய்தும் அறிகிறேனெனில்.

* * *—எம்பெருமானுடைப புன்முறுவலின் அழகு வந்து கலிகிற படிவைக் கூறு கின்றான். தோன்றி மாயும் மின்னல் போலவ்வாமல் எப்போதும் மாறுதே விளங்கா சிற்ப தாய் செய்ய கடரை வெளிப்படுத்தா சின்று மின்னலோவென்று முதலடியால் உல்லேகிக்கிற படி. திருமுத்து சிகை வெண்ணிறமுடைததாதலால் அது மின்னாகக் கூறப்பட்டது. திருப் பவனத்தின் சிவப்பு சிறமும் முன்னோடுகிறபடியால் செய்யகடரைச் சேர்த்துக்கூறியபடி. என் பிராணனை முடிக்கவந்த திருமுத்து சிகைநானேயோ வென்பது இரண்டாமடி.

குன்றமெடுத்த பிரான் முறுவல்=இத்திரன் பசிக்கோபத்தினால் ஏழுநான் விடாமழை பெய்கிகக, கோவலனையும் கோசினையையும் காத்தருள வேண்டிக் கோவர்த்தன மலையைக் குடைபாக வெடுத்துத் தாங்கி சின்றுபோது * கொடியேறு செந்தாமரைக் கைகிரங்கள் கோலமுமழித்தில வாடிற்றில வடிவேறு திருவுகிர் கொந்தமின மணிவண்ணன் மகியுமோர் சம்பிரதம் * என்னும்படி அவனிகையாக சின்று நிலையை கோக்கி * அப்பா! நீ தேவதையா? பசுனா? கந்தாவனா? என்று இடைபர்கள் கேட்க, *ஹம் வொ ஸ்ர தவொ நாதா— * என்று சொல்லிச்சிறித்த விதைதன்னை இப்போது உருவெளிப்பாட்டில் கண்டான் போதும். (ரு)

உய்விடமேழையர்க்குமகராக்குமரக்கர்க்குடும் *

எவ்விடமேன்றிலங்கி மகரம்தழைக்கும்தளிர்கொல் *

பைவிடப்பாம்பணையான் திருக்குண்டலக்காதுகளே *

கைவிடலோன்றுமின்றி அடுகின்றனகாண்மின்களே.

(சு)

ஏழையர்க்கும் அகரர்க்கும் அரக்கர்க்கும்	பெண்டுகளுக்கும் அனாராக்கிணர்களுக்கும்	பைலிடம் பாம்பு அணையான்	படமெடுப்பதும் விஷத்தைக்கச் சுவதமான பாம்பைப் படுக் கையாகவுடைய பெருமானு டைய
உய்வு இடம் எவ் விடம் என்று இவ்வகி	பிழைக்கும் விரக ஏது? என் றுமபடி வினாவக்கொண்டு	திருக்குண்டலம் காதுகன்	திரு மகாசுண்டலங்கொடியுடைய காதுகன் தானே
மகரம் தழைக்கும் தளிர்கொல்	மகாவடிவாபத தழைத்தன சில தளிர்களை?	கைவிடல் ஒன்றும் பின்னி	ஒயல்வலாமல சிரசுதரமாக
		அடுகின்றன காணமின்கள்	கலியாசின்றன; காணுவகோன.

* * *—அவனுடைய திருமகாசுண்டலங்களும் திருக்காதல்களும் கலிகிறபடி சொல்
துகிறான். அனாராக்கிணர்களுக்குப் அபகைகளுக்கும் தப்பிச் சென்று பிழைக்குமிடமேது
என்று சொல்லுவனபோல் கிளங்கி மகாரகாரமாய்த் தழைத்தன சில தளிர்களை இவை!
என்கிற உண்மை முன்னடிகளிற் போதும். இதனால் திருக்காதலன் பன்மைப்போல்
திருமொழி சொல்லிற்றாயிற்று.

ஏழையர்க்கும் அகரர்க்கும் அரக்கர்க்கும்—அனாராக்கிணர்களையும் அபகைகளையும் சொ
லெடுத்தது அவயவசோபையைக் கண்டு பாசைப்படுகதிங் வாசியற்றிருக்கையாலே. அகா
ரும் அரக்கரும் அழகு கண்டால் பொறுக்கமாட்டாதே முடிவாகன்; அபகைகள் அதுபகிக்
கப்பெற்றதே முடிவாகன்.

கிரோதிகளுக்கும் கிட்ட வேண்டாதபடி கிஷததை உமிழ்பவனான திருவணந்தாழ்
வானமேலே சாய்ந்தருளின எப்பெருமானுடைய குண்டலக் காதுகளே இவை. அந்தோ!
இவை இடையில நிறிது கிட்டு கண்கையன்றிக்கே ஒயலின்றி கலிகின்றனவே! என் செய்வே
னென்கிறான். (சு)

காண்மின்களன்னையாகாளேன்று காட்டும்வகையறியேன *
நாளமனனுவேணதிங்களகொல் கயகதாக்கட்குச்சிலகொல் *
சேணமனனுநால்துடந்தோள் பெருமானறந்திசுதுதலே *
கோள்மன்னியாவியடும் கொடிபேணுகோளீழைத்தே. (எ)

அனையாகாள காணமின்கள் என்று	தாய்மாதனை காதுவடிகான்! சேண் மன்ன என்று சொல்லி	கால நட தோள் பெருமான் தன்	உயாததி பொருகதிய கான்ற பருத்த திருத் தோள்கொடி டைய எம்பெருமானது
காட்டும் வகை வரிபேன	(உங்களுக்க) காட்டும் வித மற்றின் நிலேன	திரு ததலை	திருநெற்றியே
நாள மனனு வேணதிங்கள் (மகால்)	புடையகத்தி அரட்டை தன்ன!	கோள் மனனி	கிடுகிடுப்பொருகதி
கயகதாக்க கட்கு இவ் கொள்	சூளசடப்பட்டவாககதக கொட்பெதொரு வேலை	கொடிபேன உயர் பகை இடைத்தி	பாசியான வெண்ணுடைய பிரா ணனை முடிக்கையிலே துணிகது
		ஆய் அடு	...ன ஆதமானை கலியாசின்றது.

* * *—திருநெற்றியினது சுவரது கலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறான். அவவழகை என்
லார்க்கும் காட்டவேணுமென்றும், அதைக்கண்டு தான் படுகிற பாட்டை எல்லாரும் பட
வேணுமென்றும் இவளுக்கு ஆசையுள்ளது; ஆனால் அவவழகு எடுத்துக்காட்டாததக்கதாக
இல்லையே; தனக்குப்போலே அவர்களுக்கும் உரு வெளிப்பாடு உண்டானாலாவது காண்மின்
களென்று சொல்லிக்காட்டலாம். அதுவந்திலை. ஆகவே “அனையர்கான்” காண்மின்க

என்து காட்டும் வகையறியேன்” என்ற தன்கின்றுள். அவ்வழகு என் கைக்குப்பிடி படகில்லை; உங்களுக்கோ உரு வெளிப்பாடு உண்டாகவில்லை; எங்கனே காட்டுவேன்? கானே யனுபவித்து கானே கவிவுபடுவேனித்தனை என்றாளாயிற்று.

நீங்கள் கண்டாவென்ன? காணாவிடிவென்ன? உங்களுக்குக் காட்டவேண்டிய அவ சிபந்தான் எனக்கென்ன? கான் அனுபவிக்கிறேன் போங்கள் என்று சொல்லி இரண்டா மடியிலே அனுபவிக்கிறாள். [நாள்மன்னு வெண்திங்கள் கொல்! ஸந்தார்கட்கு நச்சிலைகொல்!] அஷ்டயிபனவான காளோடே மன்னி அர்த்தகாணாகையானே கனங்கமற்று வெளுத்த சங் திரனோ? அங்ஹை நச்சவடிவாயிருப்பதொரு இளைபோல என்கிறாள். இவ்விடத்து ஈட்டிலே— “மேன்காற்றிலே காட்டப் பரிஹாரமாம் மருந்தாயிற்று இது” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. உலகின் விபாதிக்காந்தர்மேல் மேன்காற்றுப்பட்டவாதே ரோகம் அபிவிருத்தியடையும் என்று சொல்லுவார்கள். பகவத் விஷயமாகிற மருந்து அதற்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும்; மேன்காற் றுப் பட்டால் நீரும் என்கை. அபத்தப்பங்களையும் ஸஹிக்கும்படியான ஒளஷதம் என்றபடி.

நீழிரண்டழகனாகப் பேசப்பட்ட வஸ்து இன்னதென்கிறது மூன்றாமடி. திருத்தோ ளழகாரே என்கை விடுபடுத்திக்கொண்ட பெருமானுடைய திருநெற்றியே என்கை விப்பாடு படுத்தாவின்றதென்கிறாள். [கொடியேனுயிர் கோளிகழ்த்து—கோன்மன்னி ஆகியடும்] பரவியேனான வென்னுடைய உயிரினழகை அழித்துக்கொள்கையிலே கிருப்பதகைப்பண்ணி மிடுக்கையவனம்பித்து என்னுந்மாவை கவிபாவின்றது என்றபடி. தோற்புகாயே போகை யன்றிக்கே ஸத்தையை வழிபாவின்றதென்கை. (அ)

கோளிறைத்தாமரையும் கொடியும்பவளமும்விலும் *

கோளிறைததன்முத்தமும் தளிரும்குளிர்வான்பிறையும் *

கோளிறையாவடைய கொழுஞ்சோதிவட்டங்கொல் * கண்ணன்

கோளிறைவாள்முகமாய்க் கொடியேனுயிர்கொள்கின்றதே. (அ)

கோள் இறை தாம ரையும்	{ தன்னுடைய கொளியே தனக்கு ஆபரணமாகப் போரும்படியான தாமரையும் [திருக்கணகளும்]	குளிர் வான்	{ குளிரகற பெருந்த பிறையும் [செற்றியும்] ஆகிய இவற் றேடே உய
கொடியும் பவளமும் விலும்	{ கற்பகக் கொடியும் [திருமுக்கும்] பவளமும் [திருவதாமும்] விலும் [திருப்பருவங்களும்]	பிறையும் கோள் இறைவா உடைய கொழு சோதி வட் டங்கொல்	{ தன்னுடைய தனக்கு ஆபரண மாயிருக்கிற பூரணமான ஜ்யோதிர் மண்ட லமோ!
கோள் இறை தன்முத்தமும்	{ தன்னுடைய தேறல்வையே தனக்கு ஆபரணமாகவுடைத் தான குளிர்ந்த முத்தும் [நச் தபங்கதியும்]	கண்ணன் கோள் இறை வானமுகம் ஆய்	{ கண்ணபிரானது தன்னொளி தானே தனக்காப ரணமான அழகிய முகமென் றொரு வியாஜததையிடற
தளிரும்	{ தளிரும் [திருக்கணம்]	கொடியேன் உயிர் கொள்கின்றது	{ கொடியேனான வென்னுடைய உயிரைக் கொள்கை கொள்ளா வின்றது.

* * *—கீழே ஏழு பாட்டுக்கள் கடத்தன. அவ்வேழு பாட்டுக்களிலும் ஏழு அவய வங்கள் கவிந்தமை சொல்லிற்று. அவையெல்லாம் திருமுகமண்டலத்தினுள்ளே அடங்கிய வைபாதலாக அவையெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து திருமுகமண்டலமென்று பேர்பெற்று கவிதிற படிபைச் சொல்லுகிறாள்விப்பாட்டில்.

அவங்கா சாந்தர்த்தித் ரூபகாதிசபோக்தி பென்றொரு அவங்காமுண்டு; *வயந் தீரோஜ்ஜுஸாதி திஹாணி ஸிதாஸாபாபச் ப நீரோத்பலதவத்தவாத் கிஸ்ஸாந்தி சிதாச் சா:” என்று வடநூலார் உதாஹரணம் காட்டுவர். இரண்டு கருகெய்தல் பூக்களிலிருந்து

உர்ணமயான அம்புகள் புறப்படுகிறபடி பாராய் என்று இதனால் சொல்லுகிறது. இரண்டு கண்களிலிருந்து கடாசுபாதங்கள் விழுகிறபடியைச் சொன்னவாறு. இந்த வகையிலே இப்பாட்டில் முன்னிரண்டிகள் அமைந்துள்ளன. தாமரை, கொடி, பவனம், கிம், முத்து, தளிர் பிறை என்று சொல்லப்பட்டவை உபமேயத்தை மறைத்து உபமானத்தை மாத்திரம் சொன்னபடி. முதற்பாட்டில் "ஆழியக் கண்ணிரான் திருக்கண்கள்—தாமரை காண்மலர் போல் வந்து தோன்றும்" என்றபடியே இங்குக் கண்களைத் தாமரையாகச் சொல்லிற்று. இரண்டாம்பாட்டில் "மாட்டுபர்கற்பகத்தின் வல்லி—கட்டிய வெண்ணையுண்டான் திரு மூக்கு" என்றபடியே இங்கு மூக்கைக் கொடியாகச் சொல்லிற்று. மூன்றாம் பாட்டில் "கோலந்திரன் பவனக் கொழுந்தண்டம்—அம்மான் தொண்டைவாய்" என்றபடியே இங்கு அதத்தைப் பவனமாகச் சொல்லிற்று. நான்காம்பாட்டில் "இன்னுயிர்க் கேழையர்மேல் வையுயிரினைகிளவின்—கண்ணபெருமான் புருவம்" என்றபடியே இங்குப் புருவத்தை கிளவாகச் சொல்லிற்று. ஐந்தாம் பாட்டில் "என்னுயிடுமணிமுத்தம்—குன்றமெடுத்த பிரான் முதுவல்" என்றபடியே இங்கு முதுகை முத்தாகச் சொல்லிற்று. ஆறாம்பாட்டில் "மகரத் தழைக்குத்தளிர்—திருக்குண்டைக் காதுகள்" என்றபடியே இங்குக் காதுகளைத் தளிர்களாகச் சொல்லிற்று. ஏழாம்பாட்டில் காண்மன்ன வெண்திங்கள்—பெருமான் தன் திருதுதல்" என்றபடியே இங்குத் திருசெற்றியைப் பிறையாகச் சொல்லிற்று. ஆகவே இவற்றையெல்லாம் சேர்த்துக் காணும்போது "சோதினெல்லாம் ஒன்று சேர்த்த சேர்த்தியோ! (அதாவது, இயோதிர்மண்டலமோ!) என்னவாம்படி திருக்கையாலே மூன்றாமடியில் 'கொழுஞ்சோதி வட்டங்கொல்' என்றான். உண்மையில் இவைபெல்லாம் ஒன்று சேர்த்த எம்பெருமானுடைய திருமுகமண்டலமென்று காண்கிறபடியால் அது நற்றடியால் சொல்லப்பட்டது ... (அ)

கோள்கின்றகோளிருளைச் சகிந்திட்டகொழுஞ்சுருளின் *

உள்கொண்டகீலகன்னூல் தழைகொலன்றுமாயன்குழல் *

விள்கின்றபூந்தண்ணூழாய் விரைநாறவக்தென்னுயிரை *

கள்கின்றவாறநியீரின்னையீர் கழருகின்றிரே.

(க)

கோள்கின்ற கோள் இருளை	உலகத்தை யெல்லாம் வியாபித் தினை மீதுக்கையுடைய இருளை	விள்கின்ற பூ தண் டுழாய் விரை நாறவந்து	(அததிருக்குழலானது)
சகிந்திட்ட கொழு சுருளின்	பன்னிப் பன்னிச் சுருட்டப் பெறற சிறகை வெரு சுருளி றுடைய	என் உயிரை	அவர்த்தமுடிய குளிர்த்த திருத் துழாயின் பரிமளம் வீசும்படி வகது
உள் கொண்ட கீலம் கல் தூல் தழை கொல்	(கையழுக்குப் படாமல்) உன்னே னாறப்பட்ட கீல சிறகைத் துடைய அழிய தூவதெனோ! அதாவது	கள்கின்ற ஆற அன்னியை அறி யீர்	என் ஆத்மாவை கொள்ள கொள்ளும் விதத்தை தாய்மார்களே! கீலகன் அறிவின் தீர்க்களிலலை
அன்று	எம்பெருமானுடைய திருக்குழல் கற்றை என் நினைவிலே சொல் வததகுமத்தனை;	கழருகின்றிரே	விரை எதேனுமொன்றைச் சொல்லிப் பொடிபின்னீர் களே

* * *—திருக்குழல் கற்றையினழகு வகது கன்கிற படியைச் சொல்லுகிறது. இதில் முன்னடிகள் வெகு விலகலானவையாவன. திருக்குழலை ஒருவாறு உன்னேகம் பண்ணுவதும், அந்த உன்னேகமும் உரியதன்று என்று உதறித்தள்ளுவதும் திருக்குழலின் ஒப்பில்லாமையைக் காட்டுதற்காகவென்க. உன்னேகம் செய்தபடி எங்கனே பென்னிம், பிராயகாலத் தில் பிரபஞ்சத்தைபென்னாம் வியாபியா சின்ற இருள் உண்டே, அதைப் பிடித்துக்கொ ணர்ந்து அதில் அனாரமான அம்சத்தைக் கழித்துப் பரமனாரமான பாகத்தை நூல்தூற்ப

கை செரித்து கைதார்களாம்; இப்போது இப்படிப்பட்ட வசவுகளுக்கு இறையும் பயனில்லை போயின் என்ருளாயிற்று. * கதிராயிரமி கலந்தெரித்தாரொத்த கீள் முடியிலே எனது கொஞ்ச ஐக்கியப்பட்டதானபின்பு என்னை மீட்கவிலே உங்களுக்குண்டான கைச் சாமரார் கண்ட கனகிதும் பழுதாமத்தனை பென்ற தனிக்கட்டினான். (க0)

கட்கரியாமன் சிவனீந்திரனென்றிவாக்கும் *
கட்கரியகண்ணனைக் குருகாச்சடகோபன்சொன்ன *
உட்குடையாயிரத்து ளிவையுமொருபத்தும் வல்லார் *
உட்குடைவானவனோடு ஒரு பென்றும்மாவாதே. (கக)

கட்கு அரிய	} மனிதர் முதலானுடைய கண் ணுக்கு இவக்காத	உட்கு உடை ஆயி	} எம்பெருமானை உன் னபடி பேசும் கவ்வமைவாய்த் ஆயி ரத்தினுள்ளே
பிரமன் கென் இத் திரன் என்ற இவாக்கு		இவையும் ஒரு பத் தும் வல்லார்	
கட்கும் அரிய கண்ணனை	} கண்ணுக்கும் காவனாயிரமுள் எம்பெருமானைக் குறித்த	உட்கு உடை காவனோடுவன்	} ஆற்றல் மிக்க சித்யலூகிகளோடு கூடினவர்களாய்
குருகா சடகோ பன் சொன்ன		தம உடன் ஆய் மாயார்	

* * *—இத்திருவாய்மொழியை ஒதுமவர்கள் எம்பெருமானைப்பிரித்து வருந்தாதே சித்யலூகிகளோடே கூடி சித்யாதுபவம் பண்ணப்பெறுவர்களைன்று பயனுரைத்துத் தனைக் கட்டுகினார். "மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்குத் தேவாவோ" என்றருளிச் செய்த பாசாத்தின் படியே இதில் ஒன்றையடிகள் அமைத்திருக்கின்றன. பிரமன் சிவனீந்திரன் முதலானார் கம்முடைய கட்டினுக்கு இவக்காகாதரப்போலே அவர்களுடைய கட்டினுக்கு இவக்காகாதவன் எம்பெருமான்; அவன்றன்னைக் குறித்து ஆழ்வாரருளிச்செய்தவாயிரம்.

உட்கு உடை ஆயிரம்—உட்கு—சக்தி; எம்பெருமானுடைய கவரூப ரூபருண் கிபூதி சேஷத்தனக்களை உன்னபடியே புனைக்கவல்ல சக்திவாய்ந்த ஆயிரம் என்றபடி. மேலே, உட்குடை வானவர்—எம்பெருமானை இடைவிடின்றி அனுபவிக்கவல்ல சக்தியுடையார் என்க. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம் கம்பிண்டி திருவடிகளே சாணம்.
வடக்குத் திருவிநிப்பிண்டி திருவடிகளே சாணம்.

ஸ்ரீ:

ஏழாம்பத்து—எட்டாந்திருவாய்மொழி—மாவாவாமனனே.

உரையவதாரிகை:— கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வார் உருவெளிப்பாட்டாலே கோவுபட்டார். அந்த கோவைப் பரிணாிக்க எம்பெருமானுள் ஆகாததன்றே. ஆனாலும் இவ காரணங்களாலே அவன் திருவுள்ளம் ஒரு மைல கிசேஷத்தை எதிர்பார்த்திருந்த படியாலே தாமதிக்கலாயிற்று. அந்தத்திருவுள்ளத்தை ஆழ்வார்தாம் அறிவாதவல்லாரே. அறித்து

வைத்தும் ஆறியிருக்குமிப்பின்னர்தோ. உயிர் துறந்த முடியவேண்டும்படியான விரைம
 னோர்ந்திருக்கச் செய்தேயும் எம்பெருமான் தம்மை முடியவொட்டாதே கடத்துகிறபடியைக்
 கண்டு மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டார். இப்படியொரு ஆச்சரியமிருந்தபடியென்! என்று எம்
 பெருமானையே கோக்கிக்கூற, ஆழ்வார்! இந்தவொரு ஆச்சரியந்தானே என்னிடத்தில் நீர்
 அறிந்தது! என் கிசித்திரங்களைபெல்லாம் காட்டுகிறேன் பாரும் எனது சொல்லி எம்பெரு
 மான் தன்னுடைய வருத்த விபூதிவத்தைக் காட்டியருள, அது கண்டு ஆழ்வார் கிம்மித
 ராய்ப் பேசுகிறார் இத்திருவாய்மொழியில். (*)

மாயாவாமனனே மதுகுதாநீயருளாய் *

தீயாய்நீராய்நிலனாய் விசம்பாய்க்காலாய் *

தாயாய்த்தத்தையாய்மக்களாய் மற்றுமாயமுற்றுமாய் *

நீயாய்நீரின்றவாறிவையென்ன நியாயங்களே. (க)

மாயா	ஆச்சரியமான செயல்களை புடையவனே!	தாய் ஆய் தத்தை ஆய்	மாதா பிதாக்களாய்
வாமனனே	வாமனாதாரஞ் செய்தவனே!	மக்கள் ஆய் மற்றும் ஆய்	வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளைகளாய்
மதுகுதா	மதுகடையர்களைத் தொலைத்த வனே!	முற்றும் ஆய்	அல்லாதவையுமாய் சொல்லிசொல்லாத எல்லா முமாய்
நீ அருளாய்	உன்படியை நீயே அருளிச் செய்யவேணும்!	நீ ஆய்	அனாதாரணமான தன்மை வாய்த்த நீயாய்
நீ ஆய் நீர் ஆய் நிலன் ஆய் விசம் பு ஆய் கால் ஆய்	பஞ்ச பூதங்களாய்	நீ நின்ற ஆறு ஆலை	நீ நின்ற தூத்தத் தன்மைகள் என்ன நியாயங்கள் என்ன வகைகளோ!

* * *—கிசித்திரமான காரியங்களையும் காரணங்களைபுமெல்லாம் விபூதியாகவுடையனா
 யிருக்கிறபடியை வறுமத்தித்து இவைபென்ன படியெனென்று விவரிப்புகொண்டு அவனைபே
 கேட்கிறார். இதத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற ஆச்சரியங்களுக்கெல்லாம் ஸங்க்ரஹமாக
 தொடங்கும்போதே மாயா! என்று கிளிகிறார். அதற்கொரு வகையினைக் காட்டுகிறா வாமன
 னே! என்று. அன்றே பிறந்த அன்றே வளர்ந்த மாவளி பக்களிலே சென்ற அவன்
 முன்னே சின்று தான் சொன்னவைபெல்லாம் செயல்வேண்டும்படி வார்த்தை சொல்லி,
 சிற்றடியைக் காட்டிப் பெரியவடியாலே யனத்துகொண்டு எக்கிரை கண்ணைத் துரும்பால்
 கிளர் மன்னு கழுவினை வானிற் சுழற்றி இப்படி செய்த செயல்களெல்லவொன்றும் ஆச்
 சரியமன்றோ மதுகுதா—கிரேதிரிசுலனத்தில் மதுகடையர்களைக் கொன்றது ஆச்சரிய
 மான செயலாயிருக்கும். ஒரு சமய கிசேஷத்திலே மதுகடையர்கள் எம்பெருமானை
 பெதிர்த்துப் பெரும்போர்புரிய, எம்பெருமான இவர்களைத் துடையாவிடுங்கிக் கொன்றது
 னினாலென்று ப்ரஸித்தம். ஆழ்வான் ஸுந்தரபாஹுந்தவத்தில் திருமாஸ்துஞ்சேகரையழக
 ருடைய திருத்தடைகளுக்கு கிசேஷணியிடம்போது “விஷ்டா-ஷ்டப-கெடவகீடெள”
 என்றார். பட்டரும் ஸ்ரீரங்கரஜந்தவத்திலே அழகியமணவானனுடைய திருத்தடைகளை
 வருணிக்கும்போது “ஷ்டிவஷ்ட-கெடவஷ்ட ஸ்ரீரங்கரஜந்த கரகவிந-வழிவஷ்ட”
 ஷ்ட-பிவ வரிவ வயவஷ்ட-வஷ்டா...ஸ்ரீரங்க-ஹ்ரவஷ்டா” என்றருளிச் செய்தார்.
 இது வொரு ஆச்சரியமான செயலாதலால் இங்கு மதுகுதா! என்றது.

நீயருளாய் என்றது—நீ க்ருபை பண்ணவேணுமென்றபடியன்ற; எனக்குத் தெரிய
 வருவிச்செயல்வேணுமென்றபடி. மேலிற் பாசாங்களிலுமிப்படியே பொருள் காண்க.

தீயாய் நீளாய் நிலனாய்—தீயாயிருப்பது தீயாயிருக்கமுடியாது; தீயாயிருப்பது தீயாயிருக்கமுடியாது; அவ்வவற்றின் தன்மை வெவ்வேறு பட்டதாதலால் ஒன்று வேறொன்றாயிருக்கமுடியாது. எனினும், எம்பெருமானாகையினே தீயாயும் தீயாயும் நிலனாயும் தீயாயும் வாயுவாயுமிருப்பது ஆச்சரியமே. இப்படியே, தாயாயிருப்பவன் தந்தையாயிருக்கமுடியாது; தந்தையாயிருப்பவன் தாயாயிருக்கமுடியாது; இவர்கள் தாம் மக்களாயிருக்கமுடியாது, எனினும் எம்பெருமானாகையினே தாயாயும் தந்தையாயும் மக்களாயும் கைவலித பத்துக்களாயுமிருப்பது ஆச்சரியமே.

நீ நீளாய் நின்றவாறு —தீயாயும் தீயாயும் தாயாயும் தந்தையாயுமிருக்கிற கிருப்பு ஸாதாரணாகாமெனப்படும். அஸாதாரணவிக்ரஹத்தோடு கூடியிருக்கும் திவ்யமான கிருப்பானது 'தீயாய் நின்றவாறு' எனப்படுகிறது. ௪௮—"பாமபதத்தினே ஸைரிபோக்யஸாயிருக்கிற கிருப்போடு ஜகதாசாராய் நிற்கிற கிரியோடு வாயித போக்யமாய்படியிறே இவர்க் குப் பிறந்த ஜ்ஞானவசத்பம்."

இவை என்ன நியாயங்களே!—இது கிம்மயப்பட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தை; இது இன்னபடியென்று எவர்க்குத் தெரிகிறதெனினும்; தெரியவருவிச் செய்வதென்னென்றாயிரியிற்று. (௧)

அங்கண்மலர்த்தண்டுழாய்முடி அக்கதனையருளாய் *

திங்களும்ஞாயிறுமாய்ச் சேழும்பல்கடாயிருளாய் *

பொங்குபொழிமழையாய்ப் புகழாய்ப்பழியாய்ப்பின்னும் *

வெங்கண்வெங்குற்றமுமாய் இவையென்னவிசித்திரமே. (௨)

அம் கண் மலர் தண்டமுழாய் முடி	{ அழகிய மதுவைக்கொண்ட பூக்களைபுடைத்தான குளிரந்த திருத்தழாய் மாலைபை வணித்த மயிர்முடியையுடைய எம்பெருமானே!	இருள் ஆய் பொங்கு பொழி மழை ஆய் புகழ் ஆய் பழி ஆய் பின்னும்	{ இருளாயும் பொங்கிப்பொழியும் மழையாயும் சேர்த்தியாயும் அபரோத்தியாயும் இன்னமும்
அக்கதனே அருளாய் நீ திங்களும் காயிறும் சேழும்பல்கடாய்	{ அருளிச்செய்யவேணும்; சக்திரண்டும் ஸராயணமாயும் ஆய் } விலகுகுணமாயும் பவவாயுமாய் ஆய் } என சக்ததிரங்கனாயும்	வெம் கண் வெம் உற்றமும் ஆய் இவை என்ன விசித்திரம்	{ க்ருமண கண்களையும் க்ருமணபாவத்தைபுழுண்டாய் மருத்புனாயும் நிற்கிற இரத பாகாரங்கள் என்ன வேடிக்கைகளே!

• • •—கீழ்ப்பாட்டில் 'நீ தீயாய் நின்றவாறு' என்று அஸாதாரணமான ஆகாததை அநுஸந்தித்தோ; அதனை வாய்க்கிட்டுப்பேசி பதுபலிக்கிறார்—அங்கண்மலர்த்தண்டுழாய் முடியச்சகதனே! என்று. திங்களும் ஞாயிறுமாய்—"யலா பூகூலாதாஜ்யூ; பூதாவாஜ்வதோ யலா" என்றபடியே இருவர்க்கும் இரண்டு காரியங்கள் நியதங்களாயிருக்குமே; தாயத் தையாற்றுவதும் தாயத்தை கிளைப்பதும். இவையிரண்டுமவனிட்ட வழக்கு. சேழும்பல்கடாய்—அவாவர்களுக்கு வாக்கூடிய நன்மை தீமைகளுக்கு ஸைசகங்களாய்க்கொண்டு சக்தத்திரங்கள் க்ரஹங்கள் முதலியவற்றுக்கும் நிர்வாஹகனென்றபடி. இருளாய்—கடாயிருப்பவனும் தானே, கடர்க்கு எதிரான இருளாயிருப்பவனும் தானே. உலகில் ஒளிபைத் தேடுவார் கிரியோவார்; இருளைத் தேடுமவர்களே பனாவார்; காமுக்கர்க்கும் கன்னர்க்கும் இருள் தேட்டமாயிருக்குமே; அன்னவர்க்கும் உதநியாய்ப்படி இருளாயிருப்பவன்.

பொங்குபொழிமழையாய்—ககை ப்ராணிகளுக்கும் ஜீவிக்கலாம்படி பபிர்களை புண் டாக்கி வளர்க்கும் மழையும் தானாயிருக்கும். புகழாய்ப்பழியாய்—* தோன்றில் புகழொடு தோன்றக, அஃதிலார் தோன்றலில் தோன்றமை என்று * (திருக்குறள்) என்றபடி எல்லா ரும் கிரும்பக்கூடிய புகழும் தானாய், வேண்டாத பழியும் தானாய். வெங்கண் வெங்கூற்ற முமாய்—இவ்வுலகங்கள் அதிபர்வருத்தியில் கைவளர்த்தபோது குணிக கோக்குமது தகிர்த்து வெவ்விப கோக்கையுடைய யமன்போன்ற ஸம்ஹாரகனாய். யமனுக்கும் யமனாயிருக்கிற படிவைச் சொன்னுகிறது. உபவிஷத்தில் * ஸுதத-ய-அஹதாவலெவ.நிது * என்று ஒதிற்று. கைவளருக்கு யமன் ஊறுகாய் என்றது. உலகில் ஊறுகாரின் தன்மை எப்படிப்பட்ட தென்று பார்க்கவேணும். ப்ராணாதம் முதலியவற்றை உட்கொள்வதற்கு ஸாதனமாயிருக் கும் அது; ப்ராணாதங்கொள்வதாம் உட்கொள்ளப்பட்டபிறகு அது மிச்சப்பட்டிருந்தால் அதை யுமெடுத்து உட்கொள்ளுகிறோம். இதுபோல ம்ருத்யுவைக் கருகியாகக்கொண்டு எல்லா வற்றையும் அந்தமடைகித்து, பிறகு அந்த ம்ருத்யு தன்னையும் வயமடைகிக்குத்தன்மை இது னால் தெரியவரும்.

இவையென்ன விசித்திரமே அருளாய்—இப்படி சோச்சேர்த்திபான பதார்த்தங்களெல் லாமுமாயிருக்கிற தன்மை மிக விசித்திரமாயிராவின்றது. இதனைத் தெரியவருளிச் செய்ய வேணும். (உ)

சித்திரத்தோவலவா திருச்சக்கரத்தாயருளாய் *

எத்தனையோருகமும் அவையாயவற்றுள்ளியலும் *

ஒத்தவொண்பல்பொருள்கள் உலப்பிலனவாய்வியவாய் *

வித்தகத்தால்கிறிற்றி யிவையென்னவிடமங்களே.

(ங)

சித்திரம் தோ வலவா	} விசித்திரமாகத் தேரை கடத்த வல்லவனே!	ஒத்த விய ஒன்	} ஒருபடியாலே ஒத்தும் மற்றொரு படியாலே வேறபட்டுமிருக் கிற அழகிய பல எண்ணிறந்த பதாராதங்களையாய்
திரு சக்கரத்தாய்		பல் உலபபு இன் வன பொருள்கள் ஆய்	
அருளாய்	} நீயருளிச் செய்யவேணும், க்ருதம் முதலான புகழ்களுக்கு செவ்வாய் நிர்வாஹகனாய்	வித்தகத்தால் நீ	} ஆச்சரியப்படத்தக்க தன்மை -யோடே நீ நிற்கின்றாய்,
எத்தனை ஓர் உக மும் அவை ஆய்		கிற்றி	
அவற்றுள் இயலும்	அந்த காலக்களுக்குள்ளே கடப் பதாய்	இவை என்ன விட மங்கள்	இவையென்ன சோச்ச சேர்த் திகளோ!

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் 'வெங்கண் வெங்கூற்றமுமாய்' என்றோ; மண்ணின் பாயம் கீக்குவதற்கு வடமதுசாயிற் பிறந்த பிறகியிலேயே, * மலைபுராதோன் மன்னவரும் மாரத ரும் மற்றும பலர் குணிய நூற்றவரும் பட்டழியப் பார்த்தன் இவைவியாத திண்தேர்மேல் முன்னின்று அதனை கடத்தின விசித்திரம் விளைவுக்குவா, சித்திரத்தோவலவா திருச்சக்கரத்தாய் என்று கிளிக்கிறார். தேரை கடத்தும்போது விசித்திரமான பலபல காரியங்கள் செய்தமை யுண்டு. பெரியாழ்வார் தமது திருமொழியில் (4-2-7.) *மன்னர் மறுகமைத்துனன்மார்க் கொரு தேரின்மேல், முன்னக்குகின்ற மோழையெழுமித்தவன் * என்கிற பாகாத்தினால் ஒரு விசித்திரமான இந்நிலாமைருளிச்செய்கிறார்; அதாவது—அர்ஜுனனுடைய தேர்க்குநி னாகன் தன்னீர்க்கு கிடாய்த்து இளைத்தவனவின், அவன் பக்கம் பாடிபாதிபான கண்ண பிரான், கடினமான ஸ்தனத்திலும் கீர்காய்பு அறிபவன்வனாதவால், அவ்ரு வானுணர்ந்த னைப் பிரயோகித்துக் கீழுள்ள கீரை வெளிக்கிளப்பிக் குதிரைகளைகிட்டு நீருட்டிப்புரட்டி யெழுப்பிக்கொண்டு போந்து பூட்டிக்கொண்டுவந்து முன்னே கிறுத்த, இதைக்கண்ட மாற்

தாசொல்லாம் 'இக்கண்ணனுக்கு அர்ஜுனன்பக்கம் பசுபாதமிருந்தபடியென்! இனி காம் இவனை வெல்லுகைபென்று ஒன்றுண்டோ?' என்று குடம்மறுகினாம். இப்படியாகச் செய்த பல பல கிசித்திரங்கள் காணத்தக்கன. பாரதப்போரின் பீஷ்மாசார்பர் ஒரு அரிப பெரிய வார்த்தை சொல்லுகிறார்—'கான் ஓர் அம்பிளவேயே பாண்டவர்கள் ஐவரையும் அவர் களது சேனைத்தொகையையும் அவனிடையாகச் சாடிவிடுவேன்; ஆனால் மாயவனான தன்னை பிரான் அங்குத தேர்ப்பாகனாய் அமைத்ததனால் என் வண்ணம் சிறிதும் பயன்படாதொழிகின் றது; அவன் தேரை நடத்துகிற கிதம் கிசித்திரமாயன்றோ கிரகின்றது என்று. அப்படி எதிரிகளும் கியக்கும்படியான நிறைமையைத் திருவுள்ளம்பற்றிச் சித்திரத்தேர்வலவா வென் றருளிக்கொடுக்கிறார்.

'சித்திரத்தேர்வலவா!' என்றதற்கு அடுத்தபடியாகத் திருச்சக்காத்தாய்! என்கைபாலே சக்காத்தாழ்வானைக்கொண்டு செய்த கிசித்திரமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. அர்ஜுனன் பதின்மூன்றாம்போரில் தன்மகனான அபிமன்யுவைக்கொன்ற ஜயந்தனை [துரியோதனனது உடன்பிறந்தவன் கணவன்] 'காளை அந்தயிப்பதற்குமுன்னே கொல்லாவிடின் தீக்குதித்து உயிர்கிடுவேன்' என்று பாதிரிடைபுண்ண, அதனைப்பறிந்த பகைவர்கள் பதினான்கு காளைய மறுராப்பகம் முழுவதும் ஜயந்தனை வெளிப்படுத்தாமல் கோணியின் கடுவே கிவகையில் மறைத்துவைத்திருக்க, அர்ஜுனனது சபதம் பொய்த்துகிடுமேயென்று சித்தித்த கண்ண பிரான் ஸூர்ப்பனை அந்தயிப்பதற்குச் சில காழிகைக்கு முன்னமே தன் சக்காப்பகையினால் மறைத்துவிட, அப்பொழுது எங்கும் இருளடைந்ததனால் அர்ஜுனன் அக்கிர்ப்பவேசஞ் செய் பத்தொடங்க. அதனைக் கனிப்போடு காணாதற்குத் துரியோதனனுடையருடனே ஜயந்தன் வந்து எதிர்கிற்க, அச்சமயத்திற் கண்ணன் திருவாழிகை வாய்க்கிடவே பகலாயிருந்ததனால் உடனே அர்ஜுனன் ஜயந்தனைத் தலைதுணித்தனன் என்ற கிசித்திர சரித்திரம் இங்கு கினைக் கத்தக்கது. இக்கதையில் ஒரு சகைக நோன்றம்; "ஸூதர்சனம் பாண்காகோடிதல்யம்" என்கிறபடியே கோடிஸூரபங்காசமுடையவனன்றோ திருவாழியாழ்வான்; அன்னவனைக் கொண்டு ஸூர்ப்பங்காசத்தை மறைத்து இருளையுமுண்டாக்கினனென்றால் இது ஸம்பா கிதமோ வென்று. கிவசுண ஸங்கல்பத்தாலே இப்படியாக்கினதும் ஒரு கிசித்திரமென்று கொள்வது. மற்றும் பரிஹாரைக வல்லார் வாயக் கேட்டுணர்க.

எத்தனையோருகமுமவையாய்—கருதம் முதலிய யுகங்களுக்கெல்லாம் சிர்வாஹகனே! "யத்யபநு சூதே யதநு யஜ்ஞேஷ்டதாபாஃ தாவஸௌதயநு | யதாஷ்டாதி ததாஷ்டாதி கஷௌ ஸாஃகீதீதீத கௌவஸு—தபாயக் க்ருதே யஜக் யஜ்ஞஞன் ததோதாயம் தவாபரேச்ச யந், யதாப்ஷோதி ததாப்ஷோதி கவன ஸங்கீர்தய கேசவம்." என்கிறபடியே காங்கு யுகங் களுக்கும் தருவங்களான தபானம், யஜகம், அர்ச்சனம், காமஸங்கீர்த்தனம் ஆகிய இவற்றால் ஆராதிககப்படுபவன் என்பது உர்ளுகற. "எத்தனையோர்" என்கைபாலே இப்படிப்பட்ட சதூர்யுகங்கள் அனேகமாயிரம் சென்றமை பெறப்படும.

[அவற்றுள்ளியிலும் இப்பாதி.] இப்படி நடக்கின்ற காலகலைகளுக்குள்ளேயுள்ள பொருள்களுக்கு அவதிகிலையே; அவை ஒரொரு படியானே பொததும் வேறொரு படி யாலே வேறுபட்டுமிருக்கும். தேவர்கள் மனுஷ்யர்கள் கிலங்குகள் என்கிற வகைகளினாலே பொத்திருக்கையும் வ்யகதிபேதத்தாலே வேறுபட்டிருக்கையும் உணரத்தக்கன. இப்படி பலவகைப்பட்ட பதார்த்தங்கள் எண்ணிறந்தவற்றை விபூதிபாக வுடைபையாய்.

“வித்தகத்தால்” “வித்தகத்தாய்” என்று பாடபேதங்களுள்ளனவாகக் காட்டுகின்றார், சிவர். ஏதேனுமொரு பாடமே பூருவர்களைவர்க்குமுடன்பாடென்று கொள்ளலாம்.

இவைபென்னவிடமங்களே!—இவைபென்ன சேராச்சேர்ததியான செயல்கள்! விஷம மென்ற வடசொல் விடமமெனத் திரித்தது. சுமமல்லாதது விஷமம். (௩)

கள்ளவிழ்தாமரைக்கட்கண்ணனே எனக்கொன்றருளாய் *

உள்ளதூயில்லதுமாய் உலப்பில்லனவாய்வியவாய் *

வேள்ளத்தடங்கடலுள் விடாகண்ணமேல்மருவி *

உள்ளப்பல்யோகுசெய்தி இவைபென்னவுபாயங்களே. (௪)

கன் அவிழ்தாமரை கண் கண்ணனே	மதுவொழுதுகின்ற தாமரை போன்ற கண்ணையுடைய கண்ணிரானே!	வெள்ளம் தட கடலுள்	விசாலமான திருப்பாற்கடல் வெள்ளத்திலே
எனக்கு ஒன்று அருளாய்	அடியேனுக்கு இவ் விஷய மொன்று அருளிச்செய்ய வேணும்.	விடம் காண மெல் மருவி	(வினோதிகள் அணுகுவொண்ணு மைக்காக) விஷத்தை உமிழ் கிற திருவணத்தாழ்வானை பழக்கையிலே பொருத்தி
உள்ளதும் இல்ல தும் ஆய் உலப்பு இல்லன ஆய் விய ஆய்	நித்யமாகையாலே உள்ளதுமாய் வேற அல்லாதையையடை யாலே இல்லாததுமாய் எண்ணித்தவையுமான வேற வேற வகைப்பட்ட சேத காசேதாப் பொருள்களுக்கு சிவகாழறதாய்	உள்ளம் பல் யோகு செய்தி	திருவுள்ளத்திலே பலவகைப்பட்ட ரகச்யனோபா யங்களைச் சிந்தியா சினைராய்.
		இவை என்ன உபாயங்களே	இவைபென்ன விரகங்கள்!

* * *—முதன் முதலிலே தம்மை விசேஷகடாகவும் பண்ணி இவ்வளவு அதிகாரத்திலே கொண்டு நிறுத்தினவை திருக்கண்களையன்றோ; “பெருங்கேழலார் தம் பெருங்கண் மலர்ப் புண்டரீகம் நம்மே லொருங்கே பிறழவைத்தார் இவ்வகாவம்” (திருவிருத்தம்) என்று தாமே வருளிச் செய்துவைத்தாரே. அப்படிப்பட்ட திருக்கண்ணழகிலே விடுபட்டுப் போகிறார். தேனொழுகும் தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடைய கண்ணனே! நீ வெள்ளை வெள்ளத் தின் மேலொரு பாய்பை மெத்தைபாக விரித்து அதன்மேலே கள்ளரித்திரை கொள்கின்ற ருயே, இஃது என்னவென்று எனக்கருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

உள்ளதும் இல்லதுமாய்—நம்முடைய வித்தகத்ததில் எல்லாம் உள்ள வஸ்துக்களே யன்றி இல்லாத வஸ்து ஒன்றுமேயில்லை * ஸதேவ நீயகே வ்யக் கிமஸதஸ்ஸப்பவ: குக: * என்கிற சாஸ்திரார்த்தம் பரிசுத்தமன்றோ. அப்படியிருக்க, இல்லது என்பதென்? எவின்; கேண்மின்; இங்கு இல்லது என்றதற்கு அடியோடு இல்லாதது என்றாவது பொய்ப்பானது என்றாவது பொருளாகை. ‘அழியுந் தன்மையுடையது’ என்று பொருள். உள்ளது என்றது அழியாத பொருள் என்றபடி. அசித்தையும் சித்தையும் சொன்னபடி. ஸ்ரீகிஷ்ணுபூரணத் தில் இரண்டாவது அம்சத்தில் பன்னிரண்டாவது அக்யாயத்தில் “ஸ்யேதேபிஷி கிஷ்ணுர் புவநாநி விஷ்ணு: வநாநி கிஷ்ணுர் கிரயோ நிசர்ச, நத்யன் ஸமகாச ச ஸவ ஸர்வம் யதஸ்தி யந்நாஸ்தி ச கிப்ரவர்பி” என்றன்ன ச்லோகத்தில் அஸ்தி சப்தத்தாலே சித்தையும் நாஸ்தி சப்தத்தாலே அசித்தையும் சொல்லியிருக்கையாலும், தைத்திரீய உபகிஷ்த்தில் * ஸத் யம் சா ந்ருகம் ச ஸத்யமபவத் * என்றவிடத்து ஸத்ய சப்தத்தால் சித்தையும் அந்ருத சப்தத் தால் அசித்தையும் சொல்லியிருக்கையாலும் அவற்றையடிபொற்றி ஆழ்வாரும் உள்ளது இல்லது என்ற சப்தங்களினால் சித்தையும் அசித்தையும் குறித்தனரென்க.

இனி, உன்னது—உன்னேயிருப்பது [சரீரத்தினுள்ளேயிருப்பது] என்று பொருளாய் ஆத்மாவுக்குச் சொல்லிற்றாகி, இல்லது—(இல்—விடு) விடாகவுள்ளது [ஆத்மாவுக்கு இருப்பிடமாகவுள்ளது] என்று பொருளாய் உடலைச் சொல்லிற்றாகி ஆக இவ்வழியாலே சித்தையும் அசித்தையும் சொல்லிற்றாகவுங் கொள்ளலாம்.

இவ்விடத்தின் ஆளுவாப்படியருளிச் செயல் காண்கின்;—“சிதம்பராயிருக்கைகையாலே உன்டென்று சொல்லலாம்சேதனும், பரிணாமவபாவமாய்க்கொண்டு ப்ரதிசுஷணம் அவஸ்தாந்தர மாகக்கைகையாலே இவ்விடமென்னனாம் ப்ரக்ருதியுமாய்.” என்று. சேதந சேதந எனல பதார்த்த சிர்வாஹகதவம் சொன்னபடி. ‘உலப்பில்லை’ என்கைகையாலே இவை எண்ணிறத்தவை பென்பதும், ‘விப’ என்கைகையாலே இவை பாய்பாம் வேறுபாடுற்றவை பென்பதும் சொல்லிற்றாகும்.

[வேள்ளத்தடங்கடலுள் இத்யாதி] திருப்பரற்கடலிலே, ப்ரதிசுஷர்க்குக் கிட்டகொண் ணாதபடி விஷத்தை உமிழாவின்றுள்ள திருவனந்தாழ்வான்பேலே பொருத்தத் திருவுள்ளத் திலே பல ரகசன சித்தகளைப் பண்ணு வின்றாய்; நீயும் இவ்வனே உபாய சித்தை பண்ண வேணுமோ! ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசத்தனாயிருக்குமவனுக்கு உபாய சித்தை வேணுமோ!

இவை என்னவுபாயங்களே?—இன்னமும் அவதரிக்க உபாயம் பார்க்கிறபடியா? அவிஷ்ட சிவ்ருத்திக்கு உபாயம் பார்க்கிறபடியா? இஷ்டப்ராபணத்திற்கு உபாயம் பார்க்கிற படியா? சிவனை வசப்படுத்திக் கொள்ளுதற்கு உபாயம் பார்க்கிறபடியா? ஒன்றை விஷ்கர் வித்து அருளிச் செய்வேணுமென்கிறார் போலும். (ச)

பாசங்கள் நீக்கியென்னை உனக்கேயறக்கொண்டிட்டு நீ *
வாசமலாத்தண்டுழாயமுடி மாயவனேயருளாய் *
காயமும் சீவனுமாய்க் கழிவாய்ப்பிறப்பாய்ப்பின்னும் நீ *
மாயங்கள்செய்துவைத்தி இவையென்னமயக்குக்களே. (ரு)

வாசம் மலா தனை துழாய் முடி மாயவனே	{	சுதமணம் மிகப் புலையுடைய செவவித திரு துழாயை யணித்த மலா முடிபுடைய ய ஆசரிப்பனே!	கழிவு பிரப்பு ஆய்	{	இவற்றுக்கு வரக்கூடிய விராச மும் உத்பத்தியம் நீயிட்ட வழக்காமபடியாயிருக்க. பின்னையும்
நீ என்னை பாசங்கள் நீக்கி	{	இப்படிப்பட்ட நீ எனக்கருத்தநாத விஷய உய்கை சினக்க கழித்த	பின்னும் நீ மாயங்கள்செய் துவைத்தி	{	அவித்யா கர்மவாஸகாருகிளா கிற வஞ்சன வகளைப் பண்ணி வைபா சினாய்,
உனக்கே அற கொண்டிட்டு காயமும் சிவனும்	{	உனக்கே அறத்த தீரும்படி அவகேசித்த உவைத்த பத்தகமான சரீரமும் பத்த தீவ னும்	இவை என்ன மயக்குக்கள் அருளாய்	{	இவை என்ன உயாமோ நுகக்க னாயிருக்கின்றன! அருளிச் செய்வேணும்.

* * *—இப்பதிகத்தின் ப்ரமேயத்திற்குத் தலைவான பாசமிது என்னை ஆதி யிலே விசேஷ கட்டாஷப் பண்ணிவைத்தப பின்னையும் எனக்குப் பொருத்தாதபடியான ஸம்ஸாரத்திலே வைத்து நடத்திக்கொண்டு போருகிற இவ்வாச்சரிய மிருத்தபடியை எனக் கருளிச் செய்வேணுமென்கிறார்.

பாசங்கள் நீக்கி பென்றது—* மயர்வறமதிகலபருள்பென்றபடி. உனக்கே அறக் கொண்டிட்டு—* துயரதுகடாடிதொழுதெழு * என்னுப்படி பண்ணி பென்றபடி.

வாசமலர்த்தண்டுழாய்முடிமாயவனே!—புறம்புண்டான பந்துக்களை பறுதததும் தனக் கேயற்றுத் திரும்படி பண்ணினதும் திருமுடியிலே சாத்தின திருத்துழாய் மாலைபினழகைக் காட்டியவன்றோ வென்கை. அருளாய்—என்னைப்படி வீடுபடுத்திக்கொண்டது இவகை வைத்து எலிவதற்காகவோ, அருளிச்செய்யவேணும்.

மூன்றாமடியின் கருத்து;—தேஹமோ ஆத்மாவோ உத்பத்தி விராசங்கனோ எல்லாம் நீயிட்ட வழுக்கன்றோ. இப்படி ஸர்வவிர்வாஹகனான நீ அவித்பாதிகளாகிற வஞ்சகங் களைப் பண்ணி வைக்கின்றாயே! இவைபென்ன தெரியாச் செயல்கள்! ... (இ)

மயக்காவாமனனே மதியாம்வண்ணமொன்றருளாய் *

அயர்ப்பாய்த்தேற்றமுமாய் அழலாயக்குளிளய்வியவாய் *

வியப்பாய்வென்றிகளாய் வினையாய்ப்பயனாய்ப்பின்னும்நீ *

துயக்காய்நீரின்றவாறு இவையென்னதுயரங்களே. (உ)

மயக்கா	எப்படிப்பட்டவர்களையும் மதி	வென்றிகள் ஆய்	(உலகில்) விஜய விரித்திகளும்
வாமனனே	கொழும்படி பண்ணுமவனே!		நீயிட்ட வழுக்காய்
	(அந்த சக்தியை) வாமகாவதாரத்	வினை பயன் ஆய்	புணைய பாபரூப கருமங்களும்
மதி ஆம் வண்	தில் காட்டினவனே!		அவற்றின் பலன்களும் நீ
ணம் ஒன்று	எனக்குக் கவகக் தீர்த்த அறி	பின்னும்	யிட்ட வழுக்காய்
அருளாய்	வுண்டாய்படி அருளிச்செய்ய	துயக்கு நீ ஆய்	அதுக்குமேலே
அயர்ப்பு தேற்ற	வேணும்;		இவற்றிலே சேதவர் கவக்குகிற
மும் ஆய்	மறப்பும் தெனியும் நீயிட்ட	நீ நின்ற ஆறு	கவக்கமும் நீயிட்டவழுக்காய்
அழல் குளிர் ஆய்	வழுக்காய்	இவை	நீ நின்ற இந்த பிரகாரங்கள்
விய வியப்பு	தாபமும் குளிர்ச்சியும் நீயிட்ட	என்ன துயரங்கள்	என்ன கஷ்டங்களாயிருக்கின்
ஆய்	வழுக்காய்		றன!
	வினையாய்ப்பயனும் வின்மயமும்		
	நீயிட்ட வழுக்காய்		

* * *—மயக்காவாமனனே!—வடிவழகாலும் கடைபழகாலும் பேச்சின் இனிமைபர லும் மஹாபலிபைப் பிச்சேற்றி, வினைத்தது முடித்ததுக்கொள்ளவல்ல விரகனன்றோ நீ; தேவர் களின் காரியம் செய்யப்போக்த நீ அந்த தேவர்களை நெருக்கின மஹாபலி தானே நெஞ்சு கெழிந்து உன் கையிலே நீராவார்த்தத தானே யிசைத்து தரும்படி மயங்கப்பண்ணினாயே. * மன்னை மனங்கொள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சுருக்கி "என்னுடைய பாதத்தால் பாளையப் பழவடிமண் பன்னா தருக" என்றவாறே தந்தேன் என்னப் பண்ணினாயே!; மதியாம் வண் ணம் ஒன்றருளாய்—அதுகூலர் பிரதிகூலர் என்கிற வாசியின்றிக்கே எல்லாரையும் மயங்கப் பண்ணுகை உரியதே! நான் தெளிவை யுடையேனும்படி என்னைப் பண்ணியருளவேணும் என்கிறார்.

அயர்ப்பாய்த் தேற்றமுமாய்—பகவதகைதயில் பதினெந்தாமதயாயததிலே "ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸம்விஷிஷ்டோ மத்தன் ஸ்மருதிர் ஐஞ்சகமபேஹகஞ்ச" என்கிறான். ஒன்றை பறிவதே மறப்பதே எல்லாம் தானிட்ட வழுக்கென்கிறான். அழலாய்க் குளிளாய்—சீதமும் உஷ்ணமும் தானிட்ட வழுக்கு. வியவாய் வியப்பாய்—ஆச்சர்யப்படத்தக்க பொருள்களும் ஆச்சர்யமென்கிற தருமமும் தானிட்டவழுக்கு. வென்றிகளாய்—வெற்றியைச் சொன்னது—பிரதிகோடியான தோஷ்கையையும் தெரிவிக்கும். ஐயாபஜபங்கள் தானிட்ட வழுக்கென்கை. வினையாய்ப் பயனாய்—வினைபென்று புண்பபாப ரூபங்களான கருமங்களிண்டையுஞ் சொல் லுகிறது. பயனென்று அவற்றின் பயனான ஸுக துக்கங்களைச் சொல்லுகிறது.

பின்னும் நீதுயக்காரின்றவாறு—அதற்குமேலே, உன்னைவழி பணிந்தாரும் மதிமயங்கும் படி நீ நிற்கிறகிதம் என்னே !. இவை என்ன துயரங்களே!—இவைபுனக்கு வினைபாயிருத் தாலும் உலகுக்குத் துயரமாயிருக்கின்றதே பென்கிரார். ... (சு)

துயரங்கள்செய்யும்கண்ணு சுடர்நீண்முடியாயருளாய் *

துயரம்செயுமானங்களாய் மதனாகியுதவைகளாய் *

துயரம்செய்காமங்களாய்த் துலையாய்நிலையாய்கடையாய் *

துயரங்கள்செய்துவைத்தி இவையென்னகண்டாயங்களே. (எ)

துயரங்கள் செய்
யும் கண்ணு
சுடர் நீண் முடி
யாய்
துயரம் செய்
மானங்கள் ஆய்
மதன் ஆதி
உதவைகள் ஆய்

தக்கங்களைபுனடாக்குகிற
கண்ணனே !
ஒளிமிசுரு ஒளின் திருவிலே
கத்தை புடைபவனே!
தக்கத்தை வினைக்கிற
பலவகைப்பட்ட துயிமானக
ளாய்
செருகருமாய்
ப்ரீதிகருமாய்

துயரம் செய்
காமங்கள் ஆய்
துலை ஆய் நிலை
ஆய் கடை ஆய்
துயரங்கள் செய்
தலைவத்தி
இவை என்ன
கண்டாயங்கள்
அருளாய்

தக்கங்களை வினைக்கிற காமங்
ளாய்
பரிமாணங்களாய் ஸ்தாவரஜங்க
மங்களாய்
(இப்படி சேதனர்களுக்கும்) தக்
கங்களைப் பண்ணிவைக்கிறாய்,
இவை என்ன வினையாட்டிக்
கனோ !
அருளிச்செய்யவேணும்.

***—இவரு * துயரங்கள் செய்யும்கண்ணு ! என்ற எம்பெருமானை கிளிக்கின் ருர்; * ஏஷற்பே வாகந்தபாதி * என்ற உபநிஷத்து ஒதுகின்றது; ஆனந்தப்படுத்துகிறவ னாக வேதப்பட்ட எம்பெருமானை நோக்கி ' துயரங்கள் செய்யும்கண்ணு ' என்னலாமோ வென்னில், ஆழ்வார்க்குக் கண்ணன் செய்யும் துயரம் இன்னதென்பது "சுடர்நீண்முடி யாய்" என்ற அடுத்த வாதகையினால் கிளக்கப்பட்டது. ௪௫—"முடிச்சோதியிறபடியே திருவிலேகத்திவழகைக் காட்டியபயிற்று தக்கங்களைப் பண்ணுவது." ஆரூபிப்படி— "உன்றடைப திருவிலேகத்திவழகாலே கலியும் க்கண்ணனே!" திருகருவைவிலே ஆய்ச்சியரோடு குழைத்த கலந்து பிரிந்தபோது அவர்கள் பேசுகிற பேச்சாயிருக்கும்படி வென்றுணர்க.

மதனாகி உதவைகளாய்—'மதம்' என்கிற வடசொல் மதன் என்று கிடக்கிறது; மகா னகரப்பேரில். மதமாவது பொருள்முதலியவை கிடைப்பதால் வரும் களிப்பு. உதவை— ப்ரீதி. துயரம் செய் காமம்—காமமானது தேறலமாகவும் உததேச்யமாகவுமுண்டு. விஷ யாந்தாங்களைப் பற்றின காமம் தேறலம்; பசுவதவிஷயத்தைப் பற்றின காமம் உததேச்யம். இராமாநுச நூற்றந்தர்தியில் * சேமகல்விடும் பொருளுக் தருபழுப் றீரீய நற்காபழுர் என் றிவை நான்கெனப், நான்கினுங் கண்ண னக்கேயாமது காமம் * என்றதுங் காண்க.

துலை—பதாரததங்களின் தாரதம்வத்தை நிரூபிக்குமதல் என்க. நீலை—நிலைத்து நிற்கும ஸ்தாவர பதார்த்தங்கள். கடை—கடந்து செல்லுய் ஐக்கம பதார்த்தங்கள் அங் லது, ஸ்தாவர ஜங்கம பதார்த்தங்களிலுள்ள ன்ந்தி கமனங்களாகிற தருமக் களைச் சொன் னதாகவுமாம்.

துயரங்கள் செய்துவைத்தி—இப்படிப்பட்ட விருத்த விபூதிகளைச் சித்திக்கும்போது நெருக்குப்படவேண்டியிருத்தலால் 'துயரங்கள் செய்துவைத்தி' என்கிரார். (எ)

என் கண்ணு என்ன இயற்கை என் என்னு நின்றிட்டாய் தன்னு கரம் சர ணம் முதல் ஆக எல்லா உறப்பும் உன்னு	என்ன கண்ணிரானே! என்ன வம்பாவங்கனோடே என்ன பாகாரத்திலே சின் ராய் கெருங்கிய கராராணுதிகளான எல்லாக்கரணங்களும் விரும்பத்தக	கலை ஒளி னது ஒலி காத்தம் முத றம் கீயே உன்னை உரை உறில் தனுக்கங்கள் உலப்பு இல்லை	ரணம் ரூபம் ஸ்பர்சம் சப்தம் கத்தம் இவையாசிறை கைவ விஷயங்களும் கீயே இப்படிப்பட்ட வுன்னை சிறு பிகை கினைக்கில் உன்னுடைய தப்பத்திற்கு முடிவிலலை.
---	--	---	--

* * * —கைகால் முதலான உறப்புகளினால் உலகில் அவாவர்கள் செய்யும் கைக
காரியங்களும் உன் கைகப்பத்தாலாமனை. கைதத்தத்தின் குணமாகிய கைவயும், தேஜஸ்
தத்தத்தின் குணமாகிய ரூபமும், கையுதத்தத்தின் குணமாகிய ஸ்பர்சமும், ஆகாச தத்தத்
தின் குணமாகிய சப்தமும், பூமிதத்தத்தின் குணமாகிய கத்தமும் ஆகிய இந்த ஸகல விஷ
யங்களும் நீயிட்ட வழக்கு. அதாவது, இப்பொருள்களெல்லாவற்றிற்கும் நீயே அதுப்பாவே
சித்திருந்து அவ்வக் காரியங்களை சிர்வலித்தருளாசின்குறையென்றபடி. உன்னுடைய பெரு
மைமையையும் அதுஸத்திக்கப் புக்கால் உன்னுடைய கைகாடின்குறையுக்கு முடிவிலலை என்று
சாபிற்று. (க)

இல்லைநுணுக்கங்களே இதனில்பிற்தென்னும்வண்ணம் *

தொல்லைகன்னுலில்சொன்ன உருவமுருவும் கீயே *

அல்லித்துழாயலங்கலணிமார்ப என்னக்கதனே *

வல்லதோவண்ணம்சொன்னால் அதுவேயுனக்காம்வண்ணமே. (க0)

இதனில் பிறிது தனுக்கங்கள் இல்லை என்னும் வண்ணம் தொல்லை கன்னு லில் சொன்ன உருவம்அருவும் கீயே	இதற்காட்டில் வேறு தப்ப மிலலை பென்னுமபடி அராதியான வேதசாஸ்தாத் திலே சொல்லப்பட்ட அசித்தமும் சித்தம் கீயே	அல்லி தழாய அலங்கல் அணி மார்ப என் அச் சதனே வல்லது ஒர் வன் ணம் சொன்னால் உனக்கு அதவே வண்ணம் ஆம்	புத்தாணையுடைத்தான திருத் தழாய் மாலையணித்த திரு மார்க்கையுடைய என் அச்ச தனே! உருமானவனையில் (யார ஏறு) சொன்னாலும் சொன்னவவவனவே உனக்கு வடிவம்.
--	--	---	---

* * * —ஈசுத்தம் சித்திதகிசெஷ்டப்ராஹ்மம், ஸ்தாவசித்திசெஷ்டப்ராஹ்மம் என
வேதாத்திகள் வழக்குவர்கள். காரணவந்தப்ராஹ்மத்திற்கு ஈசுத்தம்சித்திசெஷ்டப்ராஹ்ம
மென்று பெயர்; கார்பாவந்தப்ராஹ்மத்திற்கு ஸ்தாவசித்திசெஷ்டப்ராஹ்மமென்று பெயர்.
லாபெவ லொகதஉடிசு, ரூவீக் என்று ஓதப்பட்ட கிளை காரணவந்த ஈசுத்தமகிளை.
*லாலாவணாஸாபாஜா வாவாய லொதலுக்ஷம் வரிஷவூஜாதெ தபொரதா விவூலம்
லாஉதிவநமாஹதேஜா அமிதாசுபர் தீ* இப்பாதிக்களால் ஓதப்பட்ட கிளை கார்பாவந்த ஸ்தாவ
கிளை. ஆக புவகிணடு கிளைமகளும் ஒரு ப்ராஹ்மத்துக்கேபாதலால் "தொல்லைகன்னுளிற்
சொன்ன உருவ முருவும் கீயே" என்கிறது தொல்லை கன்னுலென்கிறது ப்ரமாணச்சேஷ்ட
மான வேதத்தை.

*தறடிபை இரண்டு வகைபாக சிர்வலிப்பர்கள்;— வேதங்களும் ஸககாதியேகிக
ளும் உன்னுடைய ஸ்வரூபருண விபூதிக்கைப் பேசப் புகுந்தால் ஏதோ சில பாகம் பேசினார்
கள் என்று கொள்ளலாமே தகி, எல்லாப்பேசி முடித்திட்டார்களென்பதின்கி; அவர்களும்
பேசாததாய் இன்னமும் பேசவேண்டுமது அளவு கடந்திருக்குமென்கை, அன்றக்கே,
உனக்கு கல்லாய் *ன் குணங்களிலே யிடுபட்டிருக்குமவர்கள் உன்னை ஏதேனுமொருபடி

செய்து பொருத்தவல்ல மஹான்களின்மேலோ? ஸரங்கம் செய்திருக்கின்றீர்களே வெண்
ளிச்; ஏன் இல்லை; மைக்லம் பெருதது எதுவுமில்லை. ஆனால் அப்ப ப்ஜஞ்சனாளுக்கு ஸரங்
கம் அஸாத்யமாகையாலே அதைவிட்டு "ஆம்வண்ணமின்னநொன்றென்று நற்வரிப
வரிவை" என்கிறது. முதலடியிலே இப்படி சொல்லியிருந்து உடனே இரண்டாம்டியிலே
"குருகூர்ச் சடகோபன் ஆம்வண்ணத்தாவறித்துரைத்த" என்றதன்மேலே இதனால் ஆழ்வார்
போன்ற * மயர்வற மதிசைமுனப் பெற்றார்க்கு அறிபவரிடன்கண் என்பது காட்டப்
பட்டது. * பத்தடைபடியவர்க்கெனிடவன் பிறர்களுக்கரிய கிந்தனை * ஸாங்கதெனா
லாமதடிநாழிகி: ஸாங்கதெனா லாமதடிநாழிகி: ஸாங்கதெனா லாமதடிநாழிகி: * என்றுற்போல.

அமைந்தார் தமக்கு என்னைக்கும் தான் தகு—காணமுள்ளதனைப் தந்தனாரு வேண்டிய அநுபவத்திற்குத் தாங்கள் குறைபற்றவர்களுென்றபடி. அதாவது, எவரும் க்ருதக்ருதபர்கள் என்னை. இங்கே கப்பிஷ்டியிடு காண்மின்;—“அவர்களுரு இவ்வகாத்தபாவுள்ளதனையும் நச்சவன் முழங்குகத் தண்ணீர் வேண்டா, ஆழ்காள் பரிசுதற்பானதவே போகும். என்னைக்கும் தந்தாமுக்குத் தாமே உமைந்தார்களாயிருப்பர்கள்” (கக)

ஆழ்வா திருவடிகளே சரணம்.

சுப்பிரன்மோ திருவழிகளே சாணம்.

வடக்குத்திருவிதிப்பிண்டி திருவடி.களை சாணம்.

ஏழாம்பத்து—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி—என்றைக்கும்

உணர்வுதாரிகை:—ஜீர்த்திருவாய்மொழி சென்றது எப்பெருமானிடைய ஒரு ஆச்
சர்வ சாதாரியதந்வேயாயிற்று. ஆழ்வார் துன்று கேட்க, எப்பெருமான் துன்றைச் சொல்லி
அவர் கேட்டதை மறப்பிக்குயியல்கினனாகையாலே ஒவ்வொரு எயயத்திலே ஒவ்வொரு குண
விஷ்காரத்தைப் புண்ணுவதும் அதை ஆழ்வார் அனுபவிக்குமாறு செய்வதும் அத்தாலே
செறிது போது கழியும்படியாகச் செய்வதும் ஆக இப்படியே நடத்த வாய்கின்றது. இப்
படிப்பட்ட எப்பெருமானை இன்று மடிபிடித்ததுக் கேட்டு உத்தாம் பெற்றேறலாக வேணு
மென்கிற தீவிரமான ருசி ஆழ்வார்க்கு உண்டாயிற்று. அரனல் எப்பெருமானை வலியப்
பிடித்துக்கொண்டு 'பிரானே! என்னுடைய ஆற்றாபயில் குறைகண்டாயோ? உன் உடைய
சக்தியில் குறைகண்டாயோ? ஏதக்கு இப்படி பென்னை கலியாவற்றின் கடுவே வைத்து
கலியா நின்றாய்? * பொய்க்கின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுந்தரபருசருடர்புராய் இந்
நின்ற நீர்மையிலே மிக்க அருவருப்புக் கொண்ட வென்னை இக்கொடிய நிலத்திலே வைத்
துக் குறைப்பது பாமகாருணிகளுள் உனக்குப்பொருத்தமோ? என்ன திருவுள்ளம் கொண்டு
என்னையிக்கு இட்டு வைத்தாய்கின்றாய்? இத தன்னை துன்று நீ சொல்லியேயாக்கேணும்'
என்றாழ்வாரா. அதகேட்ட எப்பெருமான் 'ஆழ்வார்' என் அருந்தர நீர் தாம் அறியீரோ?
அறிந்துவைத்தும் அறிபாதவர் போலக் கேட்கினீர்; எமக்கு எம்முடையவர்க்கும்
போதுபோக்குக்கு உரித்தான செவிக்கிவிய செஞ்சொற்களைப் பாடித்தருகைக்காகவன்றோ
காம் உம்மை இந்நிலத்திலே வைத்திருப்பது; அப்படியிருக்க என் பதறுகிறீர்?' என்ன,

அதுகேட்ட ஆழ்வார் பிரானே! இதுகோ உன் கருத்து? எர்வேச்வரனாய் அவர்ப்தஸபந்த காமனாயிருந்துள்ள உனக்கும் ஒரு குறையுண்டாகி அக்குறைய என்னலே தீர்த்துக் கொள்ளப் பார்ப்பதாகிறகிது கன்றுபிருத்தது! உனக்குச் சில ப்ரபந்தங்கள் வேண்டினால் அவையியற்றுத் தற்குரிய அறிவு ஆற்றல் முதலியவை தீர்ப்பிய வ்யாஸபரட்சர வால்மீகி முசலா னுரைக் கொண்டும் * இன்ககிபரடும் பரமகவிகளான முதலாழ்வாரைக்கொண்டு பாடுகித் துக் கொள்ளவாகாதா? நீசனேன் திறைபொன்றுமிடுவனைக் கொண்டு பாடுகித்தக்கொள் ளத் திருவுள்ளம் கொண்ட படி என்னே! இது என்ன நீர்மை! இது என்ன வாதஸல்பம்! என்று பெருகன்ற பரட்டி, இதற்கீடாக காண் செய்வதொரு கைப்பாறு கண்டிலேனே! என்று நடுபாறுவதாய்ச் செல்துகிறது இத்திருவாய்மொழி.

என்றைக்குமென்னை உய்யக்கொண்டுபோகிய *

அன்றைககன்றென்னைத் தன்னுக்கியென்னுல்தன்னை *

இன்தமிழ்பாடியவீசனை பாதியாய் *

நின்றவென்சோதியை என்சொல்லநிற்பனே.

(க)

என்னை	{ கொலாணாக எய்ப்பருமானுடை ய விஷயிகாரம் பெருகிருத வடியேனை	என்னால்	{ என்னை உபகரணமாகநிகாண்டு வேதங்களுக்கெமெட்டாத பெருமை பொலிகத தன் விஷயமாக
என்றைக்கும்	{ முதலியேயே சர்வதமாக அங் கீசரிதறு (அவவளவேயன றிகே	தன்னை	{ இனிதமிழ் பாடிய னசனை
போகிய அன் னைகரு அன்று உய்யக கொண்டு	{ கிருதினற காந்தோறும் விசேஷ கடாகும் பண்ணி	ஆதி ஆப் திந்த என சொதியை	{ இததிருவாய்மொழிக்கு முலகார ணமாயிருந்து எனக்கு உடி வடிவைக்காட்டிக் கொடுத்த பெருமானைக் குறித்தது எததைச சொல்லித
என்னை தன் னுக்கி	{ இப்படி விஷயிகரிக்கப்பட்ட வெண்ணை த தன்கொடுதாத னுஞான சாதிகளுடையேனும் படி யாக்கி	என் சொல்லி நிற்பன்	{ தரிப்பேன்!

* * *—நிகவும் நீசனாயிருக்கிறவென்னை ஞானம் சந்தி முசலிடன வுடையேனும் படி பண்ணி என்னையிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடுகிததுக் கொண்ட வுபகாரத்தை நனைக்கத தரித் திருக்ககில்லேனே! எனகிறார். என்றைக்கும், போகிய அன்றைக்கன்று என்னை உய்யக் கொண்டு என்னைத் தன்கைக்கி என்னால் தன்னை இன்தமிழ் பாடியவீசனை ஆதியாய்நின்ற வென்சோதியை என் சொல்லி நிற்பன்! என்று அக்கையர். என் திறத்தில் ஒருநாள் பண் ணின விஷயிகாரமே காலமுள்ளதனைவர் உஜ்ஜீகிக்கப் போருர என்னுற்படியாகவன்றோ விஷ யிகரித்தது. முதல் தன்னில் விஷயிகரிக்குரபோதே தம்மை ஆத்பார்த கிங்கானக விஷயிக ரித்தபடியை என்றைக்கும் என்றகனவ அருளிச் செய்தபடி. ஒருநாள் பண்ணிவிட்ட விஷயி காரமேயன்றிக்கே, கழிகிற காந்தோறும் காந்தோறப் இப்படியேயன்றோ விஷயிகரித்தது! என்று கியக்கிருர் இரண்டாமடியின்.

என்னைத் தன்னுக்கி யென்பதற்கு இரண்டு படியாக சிவஹிப்பர்கள்; * தாமமையே காஞர் வணக்கித் தொழுவார்கருத் தம்பையேயெயோக்க அருள்செய்வர் * என்கிற கணக் கிலே ஜ்ஞான சாதிகளால் தன்னுடையோகரும்படி பண்ணி யென்னுதல் தனக்கேயாம்படி விஷயிகரித்து என்னுதல்.

என்னால் தன்னை இன்தமிழ்பாடிய—ஐயோ! என்னினைமயென்ன? தன்னினைமை யென்ன? ச்ருதிஸ்மருதீதிவாஸ புராணாதிகளுக்கும் எட்டாத தன்னை அல்பசகதிகளு

என்னைக்கொண்டு இனிய தமிழ் நூலைக் கவிபாடுவீர்துக் கொள்ளுகயாகிறவிது என்னே! என்று கூடுபடுகிறார்.

இன் தமிழ் பாடிய வீசனை—இனிமையான தமிழ்ப்பாஷையென்று பொதுவாகத் தமிழின் இனிமை சொல்லுகிறதன்று இங்கு; தமிழ் என்றத—தமிழிலுடைய இத் திருவாய் மொழிப் பிரபந்தத்தைச் சொன்னபடியால், இன் என்கிற அடைமொழி அதிலே அடங்கியிருக்கும். * இனிமையுன்கலிகை * எனமுற்போலே இழிந்தச் சொல்லவேண்டியிருக்கப் புகழ்த்து கூறலாமோ வென்று சங்கிக்கவேண்டா; இது எம்பெருமானுடைய திருவாக்கேடன்றி என் வாக்கன்று என்று ஒரு நடனவர்க்குப் பசுததட என சொல்லுகிறாநதனால் தம் வாக்கைப் புகழ்தலாகிற குற்றம் தோன்ற இடமிக்கேன்க. டாடிய என்மதற்கு - பாடுவீர்துக் கொண்ட என்கிற அந்தம் தவிர மற்றொரு இன்களவப் பொருளும் காபிளையாள்ச் செய்கிறா—“* வள தஹையநாஜெஸ் என்ற முக்தன ஸாமகானப் பண்ணுமார்போலே அகலுப் இவரோட்டையதுபவநதால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு நெலுவெடை பாடு மாயிற்று.” என்பதாட்டு ஸ்ரீஸூக்தி. திருவாய்மொழியை உதாரி பித்து அதன் போக யதையிலே எம்பெருமான் தானே விடுபட்டு ஆனந்ததிற்குப் போக்குவிடாக ஆக பணியிட்டுப் பாடும்படியைச் சொன்னவாறு.

ஆதியாய் நின்ற என்பதற்கு - ஐகத் காணமுள்ளுப் பின்ற வென்றே பொருள் நிகர்க் குத் தோன்றம்; அதுவன்று பொருள்; தமக்கு உன்னிடாக நின்ற பாடுகையானே திருவாய் மொழிக்கு முடிபுநனென்றபடி.

என் தோதியை—தம்முடைய கவிக்கு அவனுடைய வடிவழகே னற்றவாய் என்கிறது. இங்கே கூட்டு ஸ்ரீஸூக்தி—பிடாததை விழிவிட்டுத் தன் வடிவழகைக் காட்டினான்; திருத்தினை பெருத்தால் கூப்பிடுமாபோலே கூப்பிட்டேன், அது கவிபாய்த் தலைக்கட்டிற்று வடிவழகைக் காட்டியாயிற்று கவிக்கு உள்ளுறை கொடுத்தது.” என்று. [பிடாததை விழி விட்டு—தன் போர்வைகைய நீக்கி எனறபடி.

என் சொல்லி நிற்பனோ?—பெற்ற உபகாரத்திற்குப் பெருகன்றி பாராட்டுதலாகச் சில வார்த்தைகள் சொல்லுவதென்பது உலகவியற்கை; தாம் பெற்ற மதேறாபகாரத்திற்கு கூடு பெடுப்புமில்லாமையாலே என்ன பேச்சுப்பேசி என்று பாராட்டுவதென்று தடுமாடுகிறார்.(க)

என்சொல்லிநிற்பன் என்னினனுயிர்நெருன்றாய் *
என்சொல்லல்லாய்நோனன் இன்கவிபென்பீத்து *
தன்சொல்லால்தானதன்னைக் கீர்த்தித்தமாயன் * என்
முன்சொல்லும்துவுருவாம் முதல்வனே.

(உ)

என் இன் உயிர	என்னுடைய நேயமான ஆதம் வந்துவானது	தான் தன்னை கோததித்த	தானே தன்னைக் கவிபாடித் கொண்டவனாய்
இன்று ஒன்று ஆய் என சொல்லால் யான் சொன்ன இன் கவி என் பித்து	இன்று தனக்கொரு உந்துவாக என்னுடைய சொல்லாலே காண் கர்த்தாவாகச்சொன்ன இனிய பிரபாதமென்று காட்டிலே பிரஸித்தமாகி	என் முன் சொல்லும் மாயன்	
தன் சொல்லால்	தன்னுடைய உத்திகளாலே	மு உரு ஆம் முதல்கன என் சொல்லி சித்	தரிசுர்த்தியா யிருப்பவனான காரணத்தனைக் குறித்த வதைச் சொல்லித் தரிப்பேன்?

* * *—தானே தன்னைக் களி பாடிவைத்து நான் தன்னைக் களிபாடினதாக உலகில் ப்ரஸித்தமாக்குகரோ! இது என்கொல்! என்று தலைசெய்க்கிறார். பாசும் தொடங்குப்போதே என் சொல்லி நிற்பன்! ஏன்கிறார். கெடுங்காலமாக கிழுகனுய்ப் போந்தகென்னை நிர்ஜோதுக மாக கிஷியீரித்தபடியை நிறைத்தால் நான் எத்தைச் சொல்லித் தலையில் காள்பாவுவதென் ன்கிறார். பொருளவ்லாத வெண்ணெய்மொரு பொருளாகக் கொண்டு என் சொல்லால் பான் சொன்ன பாசுமொன்று உலகத்தார் கம்புப்படியாக்கி, என்னைக் கருகியாகக்கொண்டு தன் சொற்களையிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடியருளின இந்த மஹாகுணத்திற்கு என்ன பாசு மிட்டுச் சொல்வது!

என் முன் சொல்லும்—அவன், முன்னே சந்தையிட, பின்னே சொன்னேன். உபாத் தாயர்கள் சீடர்களுக்கு வேதமோதுகிகக, அவர்கள் ஒதுகெடுப்போலே நடத்தாயிற்றது.

மூவருவாம் முதல்வனே—தான் அபயனக்கும் அநயனக்கும் அந்தர்பாயியாயிருந்து சில காரியங்களைச் செய்ப, அக்காரியங்கள் அவர்கள் தாமே செய்ததாக ப்ரஸித்தமானுப்போலே இத்திருவாய்மொழியிலும் எனக்கு கர்த்தவ்யப்ரஸித்தியுண்டாயிற்று என்கை இந்த வாக் கியத்தின் பாம தாற்பரியம். இக்கேசட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;—“ப்ரத்யாவை ஸ்ரூஷ் டித்து அவனை அகம்பகம் பண்ணுவிதது தேவர்களுக்கு வெளிச் சிறப்பைப் பண்ணுவிதது ‘அது தன்னை ப்ரஹ்மா செய்தான்’ என்று அவன் தலையிலே பேறிட்டும், ரதானுக்கு அந்த ராத்மாவாய்ப் புக்கு வின்று தீபுததூததைப் பண்ணுகித்து ருதான் செய்தானென்று அவன் தலையிலே பேறிட்டும் கிருது பிடிக்கப் பண்ணினுப்போலே தானே ப்ரபந்ததைப் பண்ணி நான் பண்ணினேனென்று என் தலையிலே பேறிட்டு எனக்கொரு ப்ரஸித்தியைத் தந்தான். தானே கார்பஞ் செய்த பிறர் தலையிலே பேறிடுகை அவனுக்குப் பண்டே ஸ்வ பாவங்கேடர்.”

ஆம்முதல்வனின்வனென்று தற்றேற்றி * என்
நாமுதல்வந்தபுதுந் கல்லின்கவி *
தாமுதல்பத்தர்க்குத் தான் தனனைச்சொன்ன * என்
வாய்முதல்பனை யென்றுமறப்பனே.

(க.)

இவன் முதல்வன்	{ 'சுருகர்ச்சடகோபனாகிய இவன் ப்ரபந்தராகுடஸ்தனாகக் கட் வன்' என்று திருவள்ளம்பாதி தன் விவகமான தெளிவது எனக்குப் பிறப்பித்த	தாமுதல் பத்	{ முழுநுகுக்களுகது அறபலிக்க லாமபடி
ஆம் என்று		தாக்கு	
தன் தேற்றி	{ என்னுடைய சரவிலே தானே வகை பருத்து	தான் தானை	{ தானே தன்னைப்பாடின
என் தாமுதல்		சொன்ன	
வந்த பருத்து	{ என்னுடைய சரவிலே தானே வகை பருத்து	என் வாய்முதல்	{ என் வாக்குக்கு முதல்வனான மேற்பகாராகனை
கல் இன்கவி		அப்பனை	
	{ பாமபொக்யமான சொல் தொடைகளை	என்ற பதப்	{ என்னுதக்காவது மறப்பனே? [ஒருநாளும் மறக்கமாட்டேன்.]
		பனே	

* * *—அன்பர்களுக்காக என்னைக்கொண்டு தான் தன்னைக் களிபாடின மஹோப காரகனை ஒருகாலாவது மறக்கப்போமோ வென்கிறார்.

ஆம் முதல்வனின்வனென்று—இதற்கு இரண்டு வகையாக நிர்வாணம்; முதல்வன் என் னிறகிது எப்பெருமாளிடத்திலே அக்வயிப்பதாக ஒரு நிர்வாணம். அது ஆழ்வாரிடத்திலே அக்வயிப்பதாக மற்றொரு நிர்வாணம். இந்த எம்பெருமானே ஜகத்காணபூதனென்று தன்

* * *—தானே தன்னைக் கவி பாடிக்கொண்டானாகின் ஓர் ஆச்சரியமில்லை; பாடுகைக்குப் பாங்கின்றியே யிருக்கிற வென்னைக் கொண்டு தப்புதலில்லாமல் கவி பாடின இந்த மஹோபகாரத்தை நான் எவ்வளவு மறக்கமுடியுமென்கிறார்.

“அப்பனையென்று மறப்பன்” என்றவிடத்து நட்டில்—“உபகாரகனுனவனை நான் என்று மறப்பன்? இனி அவன் உபகாரம் பண்ணினால்தான் மறக்கப்போமோ?” என்று (பழைய தெலுங்கு பதிப்பில்) பாடம் காண்கிறது, “இனி அவன் அபகாரம் பண்ணினால்தான்” என்று திருத்தவேண்டும். இருபத்தினுவாயிரப்படியில்—“இவ்வுபகாரம் பண்ணினவனை, இனி அபகாரம் பண்ணினால்தான் மறப்பனோ?” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. அப்பன் என்பதற்கு உபகாரகனென்று பொருள். “என்னுகியே தப்புதலின்றித் தனைக் கவிதான் சொல்லி” என்ற விடத்திற்கு எம்பார் அருளிச் செய்வார்—“தான் பாடினானாகின் ஒரு தப்புமில்லாமல் தனைக்கட்டும்; நான் பாடினானாகிலும் வருத்தி ஒருவிதமாகத் தனைக்கட்டலாகும்; இவ்விரண்டுமல்லாமல் என்னை உபகாரமாகக்கொண்டு கவிபாடாவிடற்குச் செய்தேயும் என் லம்பந்தத்தால் வந்த நோஷம் தட்டாதபடி கவிபாடித் தனைக்கட்டினான்.” என்று.

ஒயிலாத் தீவ்னையேனை—ஸர்வஹ்ருதவம் ஸர்வசக்திதவம் முதலானவற்றில் தான் ஒப்பிலாதவனாயிருக்குமாபோலே தீவ்னையின நான் ஒப்பிலாதவனாயிருந்தேன். அப்படிப்பட்ட வென்னை அடியோடு தீவ்னையின் நாற்றமே பறிபாதவர்கள் பெறும் பேறு பெறுவித்தருளினானே! இஃதென்ன ஓனதார்பமென்று நடுபடுகிறார். ... (9)

சீர்கண்டுகொண்டு திருத்தநல்லினகலி *

கோபடயானசொல்லும் காமையிலாமையில் *

ளாலிலாவென்னைதழன்னாக்கி எனளுல்தன்னை *

பார்பாலின்கலி பாடும்பரமனே. (10)

சீர்கண்டுகொண்டு	உகந்தருணங்கலில் அவகா	வாயு திரவ	தருதியற்ற வென்னைத் தன்னோ
	மிகது	என்ன தன்	டோக்கக கடாவித்த
		அகலி	
திருத்த நல்லினகலி	தருத்தமுதற விலகலினமாய்	எனனாவ	அப்படி கடாவிக்கப்பெற்ற அடி
	மகரமாய் பாசரடக்கோ		யேனைக்கொண்டு
		தன்னை	தன் விஷயமாக
யான கோபடயானசொல்லும்	கொத்தபாடபயனைக்கக	பார் பரவு தின்	விவ்வுலகம் முற்றும் கொண்டா
பாடு இளமையிலும்	சகதி எனக்கிலவாணமயாலே	கலி ப மே	டுபடியான துறிய பாசரவ
		பட்ட	சீனப்பாடுமபரமுருஷாயிரா
			கினரார்!

* * *—தன்னைக் கவி பாடுகைக்குத் தக்க ஆற்றலும் ஆசையுமில்லாத நாத வென்னைக் கொண்டு, உலகமெல்லாவ கொண்டு, உபபடியான பாசரங்களைப் பாடுகின்ற தக்க கொணரானே! என்ன ன வேசவா? என வென்கோ, உபபெரும ன வடிவமாகக் கவிபாட வேண்டாமென்று முந்தற முன்னம் அவனுடைய திருக்கலையான ஞானகலனைக் கண்டுகொள்ள வேண்டுகோ, கடன்போன்ற அகருணாகலின் தரு திலகை நாதாந்தவலவல்லோ பான என்கிறார். குணஞ்ஞானமில்லையாகிலும், கவி இளம்ப நகர நோபகாரான கவிவை யியற்றாம பெற்றியாகது இருக்கவேண்டுமே; அதவயில்லையே பெனக்கு இவை யில்லாமையாலே கவி பாடுகைக்குத் தருதியற்றவன் நான். இப்படிப்பட்டவென்னை தன்னைப்போலே தீவ்வுலகப் பாதபதிகதவ ஸர்வஹ்ருதவாதி குணவிசேஷமானக்கி என்னைக்கொண்டு உலகமெல்லாம் கொண்

டாடும்படியான பாகைக்கைப் பாடுகித்துக்கொண்டு இப்பாகைகளினாலே தன்னைப் பராத் பானாக அபிமானிக்கின்றானே! என்று உன் குழைகின்றார்.

இரண்டாமடியின் முடியில், "நீர்மையிலாமையில்" என்பதற்கு 'யோக்யதை யில்லாம லிருக்கச் செய்தேயும்' என்று பொருள். அனற்க்கே இதனை ஏழாம் வேற்றையாகக் கொண்டு, நீர்மையிலாமையில் ஏர்விலாவென்னை—யோக்யதையின் அபாவததில் ஒப்பற்றிருக் கிறவென்னை என்று பொருள் கொள்ளவுகாம். ஒப்பற்ற அயோக்யனை உன்றபடி. இது ஆராயிரப்படி சிர்வாஹம்.

இனகலிபாடும் பரமகலிகளால் *

தனகலிதான்தன்னைப் பாடுவியாது * இன்று

நனகுலத்தென்னுடனாக்கி என்னுல்தனனை *

வனகலிபாடும் என்வைகுத்தநாதனை.

(சு)

என் வைகுத்த நாதன்	பரமதநாதனான எம்பெருமான்	இன்ற நன்கு வகுது என்	இப்போது எனக்கருள் செய்ய வேண்டுமென்று வந்து என்
இன் கலி பாடும்	மஹாமன கலிகளைப் பாடவல்ல	உடன் ஆகி	னைக்கருவியாகக்கொண்டு
பரம கலிகளால்	முதலாழ்வார்களைக் கொண்டு		
தன் கலி தான்	தனக்குத் தருதியான பாகைக	என்னால்	என் வாயிலாக
தன்னை பாடுவியாது	நாததான் பாடுகித்துக்கொள் ளானவ	தன்னை வன் கலி பாடும்	தன் விஷயமான சிறந்த பாக ைகளைப் பாடிக்கொள்கிறான் !.

* * *—தனக்குச் சில பாகைகள் வேண்டுமானால் அவற்றைப் பாடவல்ல மஹாகலி கள் பலருமுண்டே; வயாஸபாசாவாய்மீகிப் ப்ருதிகளான மஹர்ஷிகளும் முதலாழ்வார்களு முண்டாயிருக்க, அவர்களைக்கொண்டு கலி பாடுகித்துக்கொள்ளாதே என்னைக் கருவியாகக் கொண்டு கலி பாடுவதே பென்று தலைசெய்க்கிறார்.

இன் கலி பாடும் பரமகலிகளென்பதற்கு ஸம்ஸ்கிருத கலிகளையும் தமிழ்க்கலிகளையும் அர்த்தமாகக் கொள்வா. வயாஸபாசாவாய்மீகிப் ப்ருதிகளான வடசொற் கவிவார்களும் முதலாழ்வார்கள் திருமழிசைப்பிரான் போலவாரான சொந்தமிழ்க் கவிவார்களமுண்டா யிருக்க, அவர்களைக்கொண்டு தனக்கு உண்டிய பிரபந்தங்களை எவ்வளவும் பாடுகித்துக் கொள்ளலாமே, அது செயயாதே என்னைக்கொண்டு கலி பாடுகித்ததுக்கொள்ளாததே ப்ர யோஜனமாகவந்து, தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனான பெருமையை எனக்குத் தேற்றுகித்து, வைகுநாதநாதனென்று என் வாயினுற் சொன்னவெழுதியத் தன்னை வைகுண்டநாதனாக நினை யாதவனாய், என் பாட்டினாலேயே தனக்கு வைகுண்டநாதவம் ஸித்தித்ததாக நிக்ருமவ னாய் இப்படி பாடுகித்ததுக்கொண்டானே, இது என்ன நீர்மை! என்று உருகுகிறார்.

முன்னாமடியில், நன்கு வகுது, என்றும்; நன்கு உவந்து என்றும் பிரிப்பர்.

(சு)

வைகுத்தநாதன் எனவல்லவனைமாய்க்தற *

செயகுநதனானனையென்னாக்கி என்னுல்தனனை *

வைகுத்தனாகப் புகழவண்ணங்கலி *

செயகுநதனானனை எனநாள்சித்தித்தாவனே.

வைகுத்தநாதன்	பரமதநாதனான எம்பெருமான்	குத்தன்	பரிசுததி பெற்றவனாய்
என் வல் வனை	என்னுடைய பாடல் பாகைகள்	தன்னை என்	என்னுடே ஒரு நீராகக் கலந்து
மாய்க்து அற	தொலையுமபடி செய்பவனாய்	ஆகி	
செய்	(அகனல்)		

என்றால் தன்னை வைகுந்தன் ஆக புகழ வண தீம் கவி	என்னைக்கொண்டு தன்னை வைகுண்டபதியாகப் புகழும் படி உதார மதுரங்கனான பாசுரங்களை	செய் குந்தன் தன்னை செய்திதது எககான் ஆவன்	செய்யுமபடியான உபகாரஸ்வ பாவமுடைய தன்னை அதுஸகதித்து எப்போது தருபதி பிறப்பது
--	---	---	--

* * *—என்னைக்கொண்டு பாம்போக்யமான கவிவைப் பாடுகித்துக்கொண்ட பாம்போக்யத்திற்கு இவனைக் காலமுள்ளதனையும் அதுபவித்தாலும் தருபதி பெறமாட்டேனென்கிறார். * அபர்வதுமமராகளதிபதியாயிருந்தவைதது சிதபஸஸாரியான என் பக்கலிலே வந்து மேல்கிழாகின்றானே!, என்னுடைய வங்கினைகளையெல்லாம் போகவி அதனால் குந்தனென்றும் திருநாமதையுடையவனாயினானே!, என்னைத் தன்னைப்போலே துயனாக்கி என்னைக்கொண்டு தன்னை வைகுண்டநாதனாகப் புகழச்செய்து அதனால் தான் ஸந்தஷ்டனாகிறானே! இந்த நீர்மையை நான் எத்தனை நான் கிந்தித்தாலும் தருபதிபெறக் கூடியதாக இல்லைவே; என் செய்வேன்! என்றாராயிற்று.

இப்பாட்டின் குந்தன் என்பதற்குப் பலபடியாகப் பொருள் கொள்ளுவர்கள்; (கூஉ) உ: கூஉ: கூஉ: என்று ஸதஸ்காமமாதலால் குந்தனென்று திருநாமஞ் சொன்னபடியாகலாம். அத்திருநாமத்திற்கு சங்கராசாரியர் உரைத்த பொருள்—(1) குந்தமலர்போல் அழகான அக்கமுடையவர்; ஸ்படிகம்போலத் தெளிவாயிருப்பவரென்க. (2) பாசுரமாவதாரத்தில் பூமியைக் கசப்பருக்கு யாகதஷ்டினையாகக் கொடுத்தவர். (3) பூமியை சுஷ்ணியர்களில்லாமற் கண்டித்தவர் என்று. இதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த அர்த்தமாவது—ஞானம் வைராக்யம் முதலிய முறையிகள் ஏற்றவர்களுக்குப் பாபகதிபாறுஞான பாம்பக்திகளாகிய மேற்படியினைக் கொடுப்பவர் என்று. வடமொழியின கூஉதமென்று ஆயுத விசேஷத்திற்குப் பெயராதலால், வங்கினை மாய்ந்ததச் செய் குந்தன்— விசேஷநினைனம் செய்ய வல்ல ஆயுத விசேஷத்தையுடையவனென்றுபார். (இரண்டாமடியில்) செய்கும, தன்தன்னை என்றமாம்.

வண்ணங்கல் என்றவிடத்து, வண் டீர் கவி என்று பதவிபாகம் சீர் என்று இனிமை.

ஆவநேவா தீயங்கை எம்மரானபுகழ் *
பாலின்னீர்முற்றும் கலந்தபுகழும் *
எல்லாவென்னைததனென்கி எனனாவதனை *
கோபெறவினகவி சொன்னதிறத்தக்கே.

(அ)

எவது இவர என்னை தன் ஆகவி	தருதியற்ற வென்னைத் தன் னோடொக்க வருள் செய்த	ஆழ் தமனை எம்மரான புகழ்	சகரபாணிபான உத எம்பெரு மானுடைய திருப்பகழை
என்றால் தன்னை கோபெற இன் கவி சொன்ன கிறததுக்கு	என்னைத் தன் விசேஷ தில சிறப்பிண்டாம்படி இனி ய பாசுரங்களைச் சொன்ன படிக்கு	பாலின்னீர்முற் தும் கலந்த புகழும் ஆர் உனோ	மணனினைனம் உம வினை னானாம கீர்ப்பதினான னாம முறைச்சாரை புகழ் கொகதாலும் நான் திருபதி யடைவேனே

* * *—என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுகித்துக்கொண்ட இந்த மதுரஞ்ஞானத்திற்கு உபயகிபூதியுமுள்ளருடைய சக்தியையப் வாக்கு முதலிய உபகாரணங்களை யும் கரனொருவனே பெற்று அதுபவித்தாலும் தருபதிபெறமாட்டேனென்கிறார்.

பார்வின்னீர் முற்றுங் கலந்து பருகிலும் என்பதற்கு இரண்டுக்கொருத தாற்பரியம் கொள்வர்; (1) எங்குமுள்ள சேதர்களுள்வாரோடுக்கடி [எல்லாருபாரச் சேர்ந்து] அது பசித்தாலும் ஆர்வனோ! (2) எங்குமுள்ள எல்லாருடையுங் சக்தியையும் உபகாணகூடியுங் கொண்டு அதுபசித்ததால்தான் ஆர்வனோ! (அ)

திறத்தகதேதப்பாவாம் திருமாலினீர் *
இறப்பெதிர்காலம் பருகிலுமார்வனோ *
மறப்புலாவெனனைத்தன்னாக்கி என்னாத்தன்னை *
நிறப்பலவினகவி சொன்னவதலிக்கே. (க)

மறப்பு ஓலா என்ன	} மறப்பகரு விஷயம்வலுத்படி எமரணமே யவலாதிருத வெண்ணை	திறத்தக்கு எய தப்பாவு ஆம் திருமாலினீர்	} எகத விஷயத்திலும் பொருதத மான ஸாமாததியதையுடைய திருமாலின் குணங்களை
தன் அகவி என்றால் தன்னை உற பல இன் கவி சொன்ன உதவிக்கு		தன்னோடொரு விஷய்கரிதது என்னாகொணாது தனக்குப் பொருததமாகப் பல இவரிய பாசங்களைப் பாடுவதத பொய்காத்திருந்,	

* * *—ஈழப்பாட்டிற் சொன்னததன்னைபே இன்னமும் சிறிது சித்திரித்துப் பேசுகிறார். சிகழ்காலத்தில மாததிரபன்று; இறந்தகாலத்தில எதனை சேதகாலன் எழிந்தார் களோ, இனி, எதிரகாலத்தில எதனை சேதகாலன் தோன்றுவார்களோ அவர்எனக்லா ருடையவும் சக்தியையும் உபகாணகூடியுங் கொண்டு அதுபசித்ததாலும் ஆரமார்ட்டேன்; அவர்களோடு கூடி அதுபசித்ததால் ஆரமார்ட்டேன் என்றாயிற்று. (க)

ந அவிச்சைதம்மாறு என்னுயிரெனன வறறெண்ணில் *
அத்துவயறாக்கவனறன்னது என்னாத்தன்னை *
பதவியலின்கவி பாடியவப்பனுக்கு *
எதுவமோனறுமலீல செவ்வதங்குமங்கே. (க0)

உதவி கைமமாறு	} சொன்னது பாடியதாத கொண்ட உதவிக்குப் பாதி புபகாரம்	என்னால் தன்னை பதவியின் கவி பாடிய தப்பாவுக்கு	} என்னாத்தித் தன்னை மதரமா கப் பாடுவததத கொண்ட எம்பிராணக்கு
என உயிர என்ன வற்று என்னால் அதுவும் அவன் தன்னது		என்னுடைய அத்தமா ... கொண்ட ... ததால அவ்வாத்மவஸ்துவம் அவனு ... பொருதததெனா	

(ஆனபின்பு)

* * *—அவனுடைய பேசுதலிக்கு ஒருபடியாலும் கைம்மாறு இக்கையென்கிறார். ஆரவீர் உபகாரமகருதிக் குக் காலமே பேசுகிறதின்கே பென்றுநீர் புண்பட்டு இதை மீண்டு நின்றுமே பேசுவாளோன்? உபகாரமிருப்பதொரு பொருளை அவனுக்குக் கைம்மாருகக் கொடுத்ததப் பேசுததப்போகமாட்டோவென்ன; ஆய்: என்ன கொடுப்பது? என் ஆத் மாவை அவனுக்குக் கொடுக்கலான்ற பார்த்தாலோ, அதவர் பண்டே அவனுக்கு அடி மையாதலால் இவருமகரும் இதுச்சொரு கைம்மாறு செய்யலாவதென்கையே, என்று தடுமாறு கின்றார். (க0)

இங்குமங்கும் திருமாலன்றியின்மைகண்டு *

எங்ஙனே வண்குருகூர்ச்சடகோபன் *

இங்ஙனேசொன்ன ஓராயிரத்திப்பத்தும் *

எங்ஙனேசொல்லிலும் இன்பம்பயக்குமே.

(கக)

இங்கும் அங்கும்	{ திவ்விபுதியிலுண்டான ஆசா யண வேளையிலும் அவ்விபுதி யிலுண்டான கைக்காய தசை யிலும்	அங்ஙனே வண் குருகூர், சட கோபன்	அங்ஙண்ணமாகவே விரும்பவ ரான ஆழ்வார்
திருமால் அன்றி இன்மை கண்டு	{ வக்ஷிப்பதியல்லது வேறொருவர் உத்தேசயரவ்வாமையையற தியிட்டி	இங்ஙனே சொன்ன ஓர் ஆயிரத்தி இப்பத்தும்	இப்படியருளிச் செய்த ஆயிரத்தான இப்பதிகம்
		எங்ஙனே சொல் விலும்	எப்படிச் சொன்னாலும்
		இன்பம் பயக்கும்	ஆனாதாவஹமாகும்.

* * *—இஹலோக பாலோகங்களிண்ணிலும் திருமாலல்லது தஞ்சமிக்ளை பென்ன
மிடத்தை யநுஸந்தித்து, (அதாவது) ஈதகாதுஷ்டானவேணியோடு பலாதுபவவேணியோடு
வாசியற இவ்வாத்மாவுக்கு திவ்யதம்பதிகளே தஞ்சமென்று அநயனாயங்கொண்டு அந்த
ப்ரதிபத்தியே வடிவெடுத்திருப்பவரான ஆழ்வார் தம்மைத் திருவாய்மொழி பாடுவிர்த்தருளின
இம்மஹோபகாரத்தைப் பற்றிப்பேசின இத்திருவாய்மொழி அந்நகுதபமாகவோ ஸந்நகுதப
மாகவோ எப்படி யநுஸந்தித்தாலும் இன்பம் பயக்குமென்று இதனையே பலனாகச் சொல்
லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (கக)

ஆழ்வா திருவடிகளே சரணம்.

சம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழியில் ஏழாம்பத்து ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ:

ஏழாம்பத்து—பக்தாந் திருவாய்மொழி—இன்பம் பயக்க.

உரையவதானை:—எப்பெருமானை தம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவிர்த்துக்
கொண்ட பேருதவிக்குக கைம்மாறு ஒன்றுக் காணுமே தடுமாற்றினா கீழ்த்திருவாய்மொழியில்.
இப்படிப்பட்ட இவருடைய தடுமாற்றத்தை யாற்றாததற்காக எப்பெருமான், ஆழ்வார் நீர்
ஏன் தடுமாறுகின்றீர்? நீரும் ஒன்று செய்து கெஞ்சாறல் தீர்த்தவராய்ப்படி பண்ணை காம் கருதி
யிருக்கின்றோம்; பண்டு திருவயோதையையிலே காம் ருசலவர்கள் வாயாலே ஸ்ரீராமாயணம்
செவிகாத்தினோமென்று கேள்விப்பட்டிருப்பீரே; அப்படியே திருவாறனங்கையிலே திருவாய்
மொழி கேட்பதாகப் பார்த்திருக்கின்றோம். ஆனால் ஸ்ரீராமாயணம் கேட்டபோது காம்
பிராட்டியைப் பிரித்திருந்தோமாதலால் தனியேயிருந்து கேட்டேமென்று ஒரு குறையுண்டு,
இப்போது அப்படி யனறிக்கே காமும் கம் பெண்டுகளுமாயிருந்து கேட்க அறதியிட்டிருக்க
ின்றோம்; நீர் அங்கே வந்து திருவாய்மொழி கேட்பிதது ஒருவாறு கெஞ்சாறல் தீர்ப்பெற
லாமே யென்று பணிக்க, அதுகேட்ட ஆழ்வார், என்னக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடு
விர்த்துக்கொண்ட உபகாரத்தளவோடு திவ்வாய் உதுகேடகவா பாரியா கினருளே! இது

என்ன மஹோபகாரம்! எனது உலகை தலைமண்டை கொண்டு அந்தத் திருவாறன்வினைத் திருப்பதியிற் சென்று திருவாய்மொழி கேட்பித்தவாதே கைக்கர்வந்ததச் செயல்பப் பாரிக் கிருர் இததிருவாய்மொழியினாலே. (*)

இன்பம்பயக்கவெழில்மலர்மாதரும் தானும் இவ்வேழுலகை *
இன்பம்பயக்கவினிதுடன்வீற்றிருந்து ஆள்கின்றவெங்கள்பிரான் *
அன்பற்றமர்ந்துறைகின்ற அணிபொழில்சூழ்திருவாறன்வினை *
அன்பற்றமர்ந்துவலம்செய்து கைதொழும்புளாகளுமாகுங்கோலோ. (க)

எழில் மலர் மாத ரும் தானும்	} அழகிய தாமரைமலர்த் பிறகத பெரிய பிராட்டியாரும்	அன்பற்ற அமர்ந்த து உறைகின்ற	} மிகவும் திருவுள்ளமுடைய வர்த திக்கிற
இன்பம் பயக்க	பரஸ்பரம் ஆனந்தம் மேலிழை படியாக	அணிபொழில் சூழ் திருவாறன்	} அழகிய கோலகன் சூழ்த திருவாறன் வினைத் திருப் பதியை
இனிது உடன் வீற்றிருக்க	} இனிமையோடு உடனெழுந் தருவியிருந்து	அன்பற்ற அமர்ந்த	அன்போடு பொருத்தி
இவ்வுலகை	இவ்வுலகைகளைப்பெய்வாம்	வலஞ் செய்து	பாதகிணம் பண்ணி
இன்பம் பயக்க ஆனந்த வெங்கள் பிரான்	} இனிமையுற அடிமை கொண் டருளா கிறதே எம்பெருமான	கைதொழும்புளாக் களும ஆளும்	கை தொழும்படியான காதல் ஞம ஸகிபிக்குமோ?

* * *—எம்பெருமான் பிராட்டியோடு கூடி ஆனந்தமயமாக எழுந்தருளியிருக்குமிட மான திருவாறன் வினைவினை அதுபலித்த அடிமை செய்பவர்களுமார் ஆருமோ வென்கிருர். ஸம்ஸாரி சேதனர்கள் எம்பெருமானோடு சேர்ந்த ஆனந்தமனுபவிப்பதபோல, அவ்வெம் பெருமான் தானும் பிராட்டியோடு சேர்கதே ஆனந்த மனுபவிக்கப் பெறுகின்றனென்பது முதலடியிற் போதரும்.

“இவ்வேழுலகை இன்பம் பயக்க” என்றவிடத்திற் று—; மாதாபிதாக்களிருவரும் சேரிகுந்து பரியப்புக்காய் பானங்களுக்கு ஒரு குறைவுகளுந் பிறகாததே ஆக, திருவரு மான சேர்த்தியாலே தகவளுக்கு ஆனந்தமுண்டாக, அச்சேர்த்திடக் காண்வாயலே லோகத்துக்கு ஆனந்தமுண்டாக அது தன்னைக் கண்டு, ப்ராஜை பரங்குடிக்கக் கண்டுகக்கும் தாய்ப்போலே திவர்களுக்குண்டான ப்ரீதியைக்கண்டு அத்நாளே தாகவன் இனிடையிற் பர்களாயிற்று.”

திருவாய்மொழி கேட்கைகருப் பாக்காயிருப்பதோரு தேசம் பெற்றோமென்று பெருப்பேறு பெற்றாப்போலே கிருமபி எழுந்தருளியிருக்கிற தேசமென்பது தேசறை “இனிதுடன் வீற்றிருந்தானகன்ற” என்கிருர். இப்படிப்பட்ட பெருமான் அவ்விடத்தி லிருப்பை ஸ்வயம்ப்ரபோஜனமாகக் கருதி, அவதாரங்கள் போலே தீர்ததம் ப்ராஸாதியாதே கிதயவாஸம் பண்ணுமிடமாகப். அவன் தன் கிபூதியோடே யிருந்து திருவாய்மொழி திருச் செகி சாத்தகைககிடான பாப்பையுடைய பூர்பொழிவாலே குழப்பட்டதான திருவாறன் கிணையை ப்ரதகிணம் பண்ணி கமஸ்கரிகரும்படியான காலம் என்றோ வென்றாயிற்று. (க)

ஆருங்கோலையுமொன்றின்றி அகலிடம்முறறவும் ஈடியே *
ஆகும்பரிசுரிந்த திருக்குறளப்பனமாந்துறையும் *
மாகம் திகழ்கோடிமாடங்கள்சீடு மதின்திருவாறன்வினை *
மாகந்தீர்கொண்டுதுலிவலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கோலோ. (உ)

ஐயம் ஒன்று இன்றி ஆகும் கொல்	(கமது மகோரதம்) சின்னத்தேஹ மாக விரித்திருமோ?	கொடி மாடங்கள் } கொடிக்கட்டின மாடங்களையும் கீழ் மதின } கொடிய திருமதின்களையும் முடைத்தான
அகல் இடம் முற்றவும்	விஸ்தீர்ணமான உலகங்களை வரம்	திருவாறன் விளை } திருவாறன் விளையிலே சிறத்த மா கத்தம் நீர் } பரிமளம் பொருத்திய தீரத் கொண்டு தூவி } தததைக்கொண்டு தூவி
ஈர் அடியே ஆகும் பரிசு நீயிரத்த	இரண்டடியிலேயே அடங்கும் படி வளர்த்தருளின	வலம் செய்து ப்ரதகழிணம் பண்ணி
திரு குறள அப்பன் அமாகது உறையும் மாகம் திகழ	ஸ்ரீவாமனமூர்த்தி விருகி வரத்திகழிடமாய், பெரிய ஆகாசத்தனவும் ஒவகி விளங்குகிற	கை தொழ கடும் } அஞ்ஜலி பண்ண கொல் } கேருமோ?

* * *—“ஆருகுகொல் ஐயமொன்றின்றி” என்கிறவித ஆழ்வாருடைய மகோரத மாகவுமாம், திருக்குறளப்பனுடைய மகோரதமாகவுமாம். பாட்டின் முடியிலே “கைதொழக் கூடுங்கொலோ” என்றிருப்பதனால் ‘ஆருகுகொல் ஐயமொன்றின்றி’ என்பது புகருத்தமாகாதோவென்னில், ஆகாது; முதலில் ஸாமாஸ்யமாக மகோரதித்து, மேலே விவரிக்கிறபடியென்று கொள்ளலாம். வாமனமூர்த்தியின் எண்ணமாக அகலிக்குமிடத்தில் இந்த சங்கைக்கே பாணத்திபிசை. அகலிடம் முற்றவும் ஈடிவரன அளக்க ஆருகுகொல்! என்கிற ஐயமின்றியே நியிர்த்து அளக்கானென்று கொள்க.

மாகம் திகழ—ஹாவலி என்கிற வடசொல் மாகம் என்றுகிடக்கிறது. எர்பெருமான் திருவடிகளாலளந்த ஆகாசப் பாப்படங்களும் கிபாபியாவின்றன்ன கொடிகளையுடைத்தான மாடங்களையும் ஓவகியிருந்துள்ள மதின்களையுமுடைத்தான திருவாறன்கிளைப சத்தனகர்ப் பூராதிக் கூகத்ததாவ்யவாஸிதமாய ஓரிசிறளமான நீர்கொண்டு தூவி வலஞ்செய்து கைதொழும் பாக்கியம் வாய்க்குமோ! என்றாயிற்று. ஹாவலிமென்ற வடசொல் மாகத்த மென்று திரிந்தது.

இத்த தீபநேசத்திறகு ஈடிவரனாசனநார்த்தமாக எழுந்தருளார் பெரிசார்கள் ஆழ்வாருடைய இப்பாரிப்புருகிணங்க கூகத்தசந்தனச் சேற்றறத் திருமதினிலே தூவி வழிபாடு செய்வது வழக்கம். ... (உ)

கூடுங்கொல்வைகலும் கோலித்தனைமதுகுதனைககோளரியை *
ஆடும்பறவைமீசைச்சண்டு கைதொழுதனநீயவனுறையும் *
பாடும்பெரும்புகழ்நான்மறை வேளலியைநதாறங்கம்பனினாவாழ் *
நீடுபொழில் திருவாறன்விளைதொழ வாய்க்குகுகொலிசசலுமே. (ங.)

வாகலும் கூடும் கால்	(கமது மகோரதம்) கொரதம் கிறைவேறப்பெறுமோ?	பொழிபெரு புத்த கால் மறை ஓவது வேளலி கூற அச கம பண்ணினா வாழ்	உரகப பாடபடலுக்கிற மிகை புக ஓவையுடைய பாணகு வேதல் களைன்ன பங்கமநூலாய் கங்கிசென்ன, சிவகந முத வரன் ஆறவகவகிசென்ன கொடுவே மிகை பரிசுபுறவ மகைகடி வரமுமமாய் நீடு கொடுக்கின்ற உடைய தான
கொலித்தனை மதுகுதனை	ஆயா திலவஹம மதுகடப பாசாசை		
கோள அரிசை	மிடுகதனை கரவ் மயிடருமோ?		
ஆடு பறவைமீசை கண்டு	வேறநிலையுடைய கருடனமேலே கவரத்	நீடு கொடுக்கின்ற உடைய தான	
கைதொழுத அன்றி	அஞ்ஜலிபண்ணி அவளைவேயல்லாமல்	திருவாறன்விளை சசலும் கொடு வாய்க்குகுகொல்	திருவாறன் விளைபதினைய எப்போதும் தொழுதிகொண டையிருக கம்பவாண மாக பாம வாய்க்குகோ?
அவன் உறையும்	அப்பெருமான் தீதவரனத் பண்ணுமிடமாய்		

* * *—பாட்டின் முடிவிலே “வாய்க்குவகொல் சிச்சலா” என்றிருக்கச்செய்தேயும் தொடக்கத்தில் “கூடுக்கொல் வைகலும்” என்றது ஆதாரகையதையும் விரைவு மிகுதிபுயங்காட்டும், அங்குறையும் பெருமான் பக்கவிலே விளங்கும் ஆச்சரிதவாத்ளவத்தைக் கண்டு கோவிந்தனை என்ஞர்; விரோதவிரைவமிடுக்கைக் கண்டு ‘மதுகுதனைக் கோளியை’ என்ஞர்.

“ஆடும் பறவை பிசைக்கண்டு” என்ற சொல் கையதை கோக்கி கம்பின்னை யருளிச் செய்யும் விசேஷார்த்தம்—திருவாரணங்கிளைப உததேசப்பாசுக் கொண்டு எம்பெருமானை அங்கே காணவேணுமென்று காய் அவனிடத்தேடிச்சென்றால், அவன் திருநகரியை உததேசப் பாசுக்கொண்டு இங்கே காணாமக் காணவே னுமென்று ஆடும் பறவையிசையேறி வருவனே; அன்னவனை நடுவழியிலே கண்டு—என்று.

கைதொழுதன்றி—கைதொழுவது மாததிபேயனவயாச என்றபடி. வேதாதயபா பார்களும் பஞ்சமஹாயஜுநபாபயாசாகளும் வாமுரிட லென்கிறத முனையுமடி. (க.)

வாய்க்குங்கொல்சிச்சலாமெப்பொழுதும் மனத்திங்குநனைக்கப்பெற *
வாய்க்கும்பெரும்புட்பெருஞ்செருகென வயல்குழந்திருவாரணவினை *
வாய்க்கும்பெரும்புகழமுவுலகீசன் வடமதுரைப்பிறத்த *
வாய்க்கும்மணிநிறக்கணண்பிராணநன் மலரடிப்போதுகளே. (ச.)

வாய்க்கும் கரும் பும் பெரு செரு லும் வயல் குழ	செழுந்த கரும்புகளும் ஒவ்விய செவ்வெருகையுமான கழனிதள குழப்பெற	வாய்க்கும் மணி நிறம்	அதுபவக்க வாய்தத நீலாதனம் போன்ற நிறததையுடையது
திருவாரணவினை	திருவாரண விளைப்பதியிலே,	கண்ணாரான் தன் மலர் அடி போது கள்	நீர்தருப்பைபகவாணுடைய வகவிதமான திருவடிததாமரை களே
வாய்க்கும் பெரு புகழ் மு உலகு ஈசன்	வாய்தத மிகக் கொதவையுடைய யவனும் முவுலகவகளுக்கும் ஸ்வாமிபும்	எய்க்பா டுதா சுவக மனதது நினைக்க சபற	உடைவீடின்றி புகழ்கெயிருதது மனத்திலே நினைக்கமுடியுபான் பேற பெறுதறகு
வட மதுரை பிறத்த	வடமதுரையில அவதரித்தவ னும்	சிச்சலும் வாய்க கும் கொல்	எப்போதும் பாசியும் வாய்க குளே

* * *—திருவாரணங்கியிலே சென்று அதுபவிகக ப்ராப்தியிலையாகிலுமாகுத;
அவரு நின்றருளின எம்பெருமான திருவடிகளை இங்கேயிருந்தாகிலும் நிரந்தரமாகச் சிந்தனை
செய்யும் பாக்கியம் வாய்க்குமோ வென்கிறார். நிச்சலும் என்று சொல்லி, பின்னை எப்பொழு
தும் என்கைக்குக் கருதது என்னென்னில; இவரு ஈடு காண்கின்;—“நிதபாக்கிதேறாதாம்
போலே ஒரு காலவிசேஷத்தினையாய்ப் போகவெண்ணுத; எல்ல வவஸ்தைகளிலுமுண்டாக
வேணும்” என்று. ஒருவர் நிதபம் அக்கிதேறாதாம் பண்ணுகொன்றால் இரவும் பகலும்
அதுவே தொழிலாக இருக்கிறாரென்பதிலேயே; ஒரு காலை ஒரு நேரமேபோது அக்கிதேறாத
பம் பண்ணினாலும் நிதபாக்கிதேறாதியென்ற பெயர் வந்திருக்கின்றே. அப்படியாகாமே
அவ்வாதமும் நினைக்கப்பெறவேணுமென்கிறத மனத்திற் க—சங்கு என்று பிரிக்க. உத
தேசப்பாசானதென்றை அதுபவிப்பதற்குட்டிலுர் அதுபவிகக மனோரதிக்குள்ளே நன்று
என்பதை இவரு கம்பின்னை மிக அழகாக விவரித்தருள்கிறார்; “உததேசப்பாசு” இரகசியம்
வடிவதொரு தெரையா; பதிநாஸம் ந விருத தவதாஷ்டிகு தீ வடிவா—தூகதாவபி
ஜாதாயாம் தவதகதோ மே மனோரத, பதிநாசம் ந விந்தேத தாவதாஸ்மி க்ருதி னதா.

என்கிற ஜிதந்தாச்சலோகம் இங்கு ஸம்பமமாக கிபாக்கியானிக்கப் பெற்றுள்ளது. "காட்டார் மகோத மென்றும் அநுபவமென்றும் இரண்டாககிறே சொல்லிப் போருவது" எனக்கு இதெல்லாம் வேண்டா; இரங்கோத மாதாதலே கருதக்குதயன் நான். சரீர ஸம்பந்தமற்றதுப் பாம்பததிலேபோய் ஏற்றமாக அநுபவிக்ருபதிற்காட்டில் கான் பேருக நினைத்திருப்பது இக்கையே" என்கிறாட்டு ஸ்ரீஸுத்திகள் ஸரிக்கதககன. இங்கு, இஃகா லாறறுக்குடி கம்பி பெண்பாசொரு பாம்பக்கருடைய இதிறானமொன்றா அருளிச்செய்யப்பட்டுளது அவர் திருநாட்கன்றோதும் கோயிலுக்கு வந்து பெருமானே ஸேவித்துப் போவார். போனல், மீண்டு திருநாள் உருபளவு அகலையே போதுபோக்காக ஸ்மரித்துக்கொண்டிருப்பாய் அவர் தூறு வடஸ்ஸார் புருகையாலே பலதூரி பிறந்து திருமுனைத்திருநாளில் பெருமாள் புறப்பட்ட ருள்கக்கு உதவவந்து புராப்பெற்றார். பெருமானும், தேடி உருள்க காணைய 'கம. இஃகாறறுக்குடியான வந்திலன், கம கண்ணுல மல்லலே' என்று திருவுள்ளமாணாய் தவர் தாம் ஆளுதிருநாளிலே ஸேவித்திருக்கச் செய்தே 'காம் உனகருச் செய்வலேண்டுவென்?' என்று கேட்டருள, தேவரீர் தத்தருளின சரீரதைக்கொண்டு போக்காரியக் கொண்டேன்; இனி போகருவாததுக்கு போக்யமாகாதபடி போ ஜித்தது' என்ன வாயா! மெய்யே யினைதகாயகில் இங்கனே யித' என்றருளிச் செய்தார். பெருமான் கநிலில் திருவாசதுக்கவவருகே பெருந்தருளங்காட்டில் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். (ச)

மலராடிப்போதுகளென்னெ ஓசத்து எப்பொழுதுயிருத்திலணங்க *

பலரடியார்முன்பருளிய பாம்பணையப்பனமாநதுறையும *

மலரில்மணிநெமோடங்கள்ரீடு மதிளதி நவாறனவீன *

உலகமலிபுகழ்பாட கம்மேல்வீனையோனறுகிலலாகேடுமே. (ரு)

மலராடி	பரமபோக்யமான திருவடித	மலரில	{ (தேவர்கள் வாழாதது) புஷ்பம்
போதுகள்	தாமரைகளை		பகலோடு கடன
என் கொஞ்சத்து	எனது கொள்கிலே அகலாததும்	மணி கொடு	{ மணிமயமான ஒவ்வொரு மாடம்
எப்பொழுதும்	திருகருமபடி பணனி	மாடங்கள்	கிளையும்
இருத்தி		ரீடு மதிள்	{ கொடிய திருமதியாகிளைய
வணங்க	தன்னையே வணங்குமாற		முடைத்தான
பலா அடியார	{ மதறம்பல பகதாக்கள தோக	திருவாதன்வீன	திருவாறனவீனப்பதியினுடைய
முண்பு அருளிய	{ கச்சித தேயும அலாக்காதது	உலகம் மலி பகடி	{ உலகமெங்கும் சிறந்த திவ்ய
	முனைபை பணகத தருவா		கீததிகள
	பணனி		
பாம்பு அனை	அனைதகாபியான எம்பெரு	பாட	பாடினவாவிபுல
அப்பன	மாண	கம மேல்வீன	{ கமமிடதகாள் பாலகன ஒன
அமாசது உறை	உகாது வாததிகருமிடமாய்	ஒனறுமகிலகா	{ து... மகா படாதபடி எஸ்
யும்		கெடும்	லாம் கொள்கித்தபோம்.

* * * — அடியார்கள் அநுபவிகைக்காக அகந்தாபியாலவன் வாததிகற்ற திருவாறனவீனயினுடைய பெருமபுகளொப்பாட, கா பாப்பொன்றா அவரே தெரிண்கொழிய மென்கிறார்.

[பலரடியார் முன்பருளிய] இவ்விடத்து கட்டு ஸ்ரீஸுத்திகள் பாப போக்யமானவை;— "ஸ்ரீ வேசம்பாளபகவான் ஸ்ரீவாழ்மீகே பகவான் ஸ்ரீபாசுபகவான்" இன்கனி பாடும் பாம கவிகளென்று சொல்லப் படுகிற முதலாழ்வார்களெல்லாருமுண்டாயினக்க, என் பககளிலே விசேஷகடாசுஷய பண்ணுவதே! [ஸஹ சூகத கவதா ஹதலுக்கெவெகத] முதலிக

எனவாருயிருக்கச்செய்தே திருவடி பக்கலிலே விசேஷபொருள் பண்ணினுப்போலையா
யிற்று பலருமுண்டாயிருக்க இவரை விஷயீகரிதற்படி.”

இங்கு ஆழ்வாளுடைய அற்புதமான இதிலாஸமொன்று (சட்டிஷ்) காட்டப்பட்டுள்ளது. கேண்மின்; அக்காலத்திலே அரசாண்டிருந்த சோழாரசன் கைஞ்ணவ தரோதர் பாகையாலே ஆக்காக்குள்ள கிஷ்ணுப் பாதிகளை யெடுத்த எடுத்தவிடவேணுமென்று முயன்றபோது அவனுக்கு இஷ்டமானவர்கள் ‘பகதாஸ்ரீவகமாக’ பாதிகளை செய்ப்பட்ட கிஷ்ணுயிப்பக்களை யழியச்செய்தால் ஊருக்குப் பெருதத திரு விளைய’ என்று சொல்ல, அதுகேட்ட சோழன் ‘அந்த பாதிகளினால் தெய்வசகதியை உதவாமை பண்ணியழியச் செய்வோம்’ என்று நிச்சயித்தது ஒரு ப்ரஹ்மணனுக்குப் பணக்கள் கொடுத்த ‘நீ சுஷ்மநா ஸ்துதமிடிக கொண்டு உதவாமை பண்ணு’ என்று ஆஜ்ஞாபிக்க, அவனும தவயதேசக களிலே சென்று அப்படியே அதருசபாஞ்ஜகமிடிககொண்டு உதவாமை பண்ணி பகவத விசுடறவகளைக் கடலிலே எறிததெரிசிற செயதிகை எப்பெருமாளா திருச்செவியசாததி ‘நாய நெடுநாளாக இததிருவாய்க்கம் பெரிபகையினை விடாதே நோக்கிக்கொண்டு போகுகிறோம்; இவையிடத்துக்குப் அழிவுவருபபடி ஆஸாக்கம்ம பேசிடாநின்றத; இவியேன செயல வேண்டுவதென?’ என்று கியாகுலப்பட்டுப் பெரிபகையியேனே கிஷிததிருக்க, ‘நான் பெரு மாளுடைய திருவெய்தியிலே ஒரு பாதகிணை வரும்படியாக உபயுடைய சிஷ்யர்களின் ஒருவரை என் பின்னே அனுப்பவேணும்; என் பின்னேவா? கிணை ‘ஒருவனின்னே போகி றோம்’ என்று தன்னெஞ்சில்படாதே சிழம்போலே என்னை பின்செலபவகை இருக்கவே ணும்; அப்படிப்பட்ட ஒரு சிஷ்யனைப் பாததனுப்பு’ என்று பெரிபகையி திருவாய்மலர்ந் தருள், இப்படிப்பட்ட ஆதமருணபரிபூரணான சிஷ்யா ஆழ்வாளுடையவனே என்பத உண்மையாகக் கண்டு தெரிந்திருந்தது இதனைப் பெரிபகையி திருவாய்க்கிலுள் வெளியிடுகிற வேறு மென்றெண்ணிக்கொண்டு நயபிகைய நோக்கி ‘இப்படிப்பட்ட சிஷ்யா இவையிடத்திலே இருப்ப தாகத் தெரியவில்லையே’ என்று சொல்லி நிறக, ‘நமசு. சகதாபூரணான அனுப்பவாகாதோ?’ என்று நயபி நியமித்தருள், அருகிலிருந்த ஆழ்வான் இதைக்கேட்டு ‘நயபிகை நய உபயுபததி னுண்மையை இவ்வளையற்றது பல சிஷ்யர்களின் முன்னே இப்படி யருள் செய்யப்படி யான பாக்கியம் பெறவேயே! என்று பெருமகிழ்ச்சியடைந்து, நயபிகை திருவள்ளப் படியே சீரககிணைதிறகுப் பின் சென்றா, “உலாடியா முன்புளிய” என்று வி. ததிறகு இது மிகவும பொருத்தமான இதிலாஸம்

ஒன்றுநிலாகேடும்முற்றவும் தீவினையுள்ளித்தொழும்னதொண்கா *
அனறங்கமாவென்றுருப்பினிங்களை அணிநெடுந்தோள்புணர்தான *
என்றுமெப்போதுமென்னெஞ்சம்துதிப்ப உள்ளேயிருக்கின்றான *
நின்றவணிதிருவாறன்னினையென்னும் நீண்காமதேவ.

[30]

அன்று அகரு அமா நவன்று “ருப்பினி” நகங்க அணி செது தொன் பணர்தான	முன்பொரு காலத்தில் புசனிலே உவந்திப்போது ருகமினிப் பர உபயுபததி அலங்காரவகையால் பரம உபாக பமாள திருத்தொன்களை உண்கதவனும்	பொருள் ஒன்றி தவறாது பின்பு உருவ நினைக்கம் கரு தொன்கை உன்சிறி தொழினை தீவினை ஒன்றம் நிலை முற்ற உம் செது	தவறாது பணர்தான அதன் திருவாறன் யென்கிற தகத மூலா தருத தொன்கை நினைத்துத் தொழுவகைன், கொடிய பாவங்களைஒன்றம் செய்ப்பாதபடி நிலை (நிலைத்து முன்னம் கசித்துப்போம்
என்றும் எப்போ தும் துதிப்ப என கொஞ்சம் உள்ளே இருக்கின்றபின்	ஒய்வின்றி காண துதிக்கம்படி என்று கொள்ளினுள்ளே திருப் பவனுமான பெருமான		

விண்ணவர் கோன் வாணபுரம் புக்கு	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனாய் பாணஸூரனுடைய காரிலே சென்று	வாணனை ஆவிரம் தோன் துணித் தான்	பாணஸூரனுடைய ஆவிரம் தோன்களையும் துணித்தவ னான எம்பெருமான்
மூக்கன் பிரான் தொலைய	சிவபிரான் பங்கமடையும்படி	சரண்	(அத்தத் திருப்பதியை யடை தற்கு) உபாயபூதன்;
வெம் போர்கள் செய்து	கொடிய புத்தத்தை கட்டி	அன்றி மற்ற ஒன்று இவம்	மேல் சொன்னவை தவிர ப்ராப்ய ப்ராபகங்களை யுடை யோமல்லோம்.

*** திருவாறன் விளையென்கிற திருப்பதியே தமக்கு ப்ராப்யமென்றும் அங்கு உறை
யும் எம்பெருமானே அதற்கு உபாய பூதனென்றும் தம்முடைய வித்தாந்தத்தை வெளியிடு
கிறார் இப்பாட்டில். இத்திருப்பதியின் கவையை பறிபாதார்க்கன்றோ பரமபதம் ப்ராப்ய
மாவது; இதன் கவையறிந்தார்க்குப் பரமபதம் ஒரு பொருளாகத் தோன்றுமோ? இத்தல
மேயன்றோ பரமபதமாவது. எம்பெருமானுக்குக்கூட ப்ராப்யபூமி இதுவான பின்பு இவ்
வர்த்தத்தில் ஸம்சய முண்டோ? கிரோதிகளைப்போக்கி இத்தலத்தில் வாஸத்தையளிப்ப
தற்கு உபாயபூதன் அப்பெருமானேயாவன்.

அன்றி மற்றொன்றிலமே என்றவிடத்து ஈடு—“இங்கனல்லது ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள்
மாறுடக்கடவோமல்லோம்” என்று. எம்பெருமானே ப்ராப்யனாகக்கொண்டு அவனைப்
பெறுதற்கு உபாயமாக இத்திருப்பதியைக் கொள்வார்களே; அது தருதியற்றதென்று ஆழ்வார்
தம்முடைய அத்யவஸாயத்தை வெளியிட்டருளினாராயிற்று. ... (எ)

அன்றிமற்றொன்றிலன்கின்சானேயென்று அகலிரும்பொய்கையின்வாய்”
நின்றதன்கீழ்கழலேத்திய ஆனையின் நெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான்”
சேன்றங்கினிதுறைகின்ற சேழும்பொழில்குழ் திருவாறன்வினை”
ஒன்றிவலஞ்செய்யவொன்றுமோ தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவே. (அ)

அகல் இரு பொய் கையின் வாய் சின்று	மிகப் பெரிய பொய்கையிடத் திலே (முதலையின் வாயிலைப் பட்டு) சின்று	கெஞ்ச இடர் தீர்த்த பிரான் சென்று அங்கு துணித உறைகின்ற-; செழும் பொழில் குழ் திருவாறன்வினை(யை)-; ஒன்றி வலம் செய் ய ஒன்றுமோ	கெஞ்சிலிருத்த இடரைப் போக் கின பெருமான் செய்யக் கூடுமோ? (அப்படி கூடுமானில்)
நின் சரண் அன்றி மற்ற ஒன்று இவன் என்ற தன் கீழ் கழல் ஏத்திய ஆனை யின்	‘உன் திருவடிகளையொழிய மத் றொரு புகலுடையே என் லேன்’ என்று தன்னுடைய திருவடிகளைத் துதித்த கஜேட் நிராழ்வானுடைய	நீ வினை உன்னத் தின் சார்வு அவ்வவே	பாவங்கள் கெஞ்சில் பொருத்த முடையனவல்லவாம்.

*** திருவாறன்விளையிலே புகவே நம்முடைய ஸகல துக்கங்களும் தொலையுமென்
கிறார். கஜேந்திராழ்வானுடைய துயரைத் தீர்த்தவன் அங்கனமே நம்போல்வாருடைய துய
ரையும் தீர்க்கத் திருவாறன்விளையிலே வந்து நித்யஸூரிக் தி பண்ணியிராநின்றான்; அங்குச்
சென்று கிட்டி நாம் வலஞ் செய்யக்கூடுமோ? கூடுமானில் கொடிய பாவங்களெல்லாம் நம்
முள்ளத்தில் பொருத்த மற்றவையாகிப் பாறிப்பறந்தொழியும் என்றாராயிற்று.

பொய்கையில் முதலாவாயிலகப்பட்டு “மஹ சூகஷ்ணதே கீரோ ம்ர ஹ சூகஷ்ணதே
ஜலே—கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே.” என்னும்படி முதலை நீருக்கிழுக்க,
தான் தரைக்கிழுக்க, இப்படியாகப் பல வருஷங்கள் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாலே உய்யப்பார்த்த

கஜேந்திராழ்வான் 'இந்த ஸ்வப்ரவருத்தியானது பகவத்ப்ரவருத்திக்கு விரோதியாய் நின்றது; இதற்கு நிவ்ருத்தியுண்டானால்லது அவனருள் பெருகாது' என்று துணிந்து "நின்சரணே யன்றி மற்றொன்றிலன்" என்று அத்யவஸாயங்கொண்டு எம்பெருமானது திருவடிகளை யேத் தினமை முன்னடிகளில் கூறப்பட்டது.

ஆணையின் கெஞ்சிடர்தீர்த்த பிரான்-ஆணைக்கு இடராவது உயிர் தொலைகின்றதே என்கிற இடரன்று; வெகு சிரமப்பட்டுப் பறித்த செவ்விப் பூவைத் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கப் பெறுதொழுகிறோமோ! என்று உண்டான இடர். 'நாமடியாக எம்பெருமானுக்கு என்ன அவத்யம் விளைகிறதோ' என்று தோன்றிய இடர் என்னவுமாம்; அதாவது, பரமபக்தனான கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருளாத எம்பெருமான் ரகசுகனெனத் தகுதியுடையவனல்லன் என்று உலகக்கார் வித்தாந்தம் செப்துவிடப் போகிறார்களே யென்று யானை இடர்பட்ட தென்கை. (அ)

தீவினையுள்ளத்தின்கார்வல்லவாகித் தேளிவிகம்பேறலுற்றால்*
காலினுள்ளுமுள்ளத்துள்ளும் அமைந்த தொழிலினுள்ளும்கவின்று*
யாவரும்வந்துவணங்கும்பொழில் திருவாறன்வினையதனை*
மேலிவலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னும் என்சிந்தனையே.

தீவினை உண்டத் தின் சார்வு அல்ல ஆகி	} பாவங்கள் கெஞ்சில் சேர்த் தியற்று [ந்ருதயம் கிர்த் தோஷமாகி]	காலினுள்ளும் உண்டதள்ளும் அமைந்த தொ ழிலினுள்ளும் கவின்று யாவ ரும் வந்து வணங் கும்	} மகோவாக்காயங்களினாலே பயி ன்ற யாவரும் வந்து வணங் குமிடமான
தேளி விகம்பு ஏதல் உற்றல்		} திருகாட்டிலே போக ப்ராப்த மானதும் [அக்குச் செல்ல விருப்பமற்ற]	

என் சிந்தனை என்று கெஞ்சானது.

** திருவாறன்வினையை யறுபவிக்க ப்ராப்தமாகும்போது 'ஸ்ரீவைகுண்டம் கிடைப்ப தானாலும் தம்முடைய திருவுள்ளம் அதனைப் பொருள்படுத்தாதென்று கூறும் முகத்தால் இத்திருப்பதியில் தமக்குள்ள ஆதராதீசயத்தை வெளிவிட்டருளுகிறார். பாவங்களெல்லாம் தொலைந்து பரமபதத்திலேறப் பெறுகையாகிற ஒரு ஸமய விசேஷம் வந்து கிட்டினாலும் என்னொஞ்சானது அதில் குகியற்று, பரமபோக்யமான திருவாறன்வினையையே கிட்டித் தொழ நேருமோ வென்று பாரியா நிற்கும் என்றாசயிற்று (9)

சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத்தன்மை தேவாரானறியும்*
சிந்தையினுல்செய்வதானறியாதன மாயங்களொன்றுமில்லை*
சிந்தையினுல்சொல்லினுல்செய்கையால் கிலத்தேவர்குழுவணங்கும்*
சிந்தைமகிழ்திருவாறன்வினையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின்னே.... (10)

சிந்தையினுல் சொல்லினுல் செய்கையால்	} மனோவாக்காயங்களாலே	கிலத்தேவர் குழு வணங்கும்	} பகவத கொல்டு வணங்கப் பெறா

சிந்தை மகிழ் திரு வாறன்விளை உறை	மகோஹரமான திருவாறன் விளைவிலே ஊழ்வித	தேவபிரான் அறி பும்	ஸ்ரீவஜ்ஞான எம்பெருமான் நானே அறியக் கடவன்;
தீர்த்தனுக்கு அற்றபின்	பரமபலித்தானை பெருமா னுக்கு அற்றத் தீர்த்த பின்		சிந்தையினால் செய்வ கொஞ்சால் செய்யப்படுமவற்றில்
சிந்தை மற்று ஒன் றின் திறத்தது	எனது மனம் வேறென்றை உத்தேசியமாக வினைத்தி	தான் அறியாதன மாயங்கள் ஒன் றும் இல்லை	அவன் தானறியாத் வஞ்சனங்க ளொன்ற மில்லையே.
அல்லா தன்மை	ராதபடியை		

*** ஆழ்வார்! இப்போது நீர் திருவாறன்விளைவிலே ப்ராவண்யம் முற்றியிருந்திரா
கிலும், பலகாலும் பரமபதம் பரமபதமென்று வாய்வெருவிக்கிடந்திராதலால் எம்பெருமான்
இதையே கொள்ளுமென்று நிர்ப்பந்தித்துக் கொடுத்தானாகில் என் செய்வீரென்று சிலர்
கேட்பதாகக்கொண்டு அதற்கு உத்தரமுரைக்கிறார் இப்பாட்டில். அந்த ஸர்வேச்வரன்
ஸ்ரீவஜ்ஞானன்தான். என்னினைவை அவன்றான் அறியானே? அவன் புருஷார்த்தப்ரதனென்று
ப்ரஸித்தனல்லனே. புருஷன் அர்த்தித்ததையன்றே அவன் கொடுத்தருள்வன். எனது
சிந்தை திருவாறன்விளை தவிர மற்றென்றையும் கணிசியாதிருக்கும்படியை அவன் அறிய
அசக்தனல்லனே; அறிந்துவைத்து எங்கனே மற்றென்று தன்னைக் கொடுப்பன்? என்கிறார்.
“மற்றென்கிறது பரமபதத்தின் பேர் சொல்லுகையுங்கூட அஸஹ்யமானபடி” என்று ஈடு.(க0)

தீர்த்தனுக்கற்றபின்மற்றேர் சாணில்லையென்றெண்ணி * தீர்த்தனுக்கே
தீர்த்தமனத்தனனாகக் செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன *
தீர்த்தங்களாயித்துள் இவைபத்தும் வல்லார்களை * தேவர்வைகல்
தீர்த்தங்களேபென்றுபூசித்து ஸ்கியுரைப்பர் தம் தேவியர்க்கே.

தீர்த்தனுக்கு அற்ற பின்	பரமபலித்தானை எம்பெரு மானுக்கு ஊர்வாழ்ந்தப்பட்ட பின்பு	தீர்த்தங்கள் ஆயி ரத்தன்	ஆயிரம் பாட்டும் ஆயிரம் தீர்த் தங்களென்னும் படியாக வன்னவிதிலே
மற்று ஓர் சரண் இல்லை என்று எண்ணி	வேறேர் உபாயமில்லையென்ற அறதிலிட்டு	இவைபத்தும் வல் லார்களை	இப்பதிசுத்தை ஓத வல்லவர் களைப் பற்றி
தீர்த்தனுக்கே தீர்த்த மனத்த னன் ஆகி	அப்பெருமானுக்கே அறதியாக் கப்பட்ட செஞ்செயனடபடி ராய்க் சொன்ன	தேவர் வைகள் தம் தேவியர்க்கு தீர்த்தங்களே என்ற பூசித்த வெல்லுரைப்பர்	சித்யஸூரிகள் எப்போதும் தங்கள் மறியல்களிடத்திலே 'இவர்கள் பரமபலித்தீரர்களே' என்று ஸபஹுமானமாகச் சொல்லுவார்கள்.

செழு குருகூர் சடகோபன் சொன்ன.

*** இத்திருவாய்மொழியை முதமவர்களை நித்யஸூரிகள் போரவும் கௌரவிப்பர்க
ளென்று அதனையே பலனாகக் கூறத் தலைக்கட்டுகிறார். ஆயிரம் பாசரங்களும் ஆயிரம்
தீர்த்தங்களாயிற்று. இந்தப் பதிசுத்தை அப்யஸிக்கவல்லார்களை திருவடி திருவனந்தாழ்
வான் ஸேனை முதலியார் தொடக்கமான நித்யஸூரிகள் 'இவர்கள் பரமபலித்தீரர்கள்' என்று
ஆதரித்துக்கொண்டு போந்து, தங்கள் மறியல்களை ஸநேஹித்துக் கொண்டாடும் நகையிலே
அவர்களிடத்திலு் இந்த விசேஷத்தைச் சொல்லிக் கசிப்பார்கள் என்றாயிற்று.

திருவடியின் தேவிகள் ருத்ராஸூர்த்திகள்; ஸேனைமுதலிகளின் தேவிகள் ஸுதித்ர
வதி என்றிப்படி ப்ரஸித்தமன்றே; அவர்களைப் இங்குக் கம் தேவியர் என்கிறது, (கக)

திருவாய்மொழி ஏழாம்பத்து முற்றிற்று,
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். நம்பின்னை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி. பிரதிஷ்டாபகம்.

அ ன் ன க் க ர ா ச ர சி ய ர்

இயற்றிய

திருவாய்மொழி தவ்யாஸ்தத்தபிகையில்

ஏழாப்பத்து முற்றிற்று.